ஸ்ரீராமாநுஜன் 124, 125

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின் மூலமாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 11	1959ஸு ஏப்ரல் & மேமீ விகாரிஸு சித்திரை, வைகாசிமீ	மலர் 4, 5

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—16.

வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன்
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து—நைகின்ற
தன்மைதனைக் கண்டுன்னைத் தான்விடே னென்றுரைக்க
வன்மை யடைந்தான் கேசவன்.

வைகுந்தன்	பரமபத நாதனான எம்பெருமான்
வந்து கலந்த தற்பின்	வந்து (தம்முடன்) கலந்த பிறகு
வாழ்	ஸத்தை பெற்ற
மாறன் தான்	ஆழ்வார்
செய்கின்ற	செய்கிற
நைச்சியத்தை	நைச்யாநுஸந்தானத்தைக் குறித்து
சிந்தித்து	(எம்பெருமான்) விசாரமடைந்து
நைகின்ற தன்மைதனை கண்டு	சிதிலமாகிறபடியைப் பார்த்து
உன்னை விடேன் என்று உரைக்க	'உன்னை நான் விட மாட்டேன் (ஆதலால் கவலைப்படவேண்டா)' என்று தெரிவிக்க
கேசவன்	எம்பெருமான்
வன்மை அடைந்தான்	(கவலை நீங்கி) நிலைபெற்று நின்றான்.

* * * ஆடியாடி யென்கிற திருவாய் மொழியிலே பட்ட வ்யஸநம் தீர அந்தாமத்தன்பில் எம்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷிக்க அதனால் துயர் தீர்ந்து எல்லை கடந்த மகிழ்ச்சியை அநுபவியா நின்ற ஆழ்வார் "அல்லாவி" என்றும் "என் முடிவு காணாதே" என்றும் நைச்யாநுஸந்தாநப்ரஸக்தி பண்ண, அது கண்ட எம்பெருமான் 'இவர் நம்மை விட்டு அகன்றுபோவர்போலிருக்கிறதே!'

என்று அதிசங்கை கொள்ள, அஃதறிந்த ஆழ்வார் 'பிரானே!' உன்னை யொரு நாளும் விடமாட்டேன்' என்று உறுதியாகக் கூற அது கேட்டு எம்பெருமான் கவலை தீர்ந்தானானன் என்றதாயிற்று.

ஆடியாடி யென்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பட்ட ஆர்த்தியெல்லாம் தீர எம்பெருமான்வந்து ஸம்ச்லேஷித்தமை கீழ்த்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று. அந்த ஸம்ச்லேஷத்தினால் எம்பெருமான் அளவுகடந்த த்ருப்தியை யடைந்தவனாய் 'இவ்வாழ்வார்க்கு என்னவுதவி செய்வேன் நான்!, இவர்க்கு என்ன கொடுப்பேன்!' என்று தடுமாறி நிற்பவனாய், இவ்வாழ்வார் நைச்சியாநு ஸந்தானம் பண்ணி 'இப் பரமபுருஷனையா நாம் அணுகுவது? நம்மால் இவனுக்கு நிறக்கேடு உண்டாகுமே! அஃது உண்டாகலாமோ? நாம் இவனைவிட்டு ஒதுங்கி நிற்பதே நன்று' என்று நினைத்து ஒருகால் அகன்று போய்விடுவாராயின் அலப்யலாபமான இதனை நாம் இழந்துவிடுவோமே! இவ்வாழ்வார்க்கும் நமக்கு முண்டான இக்கலவி நித்யமாயிருக்க வேணுமே' என்று அதிசங்கை கொண்டிருக்கையில், அதைத் தெரிந்துகொண்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! நீ இங்ஙனம் அதிசங்கை கொள்ள வேண்டா; உன்னை நான் பிடித்தபிடி ஸாமாந்யமன்று; இனி ஒருநாளும் உன்னை நான் விடமாட்டேனும்படி திடமாகப் பற்றிக்கொண்டேன் காண்' என்று கூறி எம்பெருமானைத் தேற்றுகிறார் இத்திருவாய் மொழியில். .... (*)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — 17.

கேசவனா லென்தமர்கள் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தா ரென்று சிறந்துரைத்த—வீசுபுகழ்
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்கு
ஆறென்று நெஞ்சே யணை.

நெஞ்சே	மனமே !.	வீசு புகழ்	எங்கும் பரவிய புகழை யுடையருமான
கேசவனால்	'எம்பெருமானாலே	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
என் தமர்கள்	என்னைச் சேர்ந்தவர்களான	மலர் அடியே	திருவடித்தாமரைகளே
கீழ் மேல் எழு பிறப்பும்	கீழும் மேலுமுண்டான ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் வரையிலும்	மன் உயிர்க்கு எல்லாம்	நிலைநின்ற ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம்
தேசு அடைந்தார் என்று	வீறு பெற்றார்கள்' என்று	உய்கைக்கு ஆறு என்று	உஜ்ஜீவநோபாயமென்றுகொண்டு
சிறந்து உரைத்த	நன்றாக அருளிச்செய்தவரும்	அணை	(அத்திருவடிகளை) ஆச்ரயிப்பாயாக.

இருபத்தொரு தலைமுறை யளவாகவுள்ள என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானாலே விஷயீகரிக்கப் பெற்று வீடு பெற்றார்களாயினர் என்று நன்கு அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே யாவர்க்கும் உய்வுபாயம் என்றதாயிற்று. கீழ்த் திருவாய்மொழியில் "எமர் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நரகத்து என்றுஞ் சேர்தல் மாறினர்" என்று—எம்பெருமான் தம்மிடத்து வைத்த காதல் முன்னும் பின்னும் வெள்ளங்கோத்தபடியைச் சிறிதளவாக ப்ரஸ்தாவித்தார்; அந்த மஹோபகாரத்தைப் பெருக்கப் பேச வேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு அபிநிவேச முண்டாயிற்று. அஃது இத்திருவாய்மொழிக்கு முக்கியமான ப்ரமேயமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் இது வொரு மிகச் சிறந்த குணம்: அதாவது—ஒருவனை விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினால் அந்த விஷயீகாரம் அவ்வொருத்தனளவிலே நில்லாமல் அவனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றாரளவிலும் கொந்தளிக்குமது.

எம்பெருமான் யாரிடத்து அருள் செய்தாலும் அவ்வருளை அவர்களிடத்திலேயே நிறுத்திவிடாமல் அவர்களோடு ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் பக்கலிலும் பெருகச் செய்யுமியல்வினன் என்பதற்குப் பல உதாரணங்களுண்டு.

இத்திருவாய்மொழியில் இவ்விஷயம் முக்கியமாகப் பேசப்படுகிறது. அன்றியும் இத்திருவாய்மொழியில் மற்றொரு விசேஷமுமுண்டு; அதாவது—கேசவன் முதலாகத் தாமோதரனளவாகவுள்ள துவாதச நாமங்களும் பாட்டுத்தோறும வரிசைக்கிரமமாகத் தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதாம். ஆனது பற்றியே, இப்பதிகம் மாத்திரம் மற்றைப் பதிகங்கள்போல் பதினொரு பாசுரங்கள் கொண்டதன்றியே பதின்மூன்று பாசுரங்கள் கொண்டதாயிற்று.

அபூர்வராமாயண மறுபதிப்பு.

அபூர்வராமாயண மென்னும் பெயரால் ஸ்ரீ ராமாயண ஸாரமாக அடியேனெழுதிய நூல் பத்தாண்டுகட்கு முன்பு திருவல்லிக்கேணி ஜகன்மோகினிப் பத்திரிகையில் மாதந்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்து பிறகு தனிப்புத்தகமாகவும் பிரசுரமாயிற்று. நாலைந்து வருஷகாலமாகவே அதன் பிரதிகள் கிடைப்பது அரிதாய்விட்டது. அபேக்ஷகர்கள் மலிந்திருக்கிறபடியாலும், அதனை ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாகவே வெளியிட்டு உபகரிக்க வேணுமென்று பலர் கேட்டுக்

கொண்டபடியாலும் அஃது இப்போது இதில் வெளியிடலாகிறது. அடுத்த மலரில் இது பூர்த்தியடைந்துவிடும். அப்போது ஒன்று சேர்த்துத் தனிப்புத்தக மாக்கிக் கொள்ளலாம்.

இந்நூலில் ஸ்ரீராமாயண கதைகள் வரிசையாக அமைக்கப்படவில்லை யெனினும் ஸந்தர்ப்பாநு குணமாக ஸகல கதைகளும் இதில் அமைந்துவிட்டன வென்பதை வாசகர்கள் எளிதில் அறிவர்கள். நாரத மஹர்ஷியை நோக்கி வான்மீகிமுனிவர் பதினாறு திருக்குணங்களை யெடுத்துரைத்து இக்குணங்களை யுடையவொரு நரோத்தமனைச் சொல்லவேணுமென்று வினவியதாக ஸ்ரீராமா யணம் அவதரித்துள்ளது. அந்தப் பதினாறு திருக்குணங்களையும் இராமபிரா னிடத்தில் ஸமந்வயப்படுத்தி இன்ன கதையினால் இன்ன திருக்குணம் வெளி யாயிற்றென்று விளக்கி யிருப்பதோடு ஸ்ரீராமாயண கதைகளில் தோன்றும் பல வகையான ஆக்ஷேபங்களும் அவற்றின் பரிஹாரங்களும் நம் பூருவாசாரியர்கள் ஆங்காங்கு நிரூபித்திருப்பவற்றை யநுசரித்து விவரிக்கப்பட்டிருப்பதும் இந் நூலுக்கு விசேஷம்.

இந்நூல் வெகுவிரிவாக அமையவேண்டியிருந்தும் அது சுவைக் கேடா மென்று நினைத்தே ஸாரஸம்க்ஷேப ரூபமாக அமைக்கப்பட்டது. இதனை ஒவ் வொருவரும் ஒரேநாளில் வாசித்து முடிக்க வேணுமென்பது நமது அவா. ஸ்ரீராமாயணோபந்யாஸகர்கள் பலர் இந்நூலினால் பெரிதும் உதவி பெறுவதாக முனமுவந்து பலகால் தெரிவித்துள்ளார்கள். .... (*)

திவ்யதேச மஹோத்ஸவங்கள்.

ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும், விசேஷித்து ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் எம்பெரு மானாருடைய திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந் தது. அடுத்த நாளிலேயே நம்மாழ்வாருடைய மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி எங் கும் நடைபெற்று வருகின்றது. 19–5–59 செவ்வாய்க்கிழமையன்று ஸ்ரீகாஞ்சீ தேவப்பெருமாளுடைய வையங்கண்ட வைகாசித்திருநாள் த்வஜாரோஹணம். 21–5–59 வியாழக்கிழமை பெரிய திருவடி ஸேவை 25–5–59 திங்கட்கிழமை திருத்தேர். 22–5–59 வெள்ளிக்கிழமை நம்மாழ்வார் சாத்துமுறை.

|| श्रीः ||

श्रीमते रामानुजाय नमः । श्रीमद्वरवरमुनये नमः ।

பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி பரிஷ்காரம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்

——(०)——

श्रीपराशरभट्टार्यकृतौ श्रीरङ्गराट्स्तवे । विशुद्धपाठस्वारस्यं विबोधयितुमुत्सहे ॥

* आघ्रायैश्वरगन्धश्लोके महिमस्वभाव इति पाठः ।

साधुरिति मन्यमानान् साधून् प्रणिपत्य साधु बहु वच्मि ॥

முன்னுரை

ஸ்தோத்ரரத்நம் தொடக்கமாக நக்ஷத்ரமாலிகாந்தமான ஸகல ஸ்தோத்ரங்களையும் அடியேன் ஏடு பார்த்துச் சிந்தனை செய்யாமல் திவ்ய ப்ரபந்த வேதங்களைப்போல இளமையிலேயே குருமுகமாக க்ரஹித்தேன். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ச்லோகங்களுக்குமேல் திருத்தகப்பனார் திருவடிவாரத்தில் கசடறக் கற்றேன். மிக்க இளமையில் கற்றதனால் சில பல சொற் பிறழ்வுகள் நேர்ந்திருக்கவுங்கூடும். விவேக தசை விளைந்த பின்பு மிகமிக ஆராய்ச்சிகள் செய்தும் வல்லார் வாய்க் கேட்டும் திருத்திக் கொள்ளவும் பெற்றேன். பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாதிகளான ஸ்தோத்ரங்கள் விசேஷமாக ப்ரசாரத்திலில்லாதவையாதலால் இவற்றில் சொற்பிழைகள் புகுந்திருப்பது வியப்பன்று.

திருவல்லிக்கேணியில் ஆனந்தா அச்சுக்கூடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதா பாஷ்யாதிகளான உத்தம க்ரந்தங்கள் வெகு நேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டபோது தெலுங்கு லிபியில் **ஸ்தோத்ரார்ணவ**மென்று பெயரிட்டு ஸகல ஸ்தோத்ரங்களையும் நான்கு தரங்கங்களாக வெளியிட்டார்கள். அவற்றுள் பூர்வாசார்ய ஸ்தவங்கள் ஒரு தரங்கத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. திருவல்லிக்கேணியில் சிறந்த வித்வானும் விமர்ச குசலராயுமெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் அத்தங்கி கவிபூஷண குமாரதாதாசார்ய ஸ்வாமிகளால் அவை சோதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ உ. வே. வியாகரண வித்வந்மணியான அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும் ஸஹாய சோதகராக இருந்து வந்தார். அவ்விருவராலும் சோதிக்கப்பட்ட அப்பதிப்பிலும் பல பிழைகள் புகுந்துவிட்டன. ஒரு ஸமயம் அடியேன் அவற்றைப் பராமர்சிக்க நேர்ந்தபோது அவ்விருவர் ஸந்நிதியிலும் அப்பிழைகளையெடுத்துக்காட்ட நேர்ந்தது. விஜ்ஞாபித்த உபபத்திகளினால் அவை பிழைகளேயென்று அவர்களும் இசையும்படியாயிற்று.

பிறகு அடியேன் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம் திவ்யார்த்த தீபிகையுரை யெழுதினது போலவே ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் [பெரியவை சிறியவை என்கிறவாசியில்லாமல் எல்லாவற்றுக்கும்] மணிப்ரவாள வியாக்கியான மெழுதினபோது, பிழைபட்ட பாடங்களை யெல்லாம் திருத்தி உபபத்தி விவரணத்தோடுங்கூட சுத்தபாடங்களைப் பதிப்பித்திருக்கிறேன். ஸமய விசேஷங்களில் அவற்றை நோக்கும் மஹான்கள் அடியேனுடைய பரிச்ரமத்தில் உகப்புக் காட்டிவருகிறார்கள். சோதிக்க வேண்டியவை யெல்லாவற்றையும் சோதித்தாய்விட்டதென்று அடியேன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யகில்லேன். இன்னமும் சோதிக்க வேண்டியவை பல இருக்கலாம். இதுகாறும் சோதிக்கப்பட்டவைகளில் மிக முக்கியமானவற்றை [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலிருந்து] ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன். அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களில் தேடிப்பார்க்க வேண்டிய அருமையைப் போக்குதல் இதற்கு முக்கியமான ப்ரயோஜனம். உபபத்திகளை நன்றாக விளக்குதல் இங்கு விசேஷம். விமர்சகுசலர்களுக்கு இது மிகப் பெரிய விருந்து என்பது அடியேனுடைய அபிஸந்தி. *

முன்னுரை முற்றும்

---

1. நமஉக்திம் அதீமஹே

ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தின் முதல் ச்லோகம் * **ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்ரேப்ய :** * என்பது. இதில் இரண்டாவது பாதம் 'நமஉக்தி மதீமஹே' என்பது. இங்கு **அதீமஹி** என்றே பல பெரியார்களும் சொல்லிவருகிறார்கள். இது ஆழ்வானுடைய தனியனாதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகமெல்லாம் அநுஸந்திக்கும் ச்லோகமிது. எங்கும் எவரும் **அதீமஹி** என்றே பெரும்பாலும் அநுஸந்தித்துவரக் காதில் விழுகிறது. அடியேனுக்குத் திருத் தகப்பனார் **அதீமஹே** என்று கற்பித்தார். இந்த ச்லோகம் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் பலகாலும் குழாங்கூடி அநுஸந்திக்கப் படுவதாதலால் கோஷ்டியில் யாவரும் **அதீமஹி** என்றே அநுஸந்திக்கக் கேட்டிருந்த வடியேன் 'அந்த பாடம் தவறு ?' என்று கேட்டதற்கு, திருத்தகப்பனார் ஸாதித்ததாவது,

> ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலேயே * அங்கைரஹம்ப்ரதமிகாசரிதேத்யாதி (71 - ஆம்) ச்லோகத்தில் * நூதநதாயமாந சாகாசதம் கதமதீமஹி ரங்கதுர்யம் * என்றவிடத்தில் **அதீமஹி** யென்கிற ப்ரயோகம் நிஸ்ஸந்தேஹமாகக் காண்பதனால் அதைத் தவறென்று சொல்ல முடியாது; ஆனாலும் அதைச் சிறிது சிரமப்பட்டு நிர்வஹிக்கவேணும்; அதீமஹே என்பது அநாயாஸமாக ஸித்திக்கும் ரூபமாகையாலே இங்கு இப்பாடமே யுக்தமாகும்; இப்படியே அநுஸந்தித்துவரத்தகும்—என்று.

அப்போது அடியேனுக்கு ஆயாஸம் அநாயாஸம் என்பதில் தெளிவு

பிறக்கவில்லை. மேலே முன்னுரையில் ப்ரஸ்தாவித்த திருவல்லிக்கேணி அத்தங்கி ஸ்வாமியோடு வார்த்தையாடுகையில் அந்த ஸ்வாமி (அதீமஹி) என்கிற பாடம் ஸர்வாத்மநா அஸாதுவென்றும், (அதீமஹே) என்பது தான் யுக்தமென்றும் ஸாதித்தார். அப்போது "........... சாகாசதம் க்தமதீமஹி ரங்க தூர்யம்" என்கிற ச்லோகத்தைக் கொண்டு அடியேன் அதீமஹி யென்பது அஸாதுவாக வழியில்லையே யென்று விஜ்ஞாபித்தேன். அதற்கு அந்த ஸ்வாமி "கதமதீமஹி" என்பது இடையில் ஏற்பட்ட தவறான பாடமென்றும் (ஹ்ருதி ததீமஹி) என்றே ஏடுகளில் காண்கிற பாடமென்றும் ஸாதித்து (ஹ்ருதி ததீமஹி) என்றே தாம் பதிப்பித்திருப்பதையும் காட்டினார். அந்த ஸ்வாமி நல்ல நிரூபகராகையாலும், (ஹ்ருதி ததீமஹி) என்று பாடமுள்ள ஏட்டுப் பிரதியையும் காட்டினபடியாலும் திருத்தகப்பனாரிடம் அடியேன் கேட்டிருந்ததில் சிரத்தை குலைந்து (அதீமஹி) என்கிற ரூபம் ஸர்வாத்மநா அஸாதுவென்றே கொண்டேன். அக் கொள்கையை அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

பிறகு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திற்கு வியாக்கியான மெழுதி வருகையில் (ச்லோ. 71-ல்) "**ஹ்ருதி ததீமஹி**" என்கிற பாடத்தை வைத்து உரை செய்யப் பார்த்தபோது அந்த பாடம் சிறிதும் இணங்கிவரவில்லை. அங்கு **கதம்** என்னு மவ்யயம் இருந்தாலொழிய வக்தாவின் விவக்ஷை பொருந்தமாட்டாதென்று மனத்தில் பட்டது. ஆகவே, **கதமதீமஹி** என்றுதான் பட்டர் திருவாக்கில் வந்த பாடமென்றும், ஏடுகளில் (**ஹ்ருதி ததீமஹி**) என்று காண்கிற பாடம் "அதீமஹி என்பது அஸாது" என்று கொண்டவர்கள் திருத்தி யெழுதினதாயிருக்குமென்றும் எண்ணினேன்.

அதீமஹி என்கிற ரூபத்தின் பொருத்தம்

அதீமஹே என்னும் ரூபத்தைப்பற்றி விசாரமில்லை. லட்டில் உத்தம புருஷ பஹுவசந ரூபமாகத் தேறுமிது. அத்யயநம் பண்ணுகிறோம் (அதாவது) வாயால் உச்சரிக்கிறோம் என்றபடி. (அதீமஹி) என்கிற ரூபத்தை ஆசீர்லிங் உத்தமபுருஷ பஹுவசந ரூபமாகக் கொள்ளவேணும். கொள்ளுமளவில் (அதீயீமஹி) என்று ரூபம் ஸித்திக்குமேயொழிய (அதீமஹி) என்று ஸித்திக்க வழியில்லையே யென்று சிந்திக்கநேரும். இங்குத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய ; நுட்பமொன்றுண்டு. "**ஆகம சாஸ்த்ரமநித்யம்**" என்றொரு வியாகரண பரிபாஷையுண்டு. அதன்படி (அதீமஹி) என்கிற ரூபம் தேறும். பரிபாஷேந்து சேகரத்தில் இந்த பரிபாஷையும் இது போன்ற வேறு சில பரிபாஷைகளும் எடுத்துக் கழிக்கப்பட்டுள்ளன. "**தந்ந ; பாஷ்யே அதர்சநாத்**" என்பது அவ்விடத்துப் பங்க்தி. "மஹாபாஷ்யத்தில் காணப்படாமையினல்' என்று காரணஞ் சொல்லிச் சில பரிபாஷைகள் கழிக்கப்பட்டன. எந்த சாஸ்திரத்திலும் ப்ராசீநபக்ஷம், நவீநபக்ஷம் என்று இரண்டு பக்ஷங்

கள் சொல்லிப் போருவதுண்டு. ப்ரக்ருதவிஷயத்திலும் நவீநபக்ஷத்தில் *ஆகம சாஸ்த்ரமநித்யமித்யாதி பரிபாஷைகள் தள்ளுண்டபோதிலும் ப்ராசீநபக்ஷத்தில் அவை ப்ராமாணிகங்களாகத் தெரியவருகின்றது. கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலான நம் ஆசாரியர்கள் அந்த பரிபாஷைகளை இசைந்தே பல ப்ரயோகங்கள் செய்தருளியுள்ளார்கள். இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் "अब्धिं न तेरिथ न जिग्यिथ राक्षसेन्द्रम्—அப்திம் ந தேரித ந ஜிக்யித ராக்ஷஸேந்த்ரம்" என்றார்; பட்டர் ஸ்ரீ ரங்க ராஜஸ்தவத்தில் "मनुजसमयं कृत्वा नाथावतेरिथ पद्मया—மநுஜஸமயம் க்ருத்வா நாதாவதேரித பத்மயா" என்றார். இவற்றைக் காணும்போது "तॄ-प्लवनतरणयोः" என்கிற தாதுவில் லிட்டில் மத்யம புருஷைகவசநரூபம் तेरिथ (தேரித) என்றே தேறுமென்பது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் இங்ஙனே பிரயோகித்தருளின ஆழ்வான்தாமே வரதராஜஸ்தவத்தில் "अवततर्थ पार्थादिकम्" (**அவததர்த்த** பார்த்தாதிகம்) என்றும் ப்ரயோகித்திருக்கக் காண்கிறோம். **தேரித, ததர்த்த** என்று இரண்டு ரூபங்களும் உண்டென்று கொள்வதற்கு வழியில்லை; (தேரித) என்றுதானுண்டு. அப்படியிருக்க (**ததர்த்த**) என்று எங்ஙனே ப்ரயோகித்தாரென்னில், மேலே ப்ரஸ்தாவித்த *ஆகமசாஸ்த்ரமநித்யம்" என்கிற பரிபாஷையைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ப்ரயோகித்தாரென்று கொள்ளவேணும். வேறு வழியில்லை. (அதீமஹி) என்னும் ப்ரக்ருத விவாத ஸ்தலத்திலும் (அதீயீமஹி) என்னாதது அந்த பரிபாஷையைக் கொண்டேயென்க. "**சாகாசதம் கதமதீமஹி ரங்கதுர்யம்**" என்றவிடத்தில் (அதீமஹே) என்று பாடங்கொள்ள ஔசித்யமில்லாமையாலே அங்கு (அதீமஹி) என்றே படிப்போம். *ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்நமிச்ரேப்யோ நம உக்திமென்றவிடத்தில் (அதீமஹி) என்றே சொல்லியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலே நிர்விவாத ரூபமான (அதீமஹே) என்பதைப் பாடமாகக்கொள்ளலாம். இங்கும் (அதீமஹி) என்றேயிருக்கட்டுமென்னில், தடை செய்வாராருமில்லை.

"**பாஷ்யே அதர்சநாத்**" என்று தள்ளப்படும் பரிபாஷை ***ஆகம சாஸ்த்ரமநித்யம்*** என்பதொன்றேயன்று; *संज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वात्* *गणकार्यमनित्यम्* अनुदात्तेत्त्वलक्षणमात्मनेपदमनित्यम् * नञ्घटितमनित्यम् * என்கிற பரிபாஷைகளும் அந்த ச்ரேணியில் சேர்ந்தவையே. அந்த பரிபாஷைகளை நம் ஆசார்யர்கள் தள்ளாமல் கொண்டிருக்கிறார்களென்பது அவர்களின் பிரயோகங்களினால் நமக்குத் தெரியவருகின்றது. ப்ரக்ருதத்தில் ***ஆகம சாஸ்த்ரமநித்யம்*** என்கிற பரிபாஷை விஷயம்.

2. நேதாரம் பகவத்பக்தேர் யாமுநம்...

விதாய வைதிகம் மார்க்கம் என்னும் நான்காவது ச்லோகத்தில் "யாமுநம் மநவாமஹே" என்கிற பாடம் பலர் சொல்லக் காதில் விழுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருதவ்யாக்யாதா "**மநவாமஹே—த்யாயாம:**" என்றெழுதினதாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. லட்டில் உத்தம புருஷ பஹுவசநமென்று கொண்டார் போலும். லட்டில் (மநுமஹே) என்றாகுமேயொழிய மநவாமஹே என்றாகாது. எந்த லகாரத்திலுமாகாது. லோட்டில் உத்தம புருஷ பஹுவசநரூபம் **மநவாமஹை** என்பது. அது தான் இங்கே ப்ரயுக்தம். அது தான் ஸாதுவாகும். ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா [**மநவாமஹை**—த்யாயாம.] என்றெழுதியிருப்பரென்றும் ஊஹிக்கலாகிறது.

3. ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ:....சிந்தாமணிமிவோத்வாந்தம்

மேலே * ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ: ஸ்ரீரங்கேசய மாச்ரயே * என்னும் (8) ச்லோகத்தில் * **சிந்தாமணி மிவோத்பாந்தம்** * என்றே பலரும் ஓதி வருகிறார்கள். ஓராண்வழித் தனியன்களில் இது பெரிய பெருமாளுடைய தனியனாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவரும் இதை யநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்கின்றது. அனைவரும் **உத்பாந்தம்** என்றே (பெரும்பாலும்) சொல்லிவருகிறார்கள். 'ப்ரகாசிக்கிற' என்று பொருளாகிறபடியாலே இது அஸாதுவான சப்தமென்ன வொண்ணாது. ஆசார்யர்களின் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராதாகையாலே இது அநுபாதேயமான பாடம். **உத்வாந்தம்** என்பதே உத்தமமான பாடம். அமலனாதிபிரானுக்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் [ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர்] * ஆலமாமரத்தினிலைமேல் * என்னும் பாசுரத்தில் 'அரவினணையான்' என்றவிடத்து "படுக்கையான இவன் தான் * சிந்தாமணி மிவோத்வாந்தம் * என்கிறபடியே ஜகதுபாதாநமாயிருப்பதொரு **சிந்தாமணியை உமிழ்ந்து,** இத்தை யாரேனுமொருவர் இரிஞ்சிக்கொள்ளில் செய்வதென்? என்று தன்மடியிலே வைத்துக் கரண்டக மிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறாப் போலேயிருக்க." என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே **உத்வாந்தம்** என்னும் பாடமேயுள்ளது. உமிழப்பட்ட என்று பொருள்.

4. மத்வாக்பிரைச மதிசாயநமாவ்ருணோதி

மேலே * ஸோ அங்க வேத * இத்யாதியான பதினைந்தாவது சுலோகத்தில் நான்காவது பாதம் *மத்வாக்பி ரைச **மதிசாயந** மாவ்ருணோதி * என்பது. இங்கு **அதிசாயநம்** என்னும் பதத்தின் சுவையை யறியாதார் **அதிசாயிநம்** என்று சொல்லி வருகிறார்கள். அச்சுப் புத்தகங்களெல்லாமப்படியே. பாணினி மஹர்ஷி * अतिशायने तमबिष्ठनौ—அதி

சாயநே தமபிஷ்டநௌ* என்று ஸூத்ரமியற்றினர். அந்த ஸௌத்ர நிர்தேசத்தை யடியொற்றிச் செய்தது இந்த ப்ரயோகம். அதிசாயிநம் என்பது அர்த்தமற்றது.

5. விஷ்ணு மாய மத்வம்ச்ய ராஜகுல

மேலே *கிந்து ப்ரபத்தி பல தாரிதே த்யாதியான பதினேழாம் ச்லோகத்தில் "விஷ்ணுமாயா மத்வம்ச்ய" என்றே பலர் சொல்லி வருகிறார்கள்; புத்தகங்களிற் பாடமும் அப்படியே. மாயாசப்தம் ஸ்த்ரீ லிங்கமானாலும் அங்கே பஹுவ்ரீஹியாதலால் (மாய) என்று ஹ்ரஸ்வமே யாகும். தீர்க்க மிருந்தால் அந்வயியாது. "தாரித விஷ்ணுமாய மத்வம்ச்ய" என்பதே ஸாதுபாடம்.

6. ஸஹஸ்ரஸ்தூணதிநாம்நாதம்

இது ஸாமாந்ய விஷயமன்று; மிகப் பெரிய விஷயம். ஆயிரக்கால் மண்டப விஷயமான *ஸர்வாத்மஸாதாரணே த்யாதியான ச்லோகத்தில் "ஸஹஸ்ரஸ்தூணதி நாம்நா தத் அவாப்நவாநி" என்று வழங்கிவரும் பாடம் பெரும்பிழையுற்றது. பூர்வவ்யாக்யாதாக்களும் இப்படியே வைத்து வியாக்கியானித்திருப்பது ப்ராமாதிகமென்று உபேக்ஷிக்கத்தக்கது. "**ஸஹஸ்ரஸ்தூணதிநா ஆம்நாதம் அவாப்நவாநி**" என்பது சுத்தபாடம். **ஸஹஸ்ரஸ்தூணதிநா**—'ஸஹஸ்ரஸ்தூணே' என்கிற பதத்தை ஆதியிலே உடைத்தான உபநிஷத் வாக்யத்தினால், **ஆம்நாதம்**—ஓதப்பட்டதான, ஆஸ்தானத்தை [ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை] அடையக்கடவேன் என்று பொருள். இதற்கு ப்ரமாணங்களிரண்டு காட்டுகிறோம். ரஹஸ்யத்ரயஸார - உபோத்காதாதிகாரத்தில் "கலங்காப் பெருநகரிலே ஸஹஸ்ரஸ்தூணதி வாக்யங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணி மண்டபத்திலே" என்றும், ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் *தயா ஸஹாஸீநம்* (39) என்னும் ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலே ***ஸஹஸ்ரஸ்தூணே*** இத்யாதி தவல்கார ச்ருதியை உதாஹரித்து இந்த ச்ருதியை பட்டர் ***ஸர்வாத்மஸாதாரணே** த்யாதி ச்லோகத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் என்றும் தூப்புல் பிள்ளை பணித்திருக்கக் காண்கிறோம். 'ஸஹஸ்ரஸ்தூணதிநா ஆம்நாதம்' என்று பாடமிருந்தாலொழிய மேலே காட்டின பங்க்திகள் பொருந்தமாட்டா; **ஸஹஸ்ரஸ்தூணதிநா**—ஸஹஸ்ரஸ்தூணபதத்தை ஆதியிலே உடைத்தான வேத வாக்யத்தினால், **ஆம்நாதம்**—ஓதப்பட்டதான என்று விவக்ஷித்திருக்கிறார்பட்டர் என்று தேறியபின்பு வேறுவிதமான பாடம் இங்குப் பொருந்துவதற்கு நியாயமில்லையன்றோ.

7. ஸேநாந்யமந்யவிமுகாஸ் தமசிச்ரியாம

மேலே *ஸ்ரீரங்க சந்த்ரமஸம்* என்கிற ஐம்பதாம் ச்லோகத்தின் முடிவில் (தமசிச்ரயாம:) என்று பலரும் சொல்லிவருவது அஸாது;

இந்த ச்லோகம் குரு பரம்பரைத் தனியன்களில் சேர்ந்ததாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகமெல்லாம் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிற்று. எல்லாரும் (அசிச்ரயாம:) என்று சொல்லுவதாகக் காதில்விழுகிறது. அப்படியொரு ரூபம் கிடையாது. **அசிச்ரியாம**—இது லுங் உத்தம புருஷபஹுவசந ரூபம். ஆச்ரயித்தோமென்றபடி. ஸூத்ரவதீ விஷயமான மேல் ச்லோகத்தில் (ஸூத்ரவதீம் ஆசிச்ரியம்) என்றதும் காண்க. அது ஏக வசநம், இது பஹுவசநம்; அங்கு ஆங் உபஸர்க்க யோகமுண்டு, இங்கு அஃது இல்லை என்றிவ்வளவேவாசி.

8. ஸௌந்தர்ய ஸம்பதவலிப்தமிவாலிஹீய

மேல் * ஸிம்ஹாஸநே கமலயா * இத்யாதியான அறுபத்தாறும் ச்லோகத்தின் முடிவில் *ஸௌந்தர்ய ஸம்பதவலிப்த **மிவாலிஹீயம*** என்றே புஸ்தகங்களிற்பாடம். இங்ஙனே சொல்லியும் வருகிறார்கள். (ஆலிஹீயம்) என்றொருரூபம் தேறாது. **ஆலிஹீய** என்று அநுஸ்வார ரஹிதமாகவே ஓதவேணும். இதற்கு 'விழுங்கக்கடவேன்' என்று பொருள். எம்பெருமானை நம்மாழ்வார் *விழுமியவமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனி* என்கிறார். அந்த ஸமாதியாலே எம்பெருமானை விழுங்க விரும்புகிறபடி.

9. ஸ்ரீரங்கராஜ மநிமேஷ மநுஸ்ரியாஸ்ம

(ச்லோ 67.) * ஆபாதமூல மணிமௌலீ த்யாதி ச்லோகத்தின் முடிவில் "ஸ்ரீரங்கராஜ மநிமேஷ **மநுச்ரயாஸ்ம**" என்கிற பாடம் வெகு ப்ரஸித்தமாய்விட்டது. '**ச்ரயாஸ்ம** என்றொரு ரூபம்கிடையாது. 'ச்ரிஞ் ஸேவாயாம்' என்கிற தாதுவில் ஆசீர்லிங் உத்தம புருஷபஹுவசந ரூபம் என்று ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா எழுதியிருப்பது ப்ராமாதிகம். அப்படியானால் **ஸ்ரீயாஸ்ம** என்றாகுமே யல்லது 'ச்ரியாஸ்ம' என்றாகாது. **ச்ரயாஸ்ம** என்று காணப்படும் பாடமும் தவறே. '**அநுஸ்ரியாஸ்ம**' என்பதே யுக்தமான பாடம். सृ - गतौ என்கிற தாதுவில் ஆசீர்லிங் உத்தம புருஷபஹுவசந ரூபமிது. **அநுச்ரயாம** என்று பாடமிருந்தால் அதில் அவத்யமில்லை. இது ஸ்ரீங்தாதுவின் லோட்டில் உத்தம புருஷ பஹுவசநரூபமாகும். ஆசீர் லிங்ரூபமாகப் பூருவர்கள் எழுதியிருப்பதால் அதற்குச் சேர (அநுஸ்ரியாஸ்ம) என்பதே மிகப்பொருந்தும்.

10. இத்யூசுஷ்யபயங்கரே

மேலே (70) * ஏதே சங்ககதா ஸுதர்சநப்ருத: * என்னும் ச்லோகத்தில் மூன்றாவது பாதத்தில் 'इत्यूचिषि—இத்யூசிஷி' என்றே பல பதிப்புகளிலுள்ளது. ஓதுவாரும் இங்ஙனே ஓதிவருகிறார்கள். இது மிகத் தவறு. ऊचिवान् என்பது ப்ரதமா விபக்தியில் ரூபமானால் ஸப்தமியில் (ஊசுஷி) என்றுதானாகும். तस्थिवान् - तस्थुषि, जग्मिवान् जग्मुषि । ऊषिवान् ऊषुषि.

இத்யாதிகள் போலே. இப்படிப்பட்ட ரூபங்கள் சாந்தஸங்கள்—வேதத்திற்கு உரியவை. ஆனாலும் மஹாகவிகள் யதேஷ்டமாக லோகத்திலும் ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். ஸித்தாந்த கௌமுதியில் “कवयस्तु बहुलं प्रयुञ्जते ; * तं तस्थिवांसं नगरोपकण्ठे * என்றுள்ளதுகாண்க.

11. கதமதீமஹி ரங்கதுர்யம்

(ச்லோ. 71.) * அங்கை ரஹம்ப்ரதமிகா சரிதேத்யாதி ச்லோகத்தில் * ஹ்ருதி ததீமஹி * என்னும் பாடத்தில் பொருத்தமில்லையென்றும் * கதமதீமஹி * என்கிற பாடமே பொருந்துமென்றும் இது ஆரம்பத்தில் முதல் விஷயமாக நிரூபிக்கப் பட்டிருப்பது காண்க.

12. விச்வபாரீண வ்ருத்தி

மேல் (89) * ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே * இத்யாதி ச்லோகத்தின் முடிவில் “ **விச்வ பாரீண வ்ருத்திம்** ”. என்று ஓதிவருகிறார்கள் ; புஸ்தகங்களிற் பாடமு மிதுவே. இது தவறு. இது பும்லிங்க ரூபமாக வுள்ளது. சக்ஷுஸ்ஸில் அந்வயிக்கவேண்டி யிருப்பதால் (வ்ருத்திம்) என்றிருக்கத் தகாது ; (வ்ருத்தி) என்று க்லீபமாக இருக்கத்தக்கது.

13. விஷ்வத்ரீசீ க்வாபி

(ச்லோ. 121.) * வைபூஷண்யாம் காந்திராங்கீ நிமக்நா விஷ்வக்த்ரீசீ * (विष्वग्ध्रीची) என்று புஸ்தக பாடமும் ஓதுவார் பாடமுமுள்ளது. **விஷ்வத்ரீசீ** என்பதே ஸாது பாடம்.

14. ப்ரவால நவமஞ்ஜரீர் நகருசீ:

(ச்லோ. 126.) * **புநாநி புவநாந்யஹ** மித்யாதி ச்லோகத்தில் நான்காவது பாதம் “ **ப்ரவால நவமஞ்ஜரீ நகருசீ:** ” என்று ஸமஸ்தமான பாடம் சுவையற்றது ; ‘ப்ரவால நவமஞ்ஜரீ :’ என்று வ்யஸ்தமாக்கி ஓதவேணும்.

இனி உத்தர சதகத்தில் சில பரிஷ்காரங்கள்

15. அந்தங்கரண்யஸ் ஸ்ம்ருதவாந் மநுஸ் தத்

* யா வேதபாஹ்யா: * இத்யாதியான இரண்டாம் சுலோகத்தின் நான்காவது பாதத்தில் **அந்தங் கரிண்ய:**’ என்பது பிழையுற்ற பாடம். ‘அந்தங்கரணீ’ என்று ரூபம் தேறுமேயல்லது ‘அந்தங்கரிணீ’ என்று தேறாது. வரதராஜ ஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 54) बद्धो बन्धक्षपणकरिणीम् என்பதும் இப்படித் தவறான பாடமே. அங்கும் * **பந்தக்ஷபணகரணீம்** * என்பதே ஸாதுபாடம்.

16. ஜகதுஷே, ஜகதிஷே

(ச்லோ. 12.) * அங்கீக்ருத்ய து ஸப்தபங்கி குஸ்ருதிம் * இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் **ஜகதுஷே** என்கிற பதம் வருகிறது. (ச்லோ. 23.) * தேஹோ தேஹிநி காரணே * இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் **ஜகதிஷே** என்கிற பதம் வருகிறது. முந்தினது ஸுபந்தம்; சதுர்த்தீவிபக்தியின் ஏகவசந ரூபம். जगद्वान् என்பது ப்ரதமைகவசனம். ஆகவே இது ஸுபந்த பதம். **ஜகதிஷே** என்பது திஙந்தம். சொல்லப்பட்டாய் என்று பொருள். இந்த வாசி தெரியப்பெறாதவர்கள் மாற்றிச் சொல்லிவிடுகிறார் கள். கவனிப்பது.

17. ஸமாதிசயாநஸங்க்யா நிர்லேப

(ச்லோ. 27.) * दोषोपधावधिसमातिशयानसंख्यानिर्लेपमङ्गलगुणौघदुघाः * என்கிற வரையில் ஸமஸ்தமான ஒரேபதம். **தோஷ**—குற்றமென்ன, **உபதா**—உபாதியென்ன, **அவதி**—எல்லே யென்ன, **ஸம**—ஸத்ருசவஸ்துவென்ன, **அதிசயாந** - மேற்பட்ட வஸ்துவென்ன, **ஸங்க்யா** - எண்ணிக்கை யென்ன (ஆகிய இவற்றினுடைய) **நிர்லேப**—ஸம்பந்த மில்லாத..............என்று பொருள். அர்த்த ஸ்திதி இப்படியிருக்க, ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்கியாதா, தோஷோபதாவதி ஸமாதிசயா:, என்று ஒருபதமாகப் பிரித்தும், **நஸங்க்யா:** என்று ஒரு பதமாகப் பிரித்து (நஞ்ஸமாஸ:) என்றெழுதியும் ரஸாபாஸப் படுத்தியிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. தத்வத்ரய—ஈச்வர ப்ரகரணத்தில் (8) "இவனுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் நித்யங்களாய் நிஸ்ஸீமங்களாய் நிஸ்ஸங்க்யங்களாய் நிருபாதி கங்களாய் நிர்தோஷங்களாய் ஸமாதிகரஹிதங்களாயிருக்கும்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் இந்த ச்லோகத்தைப் பூர்த்தியாக உதாஹரித்தருளி யிருப்பதும் காண்க.

18. ஸர்வபதீந மீக்ஷணம்

(ச்லோ. 29.) * நயநச்ரவணே த்ருசா ச்ருணோஷி * இதில் நான் காவது பாதம் घटते सार्वपथीनमीक्षणम्—கடதே ஸார்வபதீந மீக்ஷணம், என்று ஸகல புஸ்தகங்களிலும் பாடம் காண்கிறது. '**ஸார்வபதீகம்**' என்பது வியாகரண விருத்தம். 'ஸர்வபதீநம்' என்பதே ஸாது. * तत्सर्वादेरित्यादिना खः * विषयेषु नैष्ठिकानां सर्वपथीना मतिः क्रमते * என்றான் முராரி மிச்ரனும். ஸர்வதோ முகமான என்று பொருள்.

19. ஸ்வாநுவிதாபராத விதயோ:

(ச்லோ 43.) * ஸ்வாதீநே ஸஹகாரி காரணகணே கர்த்து: * இந்த ச்லோகத்தில் *போக்துஸ் ஸ்வாநுவிதாபராத விதயோ ராஜ்ஞ:* இத்

யாதியான இரண்டாவது பாதத்தில் "ஸ்வாநுவிதாபராதவிதய:* என்று ப்ரதமாவிபக்தியாக வைத்துப் பதம்பிரித்து உரை செய்தார்கள் முன்புள்ள வியாக்கியாதாக்கள். அது ஸர்வாத்மநா அசங்கதம். 'ஸ்வாநுவிதாபராத **விதயோ**:' என்று ஸப்தமியாகப் பதவிபாகம் செய்தாலல்லது பொருந்தாது. இதற்குக் கீழ்ச்லோகத்தில் [*நிம்நோந்நதஞ்ச கருணஞ்ச* இத்யாதியில்] எம்பெருமான் சேதநர்களின் கருமங்களுக்குப் பரதந்திரனாயிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிகளை நடத்துகிறனாகையாலே அவனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ப்ரஸக்தியில்லையென்றருளிச் செய்தார். அதன் மேல் ஒரு சங்கையுண்டாயிற்று ஈச்வரனைக் கர்மபரதந்திரனென்றால் அவன் நிரங்குச ஸ்வதந்திரனென்பது குலையுமே என்று. இந்த சங்கையை நான்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டிப் பரிஹரித்தருளுகிறார்—இந்த ச்லோகத்தில். த்ருஷ்டாந்த வாக்ய மொவ்வொன்றிலும் ஷஷ்ட்யந்தமானவொரு பதமும், ஸப்தம்யந்தமான ஒரு பதமும், ப்ரதமாந்தமானவொரு பதமுமாக மூன்று பதங்கள் சேருகின்றன. ப்ரதமாந்தமான பதம் 'கடாக்ஷணம்' என்பதொன்றே நான்கு திருஷ்டாந்த வாக்யங்களிலும் சேருகின்றது. மற்ற ஷஷ்டியும் ஸப்தமியும் பேதிக்கின்றன. (1) கர்த்து: ஸஹகாரி காரணகணே; (2) போக்து: சரீரே; (3) தாது: அர்த்திஜநே; (இவை போலவே) (4) சாஸிது: ராஜ்ஞ: ஸ்வாநுவிதா அபராதவிதயோ: கடாக்ஷணம். என்பதாக விவக்ஷிதமாகையாலே (ஸ்வாநுவிதாபராதவிதய:) என்று ப்ரதமாந்தமாகக் கொள்ளுவது பொருந்தவேமாட்டாது. இந்தப்பற்றி அடியேனுடைய தத்வார்த்த சிந்தாமணி வியாக்கியானத்தில் விரிவு காண்க.

20. த்ருஷ்ட்வா ஏகைகம் ஸமுத்விஜதே ஜந:

(ச்லோ 64.) *ந்ருஹரி தசயோ: பச்யந்* இதில் இரண்டாவது பாதம் *நரமுத ஹரிம் த்ருஷ்ட்வா ஏகைகம் ஸமுத்விஜதே ஜந:* என்பது. ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா இவ்வண்ணமாகவே வியாக்கியானம் செய்துவிட்டு முடிவில் "समुद्विजतां जन: इति पाठश्चेत् समीचीनम्" என்றெழுதி வைத்தார். **ஸமுத்விஜதாம்** என்று பாடமானால் நன்று என்கிறார். இதனால் வக்தாவின் கருத்தை அவர் உள்ளபடி க்ரஹித்திலரென்று தோன்றுகிறது. **ஸமுத்விஜதே** என்பதற்கு (**பிபேதி**) என்று பொருளுரைத்தார். அப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதமாயிருக்கத் தகுதியில்லை. ஸமுத்வேகமென்பது இங்கு ஜுகுப்ஸைப்படுதல். ஸமுத்விஜதே என்றது ஸமுத்விஜேத என்றபடி. 'நானழைத்தால் உடனே வருகிறான்' என்றாற்போலே லோக வ்யவஹாரமுள்ளது. அங்கு வருகிறானென்றது வருவானென்றபடி. இந்த ரீதி ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுமொக்கும். மநுஷ்யத்வ ஸிம்ஹத்வங்களினுடைய இயற்கையான சேர்த்தியழகை ஸேவித்துக் களிக்கின்ற ஜனமானது மனித ரூபத்தையோ அல்லது ஸிம்ஹ ரூபத்தையோ ப்ரத்யேகமாகப் பார்த்தால் வெறுப்படையும் என்ற கருத்

திலே போல, சர்க்கரையையும் பாலையும் சேர்க்கின்ற கணக்கிலே இரண்டு திருவுருவங்களைச் சேர்த்துக்கொண்ட பெருமாளைச் சிந்திக்கிறோ மென்பது இங்கு விவக்ஷிதம். ஸமுத்விஜதாம் என்கிற பாடம் இதற்கு அநுகூலமாகாது.

21. தவ பரோஹமகாரிஷி

(ச்லோ 102.) *தவ பரோஹ மகாரிஷி* இதில் 'அகாரிஷி' என்கிற சுத்த பாடத்தைவிட்டுப் பலர் 'அகார்ஷி ஹி' என்று ஓதிவருகிறார்கள்; புஸ்தகங்களிலும் அது ஏறியிருக்கிறது. இதரக்ரந்தங்களில் இந்த ச்லோகம் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள இடங்களிலும் (அகார்ஷிஹி) என்று காண்கிறது. அது தவறு. அகாரிஷி—கர்மணிலுங்; உத்தம புருஷைக வசனம். அடியேன் செய்யப்பட்டேனென்று பொருள்.

22. ஆக்ராயைச்வரகந்தம்...மஹிதஸ்வபாவ:

இந்த முப்பத்தெட்டாவது சுலோகத்தில் முதல் பாதத்தில் 'ஈச்வர கந்தம்' என்றும் 'ஐச்வரகந்தம்' என்றும் இருவகையான பாடங்கள் காண்கின்றன. இதில் விசேஷ சர்ச்சைக்கு இடமில்லை. இதில் நான்காவது பாதத்தில் *வைபுல்யாத் மஹித ஸ்வபாவ இதி வா* என்கிற பாடம் பூர்வ வியாக்கியானத்திலும் அடியேனுடைய வியாக்கியானத்திலு முள்ளது. இங்கு (மஹித ஸ்வபாவ:) என்பது அஸாதுவான பாடமென்றும், (மஹிமஸ்வபாவ:) என்பதே ஸாதுவான பாடமென்றும், திருவாய்மொழியில் (4-5-1. *வீற்றிருந்தேழுலகுமென்கிற பாட்டின் ஈட்டு அடைய வளைந்தானரும்பத விளக்கத்தில் (மஹிம ஸ்வபாவ:) என்கிற பாடமே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று காட்டி இதுதான் உபபந்நமான பாடமென்றும் சிலர் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றின ஆராய்ச்சியே இச்சிறு நூல் எழுவதற்கு மூலமாகும். இவ்விடத்திற்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் அஸமஞ்ஜஸமாயும் ரஸமற்றதாயுமிருக்கிறதென்றும் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்களை விரிய வுரைக்கின்றேன். (மஹிம ஸ்வபாவ:) என்கிற பாடத்தில் அடியேன் அநுபபத்தியையோ அஸாமஞ்ஜஸ்யத்தையோ நினைப்பவனல்லேன். (மஹித ஸ்வபாவ:) என்னும் பாடத்தை அடியேன் புதிதாகக் கொண்டவனல்லேன் என்பது யாவருமிசையக் கூடியது. அந்த பாடத்தின்படி பொருள் விவரித்திருப்பது அஸமஞ்ஜஸமுமன்று, சுவையற்றதுமன்று. ஜீயர் நாயனாருளிச் செய்த நக்ஷத்ரமாலிகையில் இரண்டாவது ச்லோகம்—*யதுரஸி பரணீயா **ஸ்ரக் விகஸித வகுளாநந்தா, ஸ ஜயதி மஹிமா நாதோ முராரிபு பதஸக்தோ ந:*** என்பது. இதில் யச்சப்த தச்சப்தங்களால் விவக்ஷிதர் ஸாக்ஷாத் நம்மாழ்வாரே யொழிய நம்மாழ்வாருடைய மஹிமைக்கு இங்கு விவக்ஷா

லேசமுமில்லை. ஆனல் மூலத்தில் (**ஸ: மஹிமா ஜயதி**) என்று தானுள்ளது. மஹிமசாலியான நம்மாழ்வாரை **மஹிமா** என்றே வ்யபதேசித்திருப்பதானது மஹிமப்ராசுர்ய நிபந்தநம். *தத்குண ஸாரத்வாத் து தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை ஸ்மரித்து வியாக்கியானம் செய்யப் பாங்குள்ளது. "மஹிமவானை ஆழ்வாரை மஹிமா என்று சொல்லியிருப்பது தவறு" என்று இதுகாறும் யாரும் க்ஷேபித்ததில்லை. ஆனல் (ஸ ஜயதி **மஹிதோ** நாத:) என்று பாடம் காண்கிறதென்று ஒரு மஹான் தெரிவித்தால், அப்படியிருக்கத்தகாது, இப்படித் தானிருக்கவேணும்' என்று ஆக்ரஹித்துப் பேச ஒருவரும் முன் வரகில்லார். 'ஸ ஜயதி மஹித: என்கிற பாடம் சிறந்ததுதான்' என்றும் கொண்டாட நேரும். இதே ரீதிதான் ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலும். (மஹித ஸ்வபாவ:—மஹிமஸ்வபாவ:) என்ற இரு பாடங்களுள் ஒரு பாடத்தையும் தூஷிக்க ப்ரமேயமில்லை. இதனை நன்கு உபபாதிக்கக் கேளீர்.

ஸர்வேச்வர ஞெருவன் தவிர மற்ற இந்திரன் முதலான சிறு தெய்வங்களெல்லாம் மிகச் சிறிதளவான ஐச்வர்யத்தைக்கொண்டு செருக்குற்றிருக்க, ஸர்வேச்வரன்மட்டும் செருக்குறு திருப்பதை உபபத்தியுடன் நிர்வஹிப்பது இங்கு விஷயம். க்ஷுத்ர தெய்வங்கள் செருக்குறுவதன் காரணத்தை உபபாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நிரவதிகைச்வர்ய சாலியான ஸர்வேச்வரன் செருக்குறாமையின் காரணமே இங்கு ஆசார்ய ஸார்வபௌமரால் விலக்ஷணமேதாவிகாஸம் பொலிய நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் என இரண்டு ப்ரஸித்தமானவை. இதர தெய்வங்களுக்கு ஸ்வரூபமும் சிறிது, ஸ்வபாவமும் சிறிது என்பது நிர்விவாதம். ஸ்வரூபம் அணுவாகையாலே சிறிது. இனி ஸ்வபாவமாவது ஐச்வர்ய விசிஷ்டத்வம். இதுவும் ஸர்வேச்வரனையபேக்ஷித்து மிகச் சிறிது. நிறையாதகுடம் தளும்புவது இயல்வாதலால் ஸர்வாத்மநா அபூர்த்தியுள்ள அற்பதெய்வங்கள் தளும்புவது ஸஹஜமே யென்றதாயிற்று. இதனல் ஸர்வேச்வரன் தளும்பாமைக்கும் ஹேது சொல்லிற்றாகும். நிறைகுடம் தளும்பாத வாறுபோல, எம்பெருமானுடைய ஸர்வைச்வர்ய பரிபூர்த்தியே தளும்பாமைக்கு ஹேது வென்று தேறிற்றாகும். இதுதன்னை இரண்டு ப்ரகாரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்.

(1) **[த்வம் த்வந்மஹிம்ந: பர:] த்வம்** என்றது ஸ்வரூப ஸ்பர்சியான சொல்; **த்வந்மஹிம்ந:** என்றது ஸ்வபாவ ஸ்பர்சியான சொல். ஸ்வரூபமானது ஸ்வபாவத்திற் காட்டிலும் பெரிது என்கை. அஸ்மதாதிகளிடத்திலும் இந்த்ராதிகளிடத்திலும் ஸ்வபாவப் பெருமை சிறிது காணமுடியுமே யொழிய ஸ்வரூபப் பெருமை காணவே முடியாது. இதற்கு மாறானது எம்பெருமானது நிலைமை. அவன்பக்கலில் ஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதொன்று இல்லவேயில்லை யென்று தோன்றும். அப்

படிப்பட்ட கொள்கையடையாரும் பலருளர். திருவாய்மொழியில் *புகழு நல்லொருவன் *நல்குரவும் செல்வும் *மாயாவாமனனே* என்னும் பதிகங்கள் எம்பெருமானுடைய விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசுவன. இங்ஙனே அவனுடைய விபூதிகள் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வரூபம் ஸங்குசிதமா யிருப்பதன்று. அதுவும் அஸங்குசிதமே. ஆக [த்வம் த்வம்மஹிம்நः பரः] என்னுமிந்த வாக்யத்தினால் ஸ்வரூப ப்ருஹத்த்வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. உடனே [**மஹிதஸ்வபாவः**] என்பதனால் ஸ்வபாவ ப்ருஹத்த்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'மஹிதः ஸ்வபாவः' என்று இரண்டு பதமாகவும் பிரிக்கலாம். இடையில் விஸர்க்கமின்றி ஏகபதமாக வைத்து பஹுவ்ரீஹியாகவும் கொள்ளலாம். ஸமஸ்தபதமாக வைத்தால் 'த்வம் மஹிதஸ்வபாவः' என்றதாகும். வ்யஸ்தபதமாகக் கொண்டால் 'தவ ஸ்வபாவः மஹிதः' என்றதாகும். ஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும் ஸ்வபாவமே மிகப்பெரிதென்னலாயிருக்கு மென்கை.

வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் * येनाधिरोहति मतिस्त्वदुपासकानां सा किं त्वमेव तव वेति वितर्कडोलाम्—யேநாதிரோஹதி மதிஸ் த்வதுபாஸகாநாம் ஸா கிம் த்வமேவ தவவேதி விதர்க்க டோலாம்* என்றுள்ள ச்லோகம் இங்கே ஒருவாறு அநுஸந்தேயம். **த்வமேவ வா? தவ வா?** என்கிற விதர்க்கமொன்று உண்டாவதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. அஸ்மதாதிகளிடத்தில் **அஹம்** என்கிற வ்யவஹாரமும் **மம** என்கிற வ்யவஹாரமுமாக இருவகைப்பட்ட வ்யவஹாரமுமுள்ளன. **மம** என்னும்போது அந்வயிக்கிற பொருள்கள் **அஹம்** என்னும்போது அந்வயிக்கமாட்டா. எம்பெருமான் திறத்து இங்ஙனேயல்ல. அவன் தன்னைப்பற்ற **அஹம்** என்றாலும், நாம் அவனைப்பற்ற **ஸः** என்றாலும் அதிலே ஸகலைச்வர்ய விசிஷ்டமான பொருள் தோன்றக் குறையில்லை. தண்ட குண்டலாதிகள் போலன்றிக்கே கரசரணாதிகளோடொப்ப அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணங்களானவற்றோடு விசிஷ்டனாகவே எம்பெருமான் ஸத்தை பெற்றிருப்பதனால்.

இவ்விஷயத்தை நெஞ்சில் நன்கு பதிய வைத்துக்கொண்டால் ப்ரக்ருத விவாத ச்லோகத்தில் விவக்ஷிதமான விஷயம் ஹ்ருதயங்கமமாகும். **மஹிதः ஸ்வபாவः** என்கிற பாடத்தில் அவத்யலேசமும் காண முடியாது. ஐச்வர்யம் வந்தேறியன்று, இயற்கையாகவே அமைந்தது என்கிற பொருள்தான் இதிலுள்ளது.

மஹித ஸ்வபாவः என்பதை ஸமஸ்தபதமாகவுங் கொள்ளலாம், வ்யஸ்தபதமாகவுங் கொள்ளலாமென்றோம். ஸமஸ்தபதமாகக்கொண்டால் பஹுவ்ரீஹியாகிறது. மூன்றாவது பாதத்தில் (த்வம்) என்றிருப்பதனால் எளிதாக இணங்கும். வ்யஸ்தபதமாகக்கொண்டால் (தவ) என்பது ஆக்ஷிப்தமாகும். அதிலும் ஒரு குறையில்லை. அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் " அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதிஸ் த்ரிவிதாபசாராத் பாபः பரே நிபதிதோஸ்மி தமஸ்ய

பாரோ'' என்றதை இங்கு நிதர்சநமாகக் கொள்ளலாம். முதல் பாதத்திற்கு (மம) என்பது இணங்கும். இரண்டாம் பாதத்திற்கு (அஹம்) என்பது இணங்கும். இதை க்ரமபங்கமாக நினைத்துச் சிலர் "அத்யாபி நாஸம்யுபரதஸ் த்ரிவிதாபசாராத்'' என்று அநுஸந்திப்பதுண்டு. ப்ரக்ருதத்தில் (மஹிதஸ்வபாவ:) என்று ஸமஸ்தமான பாடம் அந்த ரீதிக்குச் சேரும். இது அபசப்தமுமன்று, அஸமஞ்ஜஸார்த்தகமுமன்று) மஹிமஸ்வபாவ:) என்னும் பாடத்தில் தேறுகிற கருத்து இப்பாடத்தில். அநாயாஸமாகவே தேறும். 'மஹிமா ஸ்வபாவ:' என்று பாடமிருந்தாலும் ஏற்கும். எம்பெருமானுடைய ஷாட்குண்யத்திலொன்ருன பலத்தை விவரிக்கின்ற ச்லோகம் இந்த உத்தர சதகத்திலேயே உள்ளது *ஸ்வமஹிமஸ்திதிரீச ப்ருசக்ரியோபி* இத்யாதி. ***ஸ்வே மஹிம்நி ப்ரதிஷ்டித:*** என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்தை யுட்கொண்டு 'ஸ்வமஹிம ஸ்திதி:' என்றருளிச் செய்தனர். அவ்வண்ணமாகவே ப்ரக்ருதத்திலும் ஓர் உபநிஷத் வாக்யத்தை யுட்கொண்டே பட்டரருளிச்செய்திருக்கவேண்டும். அதனை ஆராய்ந்தறிய முயல்வோமாக.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் ***ஆற்றல் மிக்காளுமம்மானை*** யென்றவிடத்துக்காணும் நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இந்தப் பாடவிவாதத்தை அறுக்ககிற்குமதன்று. அடையவளைந்தானரும்பதவுரைகாரர் எடுத்துக் காட்டும் மேற்கோள்களிலும் தத்விவரணங்களிலும் வைபரீத்யம் அதிகம் என்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஈட்டை நிர்வஹிப்பதற்கு அவ்வரும்பதவுரை பெரும்பாலும் உபகாரகம் என்பதை நாம் அபலாபம் செய்யகில்லோம். மஹோபகாரகமாயிருக்கச் செய்தேயும் மானிடரியற்கைக்குரிய மயர்வு மறப்புகளினுல் பல விபர்யயங்களுக்கும் அது கொள்கலமாயிருக்கின்றது. *என்னீர்மை கண்டிரங்கிப் பாசுரத்தினீட்டிலும் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள குறுந்தொகைச் செய்யுளை மிக மாறுபாடாக எடுத்துக் காட்டியும் அஸங்கதமாக வுரை செய்து காட்டியுமிருப்பதை அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையில் விரிவாகக் காணலாம். அது போன்ற பல விஷயங்களை மற்றும்பல ஆராய்ச்சி நூல்களிலுமெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேன். கோயிலில் உபய வேதாந்த ப்ரவசந ப்ரவீணராயெழுந்தருளியிருந்த (கீர்த்தி மூர்த்தி) கபிஸ்தலம் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி பத்தராவி ஸ்வாமி போல்வார் இவ்வரும்பத வுரையிலுள்ள பிறழ்வுகளைத் துண்டு துண்டாக வெடுத்து ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். *தீர்ப்பாரை யாமினி ஈட்டுப்ரவேசத்தில்—"எல்லாருமொக்க இவள் தசையைக் கண்டு கலங்கிக்கிடக்க, இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விரகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவாரடங்கலும் வந்துபுகுர'' என்றுள்ளது. இங்கு 'வேரறிவார் விரகறிவார்' என்பதற்கு என்ன பொருளென்ருல், நோயின் மூலத்தை **வேர்** என்கிறது; நோய் தீர்க்கும் வழியை விரகு என்கிறது. இங்ஙனமிருக்க, அரும்பதவுரைகாரர் விரகு என்று இடையின ரகரமாகக் கொள்ளாமல் வல்லின றகரமாகக் கொண்டு காஷ்ட

மென்று பொருளெண்ணி, " **வேர்**-பச்சை மூலம்; **விறகு**-சுஷ்கமூலிகை " என்றெழுதிவிட்டார் என்று இங்ஙனே பல பல எடுத்துக் காட்டினவற்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். " ஏன்? இப்படித்தானிருந்தாலென்ன ?" என்று முஷ்டி பிடிப்பாருமுளர்.

ப்ரக்ருதவிசாரத்தில் இத்தகைய விஷயங்கள் அவசியமற்றவை. (மஹிம ஸ்வபாவ:) என்று தவறான பாடத்தைக் காட்டிவிட்டாரென்று சொல்லுவாரில்லை. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திக்கும் 'மஹிமஸ்வபாவ:' (அல்லது) 'மஹிதஸ்வபாவ:' என்பதற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. அரும்பதவுரைகாரர் இவ்விடத்திற்கு *ஆக்ராயைச்வரகந்தம்* என்னும் சுலோகத்தை ஸ்வாசார்யர் **ப்ராஸங்கிகமாக** அருளிச் செய்வரென்று எழுதியுள்ளார். ஆகவே மூலமான ஈட்டோடு இதற்கு நேராகச் சேர்த்தியில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். '**ஆற்றல்மிக்காளும்**' என்றது அநுத்ததனைய் ஆளும்படியைச் சொல்லுகிறதென்று நம்பிள்ளை திருவுள்ளம். அதற்கு *ராமோ ராஜ்ய முபாஸித்வா* என்கிற வசனம் ஸம்வாதமாகக் காட்டப்பட்டது. அவ்விடத்திற்கு பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் ப்ரமாணமாக வேண்டுமானால் *த்வமநாவிலோ நிரவதேர் பூம்ந: கணேஹத்ய* என்னுமளவே பர்யாப்தம்.

நிகமநம்

பிராசீன பாடங்களில் பிழைகள் புகுவது ஸஹஜம். அவற்றை சோதிக்க வேண்டியதும் விவேகிகளின் க்ருத்யம். அவசியம் திருத்தியேயாகவேண்டிய பிழைகளைத் திருத்துவதுதான் ப்ராமாணிகர்களின் பத்ததி. ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தனியனாகிய *யோநித்யமச்யுதேத்யாதி ச்லோகத்தில் " யுக்மருக்ம வ்யாமோஹத:" என்று நாமெல்லாரும் சொல்லிவருகிறோம். ஆந்திர மண்டலத்தில் 'வ்யாமோஹித:' என்று பலர் சொல்லக் கேட்டேன். இப்படியொரு அபத்தம் புகுந்து விட்டதே யென்று சோகித்தேன். ப்ருந்தாவனத்திலும் அப்படியே பல பண்டிதர்கள் சொல்லக் கேட்டபின்பு அதில் விமர்சம் செலுத்தத் தோன்றியது. விமர்சித்ததில் (வ்யாமோஹத:) என்ற பாடத்திற் காட்டிலும் (வ்யாமோஹித:) என்றபாடம் சுவையுள்ளதாகத் தோன்றியது. அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்மத்தில் எம்பெருமானார்க்கு வியாமோஹமுண்டானதாகக் காட்டுகிற (வ்யாமோஹத:) என்கிற பாடத்திற் காட்டிலும் அச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்மமே ஸ்வாமியை வியாமோஹிப்பித்ததாகத் தெரிவிக்கிற (வ்யாமோஹித:) என்கிறபாடம் சிறந்ததல்லவா? " இவ்விரண்டு பாடங்களும் நிரவத்யமே யென்னலாம்; இவற்றுள் எது சிறந்தது என்கிற விசாரம் வேண்டா " என்று ஒரு பெரியவர் பகர்ந்தார். ப்ரக்ருதத்தில் " மஹிதஸ்வபாவ:—மஹிமஸ்வபாவ:" என்கிற இரண்டு பாடங்களும் நிரவத்யங்களே யென்னலாம். 'மஹிமஸ்வபாவ:' என்று அடையவளைந்தானரும்பத வுரையிற் காணும் பாடம் சிறந்தது என்றாலும் விவாத

மில்லை. (மஹிதஸ்வபாவ:) என்னும் பாடம் அஸமஞ்ஜஸமென்று தள்ளத் தகாததே. (மஹிதஸ்வபாவ:) என்பதை வ்யஸ்தமாகக் கொள்வதிற் காட்டிலும் ஸமஸ்தமாகக் கொள்வது ரஸவத்தரம் என்னலாம்.

வரதராஜஸ்தவத்தில் *அண்டாநாம் த்வதுதரமாமநந்தி ஸந்த:* என்பதொரு ச்லோகம். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஒரு சங்கையை உத்க்ஷேபித்து உத்தரார்த்தத்தில் அதற்கு ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார். தேவப்பெருமாளே! தேவரீருடைய திருவுதரம் ஸமஸ்தமான அண்டங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்க, இது க்ருசமாயிருக்கின்றதே ஏன்? என்பது சங்கை. இதற்கு என்ன ஸமாதான மென்றால்—[**மாஹாத்ம்யம் ஸ்வத இஹ யேஷா நூநமேஷாம் ருத்திஸ் ஸ்யாந் மஹிமகரீ ந ஹீதரேஷாம்**] என்பது உத்தரார்த்தம். இதன் பொருளை ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்க்யாதா எழுதியுள்ள விதம் திருப்திகரமாகவில்லையென்று பல பெரியார் கூறுவதுண்டு. அது ச்லேஷ பங்கியில் அமைந்தது. ப்ரக்ருத விவாத ஸ்தலத்தில் அங்ஙனே ச்லேஷமொன்றுமில்லை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவானமாமலை ஜீயர்ஸ்வாமி [வர்த்தமாநஸ்வாமி] ஸ்தவங்களை யெல்லாம் இளமையிலேயே கண்டபாடஞ் செய்தருளின வித்வத்ஸார்வபௌமர். ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் அந்த மஹாஸ்வாமியே ஆராய்ச்சி செய்தருளிப் பாடத்தில் ஔசித்யத்தை உலகுக்கு உபகரித்தருளலாம். .... *

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி பரிஷ்காரம்

முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி பரிஷ்காரம் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீஸீதாலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ந ஹநுமத்ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

அபூர்வ ராமாயணம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸ்ரீ ராமாயண ஸாரம்

—: ❋ :—

முன்னுரை

அபூர்வ ராமாயண மென்று பெயரிட்டு இதனை யெழுதத் தொடங்குகின்றேன். ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தின் ஆரம்பம் எப்படி யமைந்திருக்கின்ற தென்றால், தேவலோகத்திலிருந்து நாரத மஹர்ஷியானவர் நான்முகக்கடவுளின் நியமனத்தினால் வால்மீகி மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்துசேர, அந்த நாரதமுனிவரை வால்மீகிமுனிவர் வணங்கி வழிபட்டு "கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கச்ச வீர்யவாந்?" என்று தொடங்கி ஒரு பதினாறு திருக்குணங்களைச் சொல்லி, இத்திருக்குணங்கள் அமைந்த ஒரு மனிதன் இப்போது இவ்வுலகிலுளனாயின் எனக்குச் சொல்லியருளவேணும்; உம்மிடத்தில் இதைக் கேட்டறிய எனக்கு மிகவும் ஆவலுள்ளது—என்று விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

அதன்மேல் அந்த நாரதமுனிவர் மிகமகிழ்ந்து விடைகூறத் தொடங்கி "இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்து ஸ்ரீராமனென்ற திருநாமம் பெற்றவன் ஒருவனுளன்; அவன் உலகம் நிறைந்த புகழாளன்; அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தவன்; அவனது திருக்குணங்கள் என்னாலெடுத்துரைக்க முடியா; அவனே கோஸலராஜன் திருமகளான கௌஸல்யா தேவியின் வயிற்றிற் பிறந்த தசரத புத்திரன்; கடல்போல் மஹாகம்பீரன்; மஹாவீரன்; மிக்க பொறுமையாளன்; ஸத்யசீலன்" என்றுரைத்து உடனே அவனது சரிதையையும் சுருக்கமாக வுபதேசித்து முடிக்கிறார்.

பிறகு தம்மிடம் நேராக வந்த நான்முகக்கடவுளின் அநுக்ரஹத்தையும்பெற்று வான்மீகி முனிவர் இராமாயணத்தை இயற்றி முடித்தார்—என்பதாக ஆரம்பத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

நாரதமுனிவரை நோக்கி வான்மீகிமுனிவர் கேட்ட திருக்குணங்கள் எண்ணிக்கையில் பதினாறாக அமைந்திருப்பதால் "ஸ்ரீராமசந்திரன்" என்று சந்திரனாகக் கூறப்படுகின்றவனுடைய பதினாறுகலைகளோ இவை! என்னலாம்படி யுள்ளன அத்திருக்குணங்கள். அந்தப் பதினாறு திருக்குணங்களை விவரித்து அவற்றிலேயே இராமாயணகதை முழுவதும் அடங்கியுள்ளதென்று நிரூபணம் செய்யவே இப்போது அடியேன் முன்வருகின்றேன்.

வான்மீகிமுனிவர் நாரதமுனிவரிடம் உபதேசங்கேட்ட பிறகே இராமனைத் தெரிந்துகொண்டாரென்று சொல்வதற்கில்லை. முன்னமே அவர் ஸ்ரீராமமந்த்ரத்தை இடைவிடாது அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருந்தவரென்றும், நான்முகன் தன்னுலகில் சதகோடி ப்ரவிஸ்தரமானதொரு ராமாயணத்தை இயற்றி நாரதர் முதலிய முனிவர்களுக்கு அதை ப்ரவசனஞ்செய்து, ராமபக்தரான வான்மீகி முனிவரைக்கொண்டு இந்நிலவுலகத்திலும் ஸ்ரீராமகதையைச் சுருக்கமாக ப்ரவர்த்தனம் செய்வதற்காக வான்மீகியின் ஆச்ரமத்திற்கு நாரதரையனுப்பினனென்றும் வரலாறு காண்பதனால் நாரதமுனிவரை நோக்கி வான்மீகிமுனிவர் விண்ணப்பஞ் செய்த திருக்குணங்களானவை இராமபிரானது சரிதைகளில் தேறிய குணங்களேயன்றி வேறல்லவென்பது நன்கு அறியத்தக்கது.

பகவான் இராமனாக இந்நிலவுலகில் திருவவதாரம் செய்தருளினது தன்னுடைய திருக்குணங்களை வெளியிடுவதற்காகவே யென்றும், ராவணஸம்ஹாரம் முதலியவை வியாஜமாத்திரமான பிரயோஜனங்களென்றும் தத்துவமுள்ளது. இதனை பட்டரென்னும் பேராசிரியர் *குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் வெளியிட்டருளினர்.

ஆகவே ஸ்ரீராமாயணத் தொடக்கத்தில் வான்மீகிமுனிவர் கூறுகின்ற பதினாறு திருக்குணங்களில் இராமபிரானது சரிதை முழுவதும் அடங்கியுள்ளதென்றும், அந்தச் சரிதையை அவர் அல்லும் பகலும் மனனம் செய்துகொண்டிருந்தபடியினாலேயே அந்தத் திருக்குணங்கள் அவருடைய ஹிருதயத்தில் ஊறிக்கிடந்தனவென்றும், அவற்றையே அவர் வாய்வெருவினாரென்றும் தெரியவருகிறது. அந்தப் பதினாறு திருக்குணங்களையும் வரிசையாக விவரித்து, ஒவ்வொன்றிலும் அநுஸந்திக்கப்படவேண்டிய சரிதைகளையும் ஈண்டு விவரிக்க விரும்புகின்றேன். வான்மீகிமுனிவருடைய வினாக்களிலே இராமாயண கதைகளையடைத்து அநுபவிக்கு மிவ்வனுபவம் அபூர்வமாதலால் அபூர்வ ராமாயணம் என்று இதற்குப் பெயரிடலாயிற்று.

முன்னுரை முற்றிற்று.

1. கோ குணவாந் ?

குணவானென்பதற்கு சீலகுணவானென்பதே பொருளெனல்

க: குணவாந் ? என்பது முதற்கேள்வி. சிறந்த குணங்களையுடையவன் யாவன் ? என்று பொதுவாய்க் கேட்பதாகச் சிலர் இதற்குப் பொருள் கொள்வர். அப்படியன்று ; சிறப்பாக ஒவ்வொரு குணத்தையுமெடுத்துக் கூறுமிந்த பிரகரணத்தில் குணவாந் என்கிறவிதுவும் குறிப்பிட்டவொரு குணத்தைக் கூறுவதேயன்றி, பொதுவாக 'நல்ல குணங்களையுடையவன் யாவன் ?' என்று கேட்கிறபடியன்று.

ஆளவந்தார் தம்முடைய ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் எம்பெருமானுடைய பல திருக்குணங்களை யமைத்து ஒரு ச்லோகமருளிச்செய்துள்ளார் ; அது *வசீ வதாந்ய:* என்கிற பதினெட்டாவது ச்லோகம். அதில் "வசீ, வதாந்ய:" என்று இரண்டு குணங்களைக் கூறியான பிறகு குணவாந் என்று கூறி, அதன் பிறகு ருஜு: சுசி: என்று தொடங்கிப் பத்தெட்டு குணங்களைக்கூறி, முடிவில "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாம்ருதோததி:" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்த ச்லோகத்தில் மூன்றாவது சொல்லாகவுள்ள குணவாந் என்பதற்கு [முன்னும் பின்னும் சொல்லப்பட்ட விசேஷகுணங்கள் போலவே] ஒரு விசேஷ குணமே பொருளாகக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பது தேறிநின்றது.

சீலகுணத்தின் தன்மையை நிரூபித்தல்

அந்தக் குணம் எதுவென்னில் ; ஸௌசீல்ய குணமென்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார்கள். தன் மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணத்திற்கே ஸௌசீல்யமென்று மறுபெயர் ; எல்லாக் குணங்களிற்காட்டிலும் இக்குணம் மிகச் சிறந்ததாதலால் இதற்கு குணம் என்றே சிறப்புப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. ப்ரக்ருதம் வான்மீகியின் வினாவில் கோ குணவாந் ? என்றுள்ளதானது—சீலகுணமுடையவன் யாவன் ? (அதாவது) தன் மேன்மையைச் சிறிதும் கணிசியாமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் கலந்து பரிமாறுகின்றவன் யாவன் ? என்று கேள்வி கேட்டபடியாகின்றது. இத் திருக்குணத்திற்குச்சேர நாம் அநுஸந்திக்கக்கூடிய ஸ்ரீராம சரிதைகளைக் கேண்மின் :

அவதாரமே சீலகுணத்தை விளக்குகின்றதென்பது

ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி இராமபிரானாக இந்நிலவுலகில் திருவவதரித்தாரென்கிறவிதுவே சீலகுணத்தின் பரீவாஹமாகவுள்ளது. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் பத்தாவது ச்லோகம் *சீல: க ஏஷ தவ ஹந்த* என்று தொடங்குகின்றார். அந்தோ ! இது என்ன சீலகுணம் ! இதை எடுத்துப்பேச யாரால் முடியும் ? என்கிறார் ;

அந்த சீலகுணத்தை எதுகொண்டு நிரூபிக்கிறுரென்னில்; *அத்ராவதீர்ய நநு லோசநகோசரோபூ:* என்பதே அந்தச்லோகத்தில் உயிரானவார்த்தை. கட்கிலியானவெம்பெருமான் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளிடையே வந்து அவர்களுடைய கட்புலனுக்கு இலக்காகித் திருவவதரித்தானென்பதை நினைக்கும்போதே ‘அந்தோ! இது என்ன சீலம்! குணமறிந்து உகக்கமாட்டாதே எதிரம்பு கோப்பதுஞ் செய்யாநின்ற அரக்கர் அசுரர்போன்ற மனிசரிடையே வந்து பிறக்கும்படியான இந்த சீல குணத்தை என்னவென்று சொல்லுவது?’ என்று உருகுகிறுர் கூரத் தாழ்வான். பிறந்தவாறும்! என்று சொல்லி ஆழ்வார் ஆறுமாஸம் மோஹித்திருக்கும்படியான பகவானது திருவவதாரத்தை நினைத்தவாறே ‘இது என்ன சீலகுணம்!’ என்று உருகவேண்டியது தவிர வேறில்லையே.

அவதாரமென்ற சொல்லின் பொருள் விளக்கம்

அவதாரம் என்ற வடசொல்லுக்கு மேலிருந்து கீழேயிறங்குவது என்று பொருள். பரமபதமாகிய மேல்நிலத்திலிருந்து நிலவுலகமாகிய கீழ்நிலத்திற்கு வந்தானென்பதை அவதார சப்தார்த்தமாக நினைக்கவேண்டா. மேலான தனது நிலைமைகளை விட்டிட்டுக் கீழான நிலைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டதே அவதாரமெனப்படுகிறது. ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவன், எல்லாவிடங்களிலுமுளன், எல்லாக் காலத்திலுமுளன், எல்லாப்பொருள்களாகவுமுளன்—என்கிறவிவை பகவானுடைய மேலானநிலைமைகள். இத்தகைய நிலைமைகளை அறவே விட்டிட்டு இவற்றுக்கு எதிரிடையான தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏற்றுக் கொண்டல்லவோ பகவான் வந்து பிறந்தருளிற்று!

உயர்ந்த நிலைமையும் தாழ்ந்த நிலைமையும்

ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதிருந்தவன் அரக்கரசுரர்போல்வார் கண்ணுக்கும் புலப்பட்டான்; எல்லாவிடங்களிலுமுளனானவன் ‘இப்போது அயோத்தியிலுளன், இப்போது சித்திரகூடத்திலுளன், இப்போது பஞ்சவடியிலுளன், இப்போது கிஷ்கிந்தையிலுளன், இப்போது கடற்கரையிலுளன்’ என்னும்படியாகி, ஓரிடத்திலிருக்கும் போது மற்றோரிடத்தில் இலனென்று நினைக்கும்படியாயினன். எக் காலத்திலுமுளனானவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலேயே இராமனாகவிருந்து மற்றைக் காலத்தில் இலனாயினன் என்று நினைக்கும்படி போயினன். *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்* *தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்* என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திக்கிறபடி எல்லாப்பொருள்களுமாகவுளனானவன் இராமன் என்கிறவொரு பெயர்க்குமாத்திரம் பொருளாகவிருந்தனன். ஆக இங்ஙனே உயர்ந்த நிலைமைகளைவிட்டுத் தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்து பிறந்தவாறு என்னே! என்று ஈடுபடும்படியாக்குகின்றது சீலகுணம்.

குஹப்பெருமாளிடம் காட்டிய சீலகுணம்

*இராமபிரானுடைய சீலகுணத்திற்கு விசேஷித்த இலக்கு குஹப்பெருமாள் போல்வார். திருமங்கையாழ்வார் தமது பெரிய திருமொழியில் (5—8—1) *ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னுதிரங்கி* என்று தொடங்கிப்பேசின பாசுரத்தில் இந்தசீலகுணம் மிகவற்புதமாக அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கங்கையில் ஓடம் விடுபவனும் ஆயிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும் கங்கைக்கரையிலுள்ள ச்ருங்கிபேரபுரத்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒரு வேடர் தலைவன் குஹனென்பவன். இவனிடத்திற்கு இராமபிரான் பிராட்டியோடும் இளையவனோடும் எழுந்தருளியபொழுது இவன் அப்பிரானுடைய வடிவழகிலீடுபட்டுப் பரிந்து திருமேனிக்காவல் செய்தவிதம் வெகு ஆச்சரியமானது. [அது ஸ்ரீவசநபூஷணம் 247 சூர்ணையில் காணத்தக்கது.]*

பெருமாள் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி இளையபெருமாள் பாங்காக அமைத்த பர்ணசயனத்தில் பிராட்டியோடு பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, இச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்று அதிசங்கைகொண்ட இளையபெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்பறுத்தூணியும் கையிற்பிடித்த வில்லுமாய் 'நடையாடும் மதில் போலே' உலாவிக்கொண்டு நிற்க, இதைக்கண்ட குஹப்பெருமாள் 'ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு பெருமாளை நாட்டிலிருந்து காட்டிலே துரத்தினான் ; இத்தம்பி தனியிடத்திலே என்செய்யப்பார்க்கிறானோ ?' என்று அவ்விளையபெருமாளிடத்திலும் அதிசங்கைகொண்டு 'இவன் அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்கு செய்யில் இவனையே முடித்துவிடுவது' என்று தானும் வில்லும் அம்புமாய்க்கொண்டு நின்றதாக ஸ்ரீராமாயணத்திற் காண்கிறது. ஆனால், இது எந்த ஸமயத்தில் நடந்ததோ அந்த ஸமயத்தில் வான்மீகியால் சொல்லப்படவில்லை. பிறகு பரதாழ்வான் சித்திரகூடஞ் செல்லப் புறப்பட்டுவருமளவில் அப்பரதனோடு குஹன் இதைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. [அயோத்யாகாண்டம் 87-வது ஸர்க்கம் 23, 24 ச்லோகங்கள் காண்க.]

தொட்டிற்பருவமேபிடித்து இராமபிரான்மீது அளவுகடந்த அன்புகொண்டிருக்கின்ற இளையபெருமாள்மேலும் அதிசங்கை தோன்றிப் பெருமாளிடத்தில் பரிவுகாட்டின இக்குஹனுடைய அன்பை என்னவென்று சொல்லுவது !. இவனுக்கு இவ்வளவான அன்பு இருந்ததுபற்றியே பெருமாள் இவனிடத்தில் முதன்முதலாகத் தம்முடைய சீலகுணத்தைக் காட்டியருளினர்.

திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின் சுவைநுகர்ச்சி

குஹனுடைய தாழ்வை எடுத்துக்காட்டுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் 'ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன் என்னுதிரங்கி' என்கிறார். பெருமாள்

குஹனைக் கைவிடுகைக்கு இவ்விழிகுணங்களில் ஒரொன்றே அமைவ தாயிருக்க, அவை பலவுமுளவென்று கண்டும் அருட்கடலான பெரு மாள் குஹனிடம் உபேக்ஷைகொள்ளாம லிருந்ததோடு அளவு கடந் தும் கலந்து பரிமாறினன்.

க்ஷத்ரிய ஜாதியில் ஸூர்ய குலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரித்தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் ஸகலைச்வர்ய ஸம்பன்னனும் மஹாபுத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்புகொள்பவ னுமான இராமபிரான் குஹனை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச்சாதியனென்றும் அதனால் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகியென் றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமையினால் எல்லாவுயிர்களோடும் பகைமைகொள்பவனென்றும் இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்கண்டு இகழ்ச்சி கொள்ளவேண்டியிருந்தும் தனது பெருமைக் குணங்களை யும் அவனது சிறுமைத்தன்மைகளையும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிமாறினவிதம் எத்தகைத்தென்னில், "சீரணிந்ததோழமை கொண்ட துமோரடையாளம்" என்று திருவடி வர்க்கில் 'சீரணிந்த தோழமை' என்று வரும்படியாகவன்றோ கலந்தது.

குஹனுடைய அளவுகடந்த அன்பைக்கண்டு பெருமாள் அவ னோடு தோழமை கொண்டாரா? அல்லது, பெருமாள் சீரணிந்த தோழமை கொண்டதற்காகக் குஹன் அன்பு பாராட்டினனோ? என்று ஒரு கேள்வி பிறந்தால், எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கே தெரிய வெளிதான இவ்விஷயத்தில் நாம் என்ன விடையிறுப்பது?

ஸ்ரீராமாயணச்லோக விசேஷாநுபவம்

பெருமாள் கங்கைக்கரை சேர்ந்தவுடனே அதனைக் கேள்விப் பட்ட குஹன் தன்னினத்தாரோடு பெருமாளிடம் வந்து சேர்ந்தா னென்பதைக் கூறுகின்ற வான்மீகிமுனிவர் "தத்ர ராஜா குஹோ நாம ராமஸ்ய ஆத்மஸமஸ் ஸகா" என்கிறார். குஹனைப்பற்றி முதன்முதலாக ப்ரஸ்தாவம் செய்யும்போதே 'ராமஸ்ய ஆத்மஸமஸ் ஸகா' என்று கூறி யிருப்பது மிகமிக வியக்கத்தக்கது. இராமனுடைய உயிர்த்தோழ னை குஹன் இராமனது வரவைக் கேள்விப்பட்டு வந்து சேர்ந்தா னென்று கூறியிருப்பதனால் இவ்விருவர்க்கும் தோழமை முன்னே பிடித்தேயுள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. குஹன் வரும்போதே இரா மனைத் தழுவிக்கொண்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது—*தம் ஆர்த்தஸ் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய குஹோ ராகவமப்ரவீத்* என்ற மேல் ச்லோகத்தினால்.

ஆழ்வாருடையவும் கம்பருடையவும் பேச்சுக்கள்

ஆனால் ஆழ்வார்களருளிச் செயலினாலும் கம்பருடைய வாக்கி னாலும் இந்தத் தோழமை அப்போதுதான் தோன்றியதென்று நன்கு தெரிகின்றது. "குகனோடுங் கங்கைதன்னில் சீரணிந்த தோழமை

கொண்டதுமோ ரடையாளம்" என்பது பெரியாழ்வார் திருவாக்கு. கம்பராமாயணம் விபீடணனடைக்கலப்படலத்தில்—(146)

"குகனெடு மைவரானேம் முன்பு, பின் குன்றுசூழ்வான்
மகனெடு மறுவரானேம் எம்முழை யன்பின்வந்த
அகனமர் காதலேய! நின்னெடு மெழுவரானேம்
புகலருங் கானந்தந்து புதல்வராற் பொலிந்தானுந்தை."

என்ற செய்யுள் மிக இன்சுவையுடைத்து. இதன் கருத்தாவது; நகரில் நான்குபேர் நாங்கள் தசரதாத்மஜர்களாகப் பிறந்தோம்; நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தவளவிலும் த்ருப்திபெருத தயரதன் இன்னமும் புத்திரர்கள் வேண்டியே எங்களைக் காட்டுக்கனுப்பினன்; 'நீங்களிருவரும் காடுசென்று இன்னமுஞ் சில தம்பிமார்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு வாருங்கள்' என்றே எங்களைக் கானகம் போகவிட்டனன்; கானகம் வந்த நாங்கள் பலதம்பிகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டோம்; கங்கைக்கரையிலே குகனைத் தம்பியாகப்பெற்றேம்; பம்பைக் கரையிலே சுக்ரீவனைத் தம்பியாகப் பெற்றேம்; விபீடணு! கடற் கரையிலே உன்னைத் தம்பியாகப் பெற்றேம். ஆக, நம் தந்தை ஏழு புத்திரர்களைப் பெற்றுனயினன்—என்பதாம்.

இங்ஙனம் கூறுகின்ற இராமன், குகனிடத்தும் சுக்ரீவனிடத்தும் விபீடணனிடத்தும் கூடப்பிறந்த தம்பியினிடத்திற்போலத்தான் அன்பு பாராட்டுபவன் என்பதையன்றோ வெளியிட்டானுகிருன். மேலும் இங்குத் தசரதனை எந்தையென்னுமல் உந்தையென்றதும் உற்று நோக்கத்தக்கது. விபீஷணனது தந்தையாகவேயன்றோ தயரதன் கூறப்பட்டனன். இதனுல், பெருமாள் விபீடணனிடத்துப் புரையறக் கலந்த தன்மை புலனுகும். ஆகவிப்படி குகன் சுக்கிரீவன் விபீடணன் போல்வாரிடத்து ஒருநீராகக் கலந்து பழகும் பெருங்குணத்தை உன்னியே "க: குணவாந்?" என்று வினவப்பட்டது.

நிஹீனர்களோடு நட்பதிலுண்டாகும் சங்கை

இங்கு ஒரு சிறிய சங்கை தோன்றக்கூடியதுண்டு; அதாவது "ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸக்யம் ஹீநகேஹ நிஷேவணம்" என்று உபபாதகங்களிலே படிக்கப்பட்டுள்ளது; நீசர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது, நீசர்களோடு தோழமை கொள்ளுவது, நீசர்கள் மனைகளிலே சென்றிருப்பது ஆகியவிவை பாதகங்களாகச் சொல்லப்படாநிற்க, இவற்றைப் பெருமாள் செய்யலாமோ? செய்தவிது ஓர் ஏற்றமாகுமோ? என்று.

சங்கைக்குப் பரிஹாரம்

கேண்மின்; நம்மைப் போன்றவர்கள் இவை செய்தால் நிறக் கேடாம். உயர்ந்தாரில் ஒப்பற்ற பெருமாள் இவை செய்தால் அவ

ருடைய பெருமை இன்னமும் பொலிந்து தோன்றுமத்தனை. பாண்டவதூதன், பார்த்தஸாரதி என்பனபோன்ற திருநாமங்களெல்லாம் அவருடைய பெருமையைக் குன்றிலிட்ட விளக்காக்குமவையன்றோ?

தயாசதக ஸ்ரீஸூக்தியின்படி சபரியையுங் கொள்ளுதல்

இராமபிரானுடைய சீலகுணம் விளங்கினவிடங்கள் பலபலவுமுண்டாகிலும் குகன் ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் என்ற மூன்றிடங்களையெடுத்துக்காட்டினதே போதும். வேதாந்த தேசிகன் தயாசதகத்தில் "நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபரீ" என்னும் ச்லோகத்தில் சபரியையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கையாலே அவ்விடத்தையுங் கொள்வோம். வான்மீகிராமாயணத்திலும் கம்பராமாயணத்திலும், பெருமாள் சபரியினிடம் கலந்து பரிமாறின வரலாறு விசேஷித்து ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லையாயினும் இதர ராமாயணங்களிலுள்ளதைக்கொண்டோ, வான்மீகிராமாயணத்தையே ஆழ்ந்து நோக்கியோ நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ள விசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

சபரியிடம் பெருமாள் அமுதுசெய்தவகை

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (233) "பெருமாள் ஸ்ரீசபரி கையாலே அமுது செய்தருளினர்" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—"ரகுகுலதிலகராய் ஆசாரப்ரதாநரான பெருமாள் *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசுச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய் தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த பலமூலாதிகளெல்லாம் இங்குத்தைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன் ஆதராநுகுணமாகத் தன் கையாலே அமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுதுசெய்தார்" என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் விசேஷித்து அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இதில் "தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த" என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூலப்ரமாணமின்றி அருளிச்செய்யார். வான்மீகி (ஸம்க்ஷேபத்தில்) "சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்" என்றவிடத்து ஸம்யக் என்பதில் உள்ளுறையும் பொருளே இது என்றும் கொள்ளலாம்.

குஹனுக்கும் சபரிக்குமுள்ள வாசியை விளக்குதல்

அவளிடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று சிலர் விமர்சிக்கவும் நேரும். கேண்மின்; குஹனோடு கலந்து பரிமாறினபோது அவன் சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்று வேண்டினன்; அதற்குப் பெருமாள் சொன்ன மறுமொழி—(வால்மீ. அயோ - 50)

" யத்த்விதம் பவதா கிஞ்சித் ப்ரீத்யா ஸமுபகல்பிதம்,
ஸர்வம் தததநுஜாநாமி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே.
....அச்வாநாம் காதநேநாஹமர்த்தீ நாந்யேந கேநசித்,
ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாமி ஸுபூஜித:"

என்பது. 'நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; இதோ நமது தேர்க்குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய வுணவுகளையே நான் விரும்புபவன்' என்று சொல்லி அவற்றைத் தாம் கைப்பற்ருமலே யிருந்து விட்டார் பெருமாள்.

இங்கு பெருமாள் "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" [நான் தானம் வாங்கக்கூடாதென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? குகன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப்பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்க வந்தானே யல்லது தன தான்ய வஸ்த்ராதிகளொன்றும் கொடுக்க வந்திலன். அவை கொடுக்க வந்தால் அப்போது 'நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லை' என்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்கவந்தபோது "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று சொல்லி மறுத்ததானது அவச்யம் ஆராயத்தக்கதன்ருே? குகனிடம் இப்படிச்சொன்ன விவரே சபரியிடம் மறுத்துக் கூருமல் "அர்ச்சிதோஹம் த்வயா பக்த்யா" என்று உகந்துகூறி அவளுடைய ஸமர்ப்பணையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

சபரியைப்பற்றி மணவாளமாமுனிகளின் திருவாக்கு

சபரீ விஷயத்தில் கீழே நாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் "குரு சுச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்" என்று மருமமாக வருளிச்செய்திருப்பதை இங்கு விவரிக்கிருேம். சபரியிடம் மிகச்சிறந்ததொரு தருமம் குருசுச்ரூஷை யென்பது இருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமாளுக்குத் தெரிவித்தனன். "ச்ரமணீ சபரீ நாம காகுத்ஸ்த! சிரஜீவிநீ, த்வாம்து தர்மே ஸ்திதா நித்யம்" என்றும் "ச்ரமணீம் தர்மநிபுணும் அபிகச்ச" என்றுமுள்ள கபந்தன் வார்த்தைகளில் தர்மசப்தத்தினுல் கூறப்பட்டது குருசுச்ரூஷையே. பெருமாளும் சபரியைக் கண்டவுடனே க்ஷேமம் வினவுகையில் "கச்சித் தே குருசுச்ரூஷா ஸபலா சாருபாஷிணி! என்று உன்னுடைய குருசுச்ரூஷை நிறைவேறியதாவென்று கேட்டிருக்கிருர். அவளும் தான்செய்த குருசுச்ரூஷையைப்பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கின்ருள். "இங்கு என்னுடைய பணிவிடைகளைக்கொண்ட ஆசாரியர்கள் திருநாடு சென்றிருக்கின்ருர்கள். அவர்களது திருவடிவாரஞ் செல்ல எனக்கு அனுமதி தரவேணு"மென்றும் கோரியிருக்கிருள்.

இத்தகைய தருமம் குகனிடத்து இல்லாமைபற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை—என்பர் பேராசிரியர்கள்.

இங்குச் சிலருடைய வார்த்தையின் பொருந்தாமை

இங்குச் சிலர் வேறாகக் கூறவருவர்; எங்ஙனே யென்னில்; குகன் சபரியைப்போல் பழம் கொடுத்திருந்தானாகில் பெருமாள் அதை ஸ்வீகரித்தேயிருப்பர். அவன் பழம் கொடுக்கவில்லையென்பது அந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. ஆகவே குகனிடம் பெற்றுக்கொள்ளாமைக்கும் சபரியிடம் பெற்றுக்கொண்டமைக்கும் இங்குக்கூறிய காரணம் யுக்தமானதன்று என்று சிலர் சொல்லக் கூடும். அவர்கள் "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று குகனிடம் இராம பிரான் கூறியுள்ளதை நன்கு ஆராயவேணும். "குகனே! நீ காய் கனி ஏதாவது கொணர்ந்து கொடுத்தால் ஸ்வீகரிக்கிறேன்" என்றுவது பெருமாள் கூறியிருக்க வேண்டுமே. அங்ஙனம் கூறாது தாம் ஊர் திரும்பிச்சென்று சேருகிறவரையில் ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றுமே பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று ஒரு விரதம் கொண்டிருப்பதாகப் பொருள்படும்படி கூறியது ஏதோ தட்டுக்கழிக்கிறபடியாகவன்றோ காண்கிறது. உணவைக் கைக்கொள்ளும்படியான அதிகாரபூர்த்தி குகனிடம் இல்லையென்பதே பெருமாளுடைய திருவுள்ளம். அக்கருத்தைப் பெருமாள் செவ்வனே தெரிவியாமல் 'நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே' என்று கபடமாகக்கூறிக் கழித்தது அவருடைய பெருங்குணத்திற்குக் குறையன்றோ வென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குச் சமாதானமாவது, "நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று பெருமாள் கூறியது 'யாரிடத்திலும் எதுவும் நான் வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன்' என்றே பொருள்பட வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. 'உன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு ப்ரியமில்லை' என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லாமைக்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே.

வேதாந்ததேசிகருடைய திருவாக்கொன்று

வேதாந்ததேசிகன் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் ஆறாவது அங்கத்தில், விவேகன் ஆனந்தமாகப் பாடுவதாய் வைத்து அற்புதமான வொரு ச்லோகமியற்றியுள்ளார்; "பகவதீ பரத்வாஜே புக்தீஸ் ததா சபரீக்ருஹே" என்பது அதன் முதற்பாதம். பெருமாள் பரமபவித்ரமான பரத்வாஜாச்ரமத்தில் அமுது செய்தாரென்று கேள்விப்படுவது போலவே சபரி திருமாளிகையிலும் அமுது செய்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம்; இது என்ன நீர்மை! என்றீடுபட்டுக்கூறியது காண்க.

இன்றுபோய் நாளைவாவென்ற சீலகுணாநுபவம்

"க: குணவாந்?" என்ற வால்மீகியின் வினாவுக்குத் தகுதியாக இராமனுடைய மற்றொரு குணவிசேஷமும் அநுஸந்திக்கத்தக்க

தாகும். கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 27) "கோயம் குண: கதரகோடிகத: கியாந் வா கஸ்ய ஸ்துதே: பதம் அஹோ பத கஸ்ய பூமி:!" என்ருெரு குணவிசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து மாய்ந்து போகிருர். அதாவது, [யத் தாத்ருசாகஸமரிம் ரகுவீர ! வீக்ஷ்ய விச்ரம்யதாமிதி முமோசித முக்தமாஜௌ] போர்க்களத்தில் "சசரல சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்னும்படியே நிலை கலங்கிநின்ற இராவணனை நோக்கி 'இன்றுபோய் நாளைவா' என்று பெருமாள்கூறி விடை கொடுத்தனுப்பினதுண்டே, இது மிகச் சிறந்த குணமாகக் குலாவப்படுகின்றது. "திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன்" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளியபடியும், "பஞ்செனச் சிவக்குமென்கால் பாவையைப் பிரித்தபாவி வஞ்சன்" என்று கம்பர் கூறியபடியும் மஹாபராதிகளில் தலைவனை அவனை ஒரு நொடியிலே வதஞ்செய்து தொலைக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் தொலைத்திடாமல் "கச்சாநுஜாநாமி ரணார்த்தஸ் த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சர ராஜ லங்காம் ஆச்வாஸ்ய நிர்யாஹி" என்று விடை கொடுத்துப்போகவிட்ட பெருந்தகையாளனது இக்குணம் ஸ்ரீராமாயணத்திற் காணும் ஸகல குணங்களினும் மேம்பட்டதாதலால் அதனையுமிங்குக் கொள்ளலாம்.

பிள்ளைலோகாசாரியர் அநுபவித்த சீலகுணம்

அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் தனித்வயமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "கோந்வஸ்மிந்...குணவாந்" என்பதை யெடுத்து விவரித்தருளுகையில்— "சீலவத்தையாகிறது அபிஷேகவிக்னம் பிறந்ததென்று வெறுப்பின்றியே *வநவாஸோ மஹோதய:* என்று காடேறப் புறப்பட்டுப் போவது, *ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி* என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழநிற்பது, *கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ* என்பது, ஜன்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை *உகந்த தோழனீ* என்பது, இப்படிகளாலே சீலவத்தையை மூதலித்தது" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி யுள்ளது. அதையும் சற்று விபரிப்போமிங்கு.

"ஜன்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை உகந்த தோழன் நீ என்பது" என்றதைக் கீழே விரிவாக விவரித்தாயிற்று. மற்றைய விரண்டு விஷயங்கள் இனி விவரிக்கப்படுகின்றன. தசரத சக்ரவர்த்தி இராமபிரானை ஒரு தடவைக்கிரண்டு தடவையாக அழைத்து 'உனக்கு ராஜ்யம் தந்தேன், முடிசூட ஸன்னாஹம் செய்' என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே ஸன்னாஹங்கள் செய்து முடிந்தபின் ஒருபெண்பெண்டாட்டியின் வார்த்தைக்கு இசைந்து நின்று 'உனக்கு நாடில்லை, காடுதான்' என்று சொல்ல, அப்போது சிறிதும் மனவேதனையின்றிக்கே 'நாட்டையாள்வதிற் காட்டிலும் காடுசென்று உறைவதே எனக்குப் பரமானந்தம்' என்று உள்ளம் பொங்கிக் கூறியது மஹாகுணம் என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிருர்.

இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் கூறுமிடத்து, (அயோத். கைகே. 108)

"இப்பொழுதெம்மனோரால் இயம்புதற் கெளிதோ? யாருஞ்
செப்பருங்குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட
அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா."

என்றார். 'உனக்கு நாடில்லை; காடுதான் நீ செல்லவேண்டும்' என்று சொன்னபோது இராமபிரானது திருமுகக்கமலத்தில் தோன்றிய விகாஸத்தை அப்பொழுது கட்கூடாகக் கண்டவர்கள் சொல்ல வேண்டுமேயல்லது நாமா அதைச்சொல்ல வல்லோம்!' என்று கை விட்டவர், ஆகிலுஞ் சொல்லுவோமென்று ஒருவாறு சொல்லுகின்றார். காடு செல்வாயென்கிற சொல் செவிப்படுவதற்கு முன்னே இராமனது முகம் தாமரை போன்றிருந்ததாம்; அச்சொல் செவிப்பட்டதும் தாமரையை வென்று விளங்கிற்றாம்.

இதனால், காடு செல்வதைப்பற்றிச் சங்கடமில்லையென்பது மாத்திரமேயன்றி அளவுகடந்த ஆனந்தமுமுண்டாயிற்றென்றவாறு. அவ்வளவு ஆனந்தம் எதற்காகவென்னில்; நாட்டில் அரசனாகிச் சிங்காசனத்து வீற்றிருந்தால் பரத்வகுணமொன்றையே காட்டமுடியுமே யல்லது சீலகுணத்தைக் காட்ட அவகாசமே நேரிடாது. அதிகமாக அக்குணத்தைக் காட்டுதற்கென்றே அவதாரம் செய்த தனக்கு அக்குணம் மிகமிக விளங்குதற்குரிய வனவாஸமேயன்றோ ஆனந்த கந்தமாகும். ஆனதுபற்றியே 'வநவாஸோ மஹோதய:' என்றனன்.

மஹர்ஷிகளிடத்துக் காட்டிய சீலம்

இனி, ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழநின்ற சீலமும் நெஞ்சை யுருக்குவதாகும். மஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களிலே தானாகச்சென்று அவர்களைத் தெண்டனிட்டுக் குசலப்ரச்னம் பண்ணவேணுமென்று தானிருக்க, அவர்கள் முற்பட்டு வந்து தம்தம் குறைகளை விண்ணப்பஞ் செய்தபோது *ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா. யதீத்ருசை ரஹம் விப்ரை ருபஸ்தேயை ருபஸ்தித:* என்று அவர்களிடம் இராமபிரான் தான் பொறை வேண்டினது சீலகுணத்தை விளக்கினபடியே யாகும். "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்று சொன்ன விச்வாமித்ரமுனிவனை நோக்கி, *இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்* என்று தன்னையும் தம்பியையும் அவனுக்கு வேலையாட்களாகத் தெரிவித்துக் கொண்டதும், உமக்கு விருப்பமானபடியெல்லாம் எமக்குக் கட்டளையிட்டு எங்களிடம் பணிவிடை பெற்றுக்கொள்ளவேணுமென்றதும் ஒப்புயர்வற்ற மஹாகுணமன்றோ. இன்னமும் விரிப்பிற் பெருகுமென நிற்கிறோம். .... (க)

2. க: வீர்யவாந்?

"வீர்யவாந் க:?"—வீர்யமுடையவன் யாவன்? என்கிற இரண்டாவது வினவை இனி விமர்சிப்போம். பகவானுடைய திருக்குணங்களில், வீர்யம் சௌர்யம் பராக்ரமம் என மூன்று குணங்கள் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்படுவதுண்டு. இம்மூன்று சொற்களுக்கும் பொருளில் வாசியில்லைபோல் தோன்றினலும் வாசி கொள்ளலாம்.

சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களின் பாகுபாடு

எதிரிகளின் சேனை எவ்வளவு பிரபலமாக இருந்தாலும் அதைக் கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமை, (1) அந்தச்சேனையினுள்ளே ஒருவனாகவே புகுந்து எதிரிகளை அநாயாஸமாகக் கொன்று முடிக்கும் வல்லமை, (2) அப்படிச் செய்யுமளவில் தனக்குச் சிறிதளவேனும் பங்கம் நேராதபடி ஸகலவித பங்கங்களும் எதிரிகளுக்கே சாரநிற்றல், (3) என்றிங்ஙனே மூன்று வகையான ஆற்றல்கள் பெரும் போர் வீரர்களுக்கு இருக்கவேண்டியவையுண்டு. இம்மூன்றையுஞ் சொல்லும் சொற்களாக இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

இங்கு "க: வீர்யவாந்?" என்று வீர்யமொன்று மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் மற்றையிரண்டும் உபலக்ஷணமாகக்கொள்ளத்தக்கன. அல்லது வீர்ய மென்ற சொல்லிலேயே அம்மூன்று பொருள்களையும் சேர அநுஸந்தானம் செய்யவுமாம்.

சீலத்துக்கடுத்தபடி வீர்யத்தைச் சொன்னதின் பொருத்தம்

கீழே "குணவாந் க:" என்றவிடத்தில் பகவானுடைய எளிமைக் குணத்தை நினைத்து உருகி நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகிக் கிடப்பவர்களுக்கு உடனே இந்த வீர்யத்தை யநுஸந்தித்தாலல்லது தரிப்பு ஏற்படாதாதலால் இதனை அடுந்த வினவாக வைத்தது மிகப் பொருத்தமாகும். ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து உருகுமவர்கள் ஈடுமெடுப்பு மில்லாத மேன்மையை யநுஸந்தித்தே ஒருவாறு தரிக்க வேணுமென்பது ஆசாரியர்களின் அருமருந்தான அருளிச்செயல்.

இராமபிரானுடைய மஹாவீரத்வம்

ஸ்ரீராமாயணத்திலும், மற்றும் இராமபிரானைப்பற்றிப் பேசும் பல நூல்களிலும் இராமனை வீரனென்றும் சூரனென்றும் பராக்ரமசாலியென்றும் பாராட்டிக்கூறுவது விசேஷமாகக் காணத்தக்கது. இராமனுக்கு மஹாவீரனென்ற ஒரு திருநாமமுண்டு. "ஜயஜய மஹாவீர!" என்றே ரகுவீரகத்யத்தின் தொடக்கம். வீரராகவனென்றே ஒருதிவ்யதேசத்தில் திருநாமம்பெற்று விளங்குகின்றமை ப்ரஸித்தம். பவபூதிமஹாகவி மஹாவீரசரிதமென்றே பெயரிட்டு நூலியற்றினன். ஆழ்வார்கள் இராமனது செயலைச் சொல்லி வீரனென்றே வாய்

வெருவுவர்கள்; "இலங்கை மன்னனைந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்துகக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே!" என்றும் "மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப அன்றிலங்கை நீறுசெய்து சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனா்" என்றுமுள்ள [திருச்சந்த விருத்தம்] பாசுரங்கள் காண்க.

ராவணன் கொண்டாடின ராமவீர்யம்

இவை யெல்லாவற்றிலுங்காட்டிலும் எதிரி கையாலே விடுதீட்டென்னுங் கணக்கிலே இராவணனே வியந்துபோற்றும் வீரியம் இராமனுக்குள்ளது. [வால்மீகி. யுத்த. 106-6] "சத்ரோ: ப்ரக்க்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்பது இராவணனுடையமொழி. இராமனை ப்ரக்க்யாத வீர்யனென்று இராவணன் தன் வாயினால் போர்க்களத்திற் சொல்லுவதானது அந்த வீர்யத்தைத்தான் மிக நன்றாகவநுபவித்ததனாலன்றோ! "விக்ரமை: ரஞ்ஜநீயஸ்ய" என்றும் அடுத்தபடியே சொல்லுகிறான்.

மூலபலவதத்தன்று காட்டின வீர்யத்தின்வீறு.

இங்ஙனே சொல்லும்படியாக இராமன் செய்த வீரச்செயல்கள் பலபல விருப்பினும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுவோமிங்கு. யுத்த காண்டத்தில் தொண்ணூற்றுநான்காம் ஸர்க்கம் காண்க. அங்கு மூலபலம் திரண்டவன்று இராமனுடைய அதிமாநுஷப்போர் வல்லமையைப் பேச வான்மீகிமுனிவரும் தடுமாறுகின்றார். "சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் ப்ரபக்நம் சஸ்த்ரபீடிதம். பலம் ராமேண தத்ருசுர் ந ராமம் சீக்ரகாரிணம்" என்று, இராமனால் பலவாறு தகர்ப்புண்ட அரக்கரது சேனைகளைக் கண்டார்களேயொழிய பம்பரமாகச் சுழல்கின்ற இராமனை ஒருவரும் காண மாட்டிற்றிலர் என்கிறார்.

மேலே *தே து ராமஸஹஸ்ராணி ரணே பச்யந்தி ராக்ஷஸா:* என்று, ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீராமமூர்த்திகளைக் கண்டார்களென்கிறார். உடனே *புந: பச்யந்தி காகுத்ஸ்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே* என்று, அந்தப் போர்க்களத்தில் இராமனொருவனையே கண்டார்களென்கிறார்.

இராமனைக் காணவேயில்லையென்பது, ஆயிரக்கணக்கான ராமர்களைக் கண்டார்களென்பது, ஒரு ராமனையே கண்டார்களென்பது—ஆகவிப்படி ஒன்றோடொன்று சேராதவண்ணம் பேசும்படியாக வன்றோ பெருமாள் மிக விசித்திரமான போர்த்தொழில் நிகழ்த்திற்று.

திருவாய்மொழியில் (8—6—3) *ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று, உருவுகரந்து உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்* என்ற பாசுரத்திற்குப் பூருவாசாரியர்கள் பொருள் நிர்வஹித்திருக்கிறவிதம் இதர பண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டாதது. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்றதும் உருவுகரந்ததும் எப்போதென்று தெரிந்து

கொள்ளமுடியாதபடி ஆழ்வார் பாசுரம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குக் கீழ்ப்பாட்டு *செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை, உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவனே* என்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்குக் கீழ்ப்பாட்டின் பின்னடிகளோடு அந்வயமென்று கண்டு உரை செய்தருளியுள்ளார்கள்.

இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை காண்மின் ;—"ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவு கரந்து —உருக்கெடவாளி பொழிந்தவொருவன் என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி அருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனாய்த்தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த் தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இந்த்ரிய ஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே ரூபக்ரஹணம் அரிதாகி உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவனென்று அந்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை" என்று. இதனால் இராமனது வீரம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று.

ராமவீர்யத்தில் தோன்றும் சங்கையும் பரிஹாரமும்

இராமன் இவ்வளவு மஹாவீரனாயிருக்கும்போது இராவணனை ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே ; அங்ஙனங் கொல்லாது வெகு ப்ரயாஸங்கள் பட்டதாகத் தெரிகிறதே, அஃது ஏன் ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண்மின் ; "பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்று ஆண்டாளும் "சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்துதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன்" என்று திருப்பாணாழ்வாருமருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தைப் பெருமாள் அவலீலையாகவேதான் செய்தார். அதில் ஐயமொன்றுமில்லை.

'எப்படியாவது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவும் ஜீவிக்கவும் ப்ராப்தமாமோ?' என்கிற நசை பெருமாளுக்கு இருந்தமையினாலேயே அவனை ஸம்ஹரிப்பதில் காலதாமதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உணரத்தக்கது. இராவணனைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வலிமைமிக்கவனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த வாலியை அநாயாஸமாக முடித்தவர் பெருமாள். [ஸுந்தரகாண்டம் ஸர். 51 ச்லோ. 11] திருவடி இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில் *த்வயா விஜ்ஞாதபூர்வச் ச வாலீ வாநரபுங்கவ: ராமேண நிஹதஸ் ஸங்க்யே சரேணைகேந வாநர:* என்று, 'அப்பா ராவணா ! வாலியென்கிற வாநரேச்வரரை ஏற்கெனவே நீ அறிவாயன்றோ, அவர் இராமனால் ஒரே அம்பினால் முடிக்கப்பட்டார்காண்' என்கிறார்.

அன்றியும், இராவணனைப் பலவாறு பங்கப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார்ஜுனன் ; அன்னவனைப் பரசுராமன் தனது கோடாலிப் படையினால் ஆயிரங்கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றவன். அப்

பரசுராமன் இராமபிரானிடம் பட்டபாடு தெரிந்ததே. இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராகவன் இராவணனைச் சங்கரிக்கச் சிரமப்படவேண்டுமோ? சிரமப்பட்டதாகக் கதையிலே கண்டால் ஸத்யஸங்கல்பனும் மஹாவீரனுமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டானென்று ஆராயவேண்டுமன்றோ. ஆராய்ந்தவளவில், கீழே நாம் தெரிவித்த காரணமே ஊர்ஜிதமாகும்.

சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரனிடஞ்சென்று செய்தியறிவித்துப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்க, அவன் பதினாலாயிரம் ஸேனாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமனோடு போர்புரியவனுப்ப, இராகவன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு கரன்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன் "அஸஹாய சூர!" என்று ரகுவீரகத்யத்தில் விளிக்கும்படியாக லக்ஷ்மணனையும் துணைகொள்ளாமல் ஏகாகியாய் அவன் தலையை யறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம்.

"சதுர்தச ஸ்ஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம், ஏகச்ச ராமோதர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி!" என்று வயிறு பிடித்த மஹரிஷிகளும் வியக்கும்படி அவலீலையாகவன்றோ நீறு செய்தது. அத்தகைய பேராற்றல்பெற்ற பெருவீரனுக்கு இராவணன் ஒரு பதார்த்தமோ? ஒரேயடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையில்லை. எவ்வகையினாலாவது அவன் அபிமுகனாக வருகிறானோவென்று பார்த்திருந்தாரத்தனை. இது பெருமாளுடைய வார்த்தையினாலேயே நன்கு விளங்கும்படியை நிரூபிப்போமிங்கு.

ஸ்ரீராமாயண யுத்தகாண்டத்தில் "மரணாந்தாநி வைராணி நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம், க்ரியதாம் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ" என்பது விபீஷணாழ்வானை நோக்கிப் பெருமாளருளிச் செய்ததொரு ச்லோகம். இராவணன் மாண்டபின்பு 'இந்த மஹாபாபிக்கு நான் உத்தர க்ரியை [ஈமக்கடன்] பண்ணமாட்டேன்' என்று ஒரு நிலைநின்ற விபீஷணாழ்வானை நோக்கிக் கூறினது இது. ஸாதாரணமாக வடமொழி பயின்ற அனைவரும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இறங்கி அர்த்தம் சொல்லப்புறப்படுவது வழக்கமாதலால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இதற்குக் கூறும் பொருள் எங்ஙனேயென்னில், உலகத்தில் ஒருவனிடத்து ஒருவனுக்குப் பகை மரணம்வரைக்குமே யாதலால் இந்த ராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பும் இவனிடத்து நாம் பகை வைப்பது ஏதுக்கு? இவனை வதை செய்வதும் பிராட்டியைக் கைக்கொள்வதுமே நமக்கு ப்ரயோஜனமாதலால் அது நிறைவேறப்பெற்ற பின்பும் இவன்மீது நாம் பகை பாராட்டலாகுமோ? பகையை மறந்து இனி இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்—என்று பெருமாள் கூறுவதாகவே பலரும் பொருள் சொல்லுவர்.

இப்பொருள் பொருத்தமுடையதன்றென்றும் இது இராம பிரானுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஒவ்வாதென்றும் நம்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றி இன்சுவைமிக வியாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார். (அதனையே இங்கு விவரிக்கிறோம்). இதுவரை பெருமாள்மீது இராவணன் பகை பாராட்டியிருந்தானேயல்லாது இராவணன்மீது பெருமாள் சிறிதும் பகை பாராட்டியிருந்ததில்லை; விபீஷணுழ்வானைப் பரிக்ரஹிப்பதா விட்டிடுவதா? என்று விசாரம் நடந்து பரிக்ரஹிப்பதென்று நிச்சயித்து "ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட! தத்தமஸ்யாபயம் மயா" என்று ஸுக்ரீவனை ஏவி விபீஷணனை அழைத்துக்கொண்டு வர நியமித்தபோது "விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ! யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று பெருமாள் கூறியுள்ளார்; வந்தவன் விபீஷணனுயிருந்தாலும் ஸரி; இராவணனே மாறுவேஷம் பூண்டு வந்திருந்தாலும் ஸரி; விடாதே கொண்டுவா என்றார். அங்ஙனே சொன்ன பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கு இணங்கவல்ல பொருளன்றோ பணிக்கவேணும்.

*மரணாந்தாநி வைராணி ச்லோக விசேஷார்த்தம்

இது கேண்மின்; விபீஷணு! இவ்விராவணன் ஜீவித்திருக்கும் நாளிலேயே இவனுக்குச் சில நன்மைகள் நான் செய்யக் கருதியிருந்தேன்; அவை ஈடேருதபடிக்கு இவன் பலவகையான த்வேஷ காரியங்களைச் செய்து வந்தான்; மஹரிஷிகளின் குடியிருப்பை யழித்தான், பிராட்டியைப் பிரித்தான். நம் உயிர்நிலையான ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை நலிந்தான்; இப்படிப்பட்ட வைரங்களை இவன் தான் சாகிறவரையில் செய்து தீர்த்தானுயினும் இனிச் செய்யப்போகிறதில்லையே—என்பதே "மரணாந்தாநி வைராணி" என்றதற்குப் பொருள். (வைராணி என்றது வைரகார்யாணி என்றபடி).

இனி "நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்" என்றதுதான் இங்கு உயிரான வார்த்தை. இதன் பொருளைத்தான் செவ்வனே உணரப்பெற வேணும். "இவனை முடிக்கவேண்டியது நமக்கு ப்ரயோஜனம், அது நிறைவேறி விட்டது" என்று பெருமாள் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவே கூடாது; அப்பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தக்கதன்று; எடுத்துக்கழிக்கவுந்தகாத பொருள் அது. இதற்கு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்திருக்கிற ஸ்ரீஸூக்தியை அப்படியே எழுதுகிறேமிங்கு;

> "[நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்] இவன் ஜீவித்திருக்கிற நாளிலே நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்காதொழிய வேணுமென்று இத்தனையே பெறப்பார்த்திருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம் தேடியிருந்தவது முந்துறமுன்னம் ஸித்திக்கப்பெற்றோமிறே" என்று.

இதைச் சிறிது விவரிப்போம். பகவான் சேதநர்களுக்கு நன்மைபுரியக் கடமைப்பட்டவன்; தான் செய்ய நினைத்த நன்மை

களை நிர்ஹேதுகமாகத் தானே செய்து விடலாமானாலும் "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸந், ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று சாஸ்த்ரங்களிற் கூறியிருப்பதனால் சேதநர்களிடமிருந்து சிறிது எதிர்பார்க்கிறான் என்று ஏற்படுகிறது.

அப்படி பகவான் எதிர்பார்ப்பது எது? என்னில்; அதை நாம் ஒருவிதமாக நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லமுடியாது. கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகம் முதலானவற்றில் ஏதேனுமொன்றை எதிர்பார்க்கக்கூடும்; "நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்காதிருக்க வேணும்; என்று இவ்வளவே யெதிர்பார்ப்பதுமுண்டு. இதற்கு அப்ரதிஷேதம் என்று பெயர். ப்ரதிஷேதம்-விலக்குகை; அப்ரதிஷேதம்-விலக்காமை. பகவானுடைய கருணை நம்மேல் பெருகவொண்ணாதபடி நாம் தந்தலைவெட்டிகளாய்த் திரிவதுண்டே அதுதான் விலக்குகை; நம்முடைய விபரீத ப்ரவ்ருத்திகளைக்கண்டு பகவான் "ஐயோ! நம்முடைய கருணைபுகுவதற்கும் இடம்தராமல் இப்படிதடைசெய்கிறானே பாவி" என்று கண்ணீர் பெருக்கி நிற்பன். சேதநன் அநுகூல ப்ரவ்ருத்தியொன்றும் செய்யாமற்போனாலும் விபரீத ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்யாமலாவதிருந்தால் அவனுடைய அருள்வெள்ளம் தடையின்றிப் பெருகியே தீரும். இதை ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அற்புதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ச்லோ. 61) *யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி* என்ற ச்லோகத்தில். இதில் "க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததபிஸந்தி விராம மாத்ராத்" என்பது உயிரான வார்த்தை. சேதநன் ஸுக்ருத விசேஷங்களைச் செய்யாமற்போனாலும் துஷ்க்ருதமாவதொன்றும் செய்யாமலிருந்தால் அவ்வளவையே பற்றாசாகக்கொண்டு எம்பெருமான் அருள்புரிந்து தீருகிறான் என்பதுதான் இந்த கூரத்தாழ்வானது ஸ்ரீஸூக்தியில் காட்டப்பட்ட விஷயம்.

நாமாகவொரு ஸுக்ருதமும் செய்யாதவளவில் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலையில்லை. எம்பெருமானது கருணைப் பெருக்குக்குத் தடையாக அவனோடு எதிரம்புகோப்பதும், அவனாக அருள்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றினாலும் அதையும் தடைசெய்வதுபோல் நாம் விபரீத ப்ரதிகூலப்ரவ்ருத்திகளிலே கைவைப்பதுமாயிருந்தால் அதுகண்டு எம்பெருமான் ஐயோவென்று சோகிக்கவே நேர்கின்றது.

இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து, ஜடாயுவை நலிந்தது, பரம பாகவதர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாது தீங்கிழைத்தது முதலியன செய்தாலும் இவற்றைப் பொருள்படுத்தாமல் கருணைக்கடலான காகுத்தன் "இன்றுபோய் நாளைவா" என்பது முதலிய வார்த்தைகளினால் இரக்கக் குறிகாட்டியிருந்தும் அந்தோ! அவன் பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியப்பெற்றிலன். "கச்சாநுஜாநாமி" என்ற பெருமாள்நியமனத்தைப் பெற்று இல்லம் சென்றவவன்

திரும்பவும் போர்புரிய வாராதிருந்தானாகில் பெருமாள் அவனையே இலங்கைக்கரசனாக்கி வைத்தருள்வனே. இப்பேற்றுக்கு அவகாசம் கொடுத்திலனே யவன். ஆகவே, அவன் திறத்துப் பெருமாள் செய்ய நினைத்த நன்மை அவனுடைய ப்ராதிகூல்யத்தினால் தடைபட்டுப் போயிற்று. அவன்றானே இப்போது இறந்தொழிந்தனனாதலால் இனி ப்ராதிகூல்யமொன்றுஞ் செய்யகில்லானே. இதனையே பெருமாள் பரம ப்ரயோஜனமாக நினைத்து "நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்" என்றார். நாம் செய்ய நினைக்கும் நன்மைக்கு ஒரு தடைசெய்யாமையாகிற இந் நிலைமையில் நாம் இவனுக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மை யாதெனில், இவனுடலைக் காக்கையும் கழுகும் தின்னவிடாமல் பெரியார்களுக்குச் செய்கிற க்ரமத்திலே ஸம்ஸ்காரம் செய்வதுதான்; அதை விபீஷணா! நீ செய்வாயாக; நீ செய்யாயாகில் இதோ நான் செய்தேதீருவேன்— என்று பெருமாளருளிச் செய்வதே *மரணாந்தாநி வைராணி யென் றெடுத்தவிந்த ச்லோகத்தினால் தேறியது. இப்படிப்பட்ட பெருமாள் இராவணனை ஒரே அம்பினால் முடிக்காது மிகவும் தாமதித்தது தம் முடைய சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களில் குறையினாலன்று என்பது நன்கறியத்தக்கது.

*ராமம் ஸத்யபராக்ரமமென்றதன் உட்கருத்து

விச்வாமித்ர முனிவர் தம் வேள்வியை முடிக்க இராமனை வேண் டித் தயரத மன்னவனிடம் வந்தபோது "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்றார். இதில் 'ஸத்ய பராக்ரமம்' என்றதன் உட்கருத்தை உய்த்துணரவேணும். எதிரியின் சோர்வுபார்த்து அவனை வதைத்திடாமல் ஆந்தனையும் ஆபிமுக்யம் கொள்ளப்பார்த்து, கைகூடாவிடில் கடைசியாகக் கொன்றொழிப்பதே ஸத்யபராக்ரம முடைமையென்று முன்னோர் உரைசெய்துள்ளார்களென்றுணர்க.

ஷாட்குண்யத்திலொன்றான வீர்யத்தின் விவரணம்

"க: வீர்யவாந்?" என்ற வால்மீகியின் வினாவை மற்றொருபடி யாகவும் விவரிக்கலாம். பகவானை ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனென்னும் போது ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என ஆறு வகைக் குணங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் வீர்யமாவது என்ன? என்பதை பட்டர் "ம்ருகநாபிகந்த இவ யத் ஸகலார்த்தாந் நிஜஸந்நிதேரவிக்ருதோ விக்ருணோஷி, ப்ரியரங்க! வீர்யமிதி தத் து வதந்தே" என்கிற ச்லோகத்தினால் நிரூபித்தருளுகிறார்; கஸ்தூரீ பரி மளமானது தான் சிறிதும் விகாரமடையாமலிருந்துகொண்டே பிற ருடைய மனங்களை எப்படி விகாரப்படுத்துகின்றதோ, அப்படியே பகவான் தான் விகாரப்படாமலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகாரப் படுத்துவதுதான் வீர்யம் என்றாராயிற்று.

இக்குணம் இராமனிடத்து நன்கு காணத்தக்கது. சுமந்திரன் இராமனைக் கங்கைக்கரையில் விட்டிட்டுத் தேருடன் திரும்பிவந்து தசரதனிடம் செய்தி சொல்லுகையில், இராமனது பிரிவினால் மரம் செடி கொடி முதலியனவும் வாடிவதங்குவதை, "விஷயே தே மஹாராஜ! ராமவ்யஸநகர்சிதா:, அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:; உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாநி உபவநாநிச" என்கிறான். அரசனே! உனது நாட்டிலுள்ள மரங்களுங்கூட இராமனது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் இளைத்துப் புஷ்பங்களோடும் தளிர்களோடும் மொக்குகளோடும் வாடிவதங்கிக்கிடக்கின்றன. குளங்குட்டைகளில் தண்ணீர் அடியிடமுடியாதபடி கொதிக்கின்றது; காடுகளிலும் நந்தவனங்களிலும் மரங்களின் இலைகளெல்லாம் உலர்ந்திருக்கின்றன—என்று கூறினன்.

இதைக் கூரத்தாழ்வானும் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *வம்சம் ரகோ:* என்ற ச்லோகத்தில் *த்வத்ஸந்நிதிப்ரபவசைத்யஜாஷோ யதா ஹி வ்ருக்ஷாச்ச தாந்திமலபந்த பவத்வியோகே* என்பதனை லருளிச்செய்தார். இப்படி, சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியற ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகாரப்படுத்துகையாகிற குணம் இராமனிடத்துள்ள தென்பதை மனனஞ்செய்து வால்மீகிமுனிவர் "க: வீர்யவாந்?" என்று வினவினர் என்பதும் மிகப்பொருந்தும். .... (உ)

---

3. க: தர்மஜ்ஞ:?

இனி "க: தர்மஜ்ஞ:?" என்கிற மூன்றாவது வினவை விவரிப்போம். தர்மஜ்ஞ: என்பதற்கு—தருமமறிந்தவர் என்று பொருள். ஆண்டாள், நாச்சியார் திருமொழியில், (14—6) "தருமமறியாக் குறும்பனை" என்று கண்ணபிரானைத் தருமமறியாதவனென்றாள். அவ்வியல்புக்கு நேர்மாறாகத் தருமமறிந்தவனெனப்படுகிறான் இராமபிரான். தருமமாவது என்ன என்று ஆராய்வோம். சாஸ்த்ரங்களில் பலவகைத் தருமங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இராமன் அறிந்ததாகச் சொல்லும் தருமம் எதுவாயிருக்கக்கூடுமென்று பார்க்கவேணும். ஸுந்தர காண்டத்தில் (38—41) *ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:* என்பது பிராட்டியின் வார்த்தையாகக் காண்கிறது. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது இரக்கம்; அதுதான் பரம தர்மமென்று இராமனுடைய கொள்கையாம். ஆகவே இரக்கமறிந்தவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இரக்கமுடையவன் என்றபடி. வேதாந்த தேசிகர் தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வோரவதாரத்திற்கும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ச்லோகமிட்டு, முடிவில் பத்து அவதாரங்களையும் சேர்த்து ஒரே ச்லோகத்தில் சொல்லும்போது [இச்சாமீந! விஹாரகச்சப! என்னும் ச்லோகத்தில்] ஒவ்வோரவதாரத்தையும் ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்

டுச் சொல்லிவருகையில் ஸ்ரீராமாவதார ப்ரஸ்தாவத்தில் "கருணு காகுத்ஸ்த !" என்று கூறியிருப்பதனுல் இராமன் கருணையேவடிவெடுத் தவனென்று சொல்லத் தகுதியுடையவன். கருணையாவது என்ன என்பதையும், பெருமாளிடத்தில் காணும் கருணை எப்படிப்பட்டது என்பதையும் இங்கே விவரிக்க ப்ராப்தமாகிறது. அமரகோசத்தில் (1—7—18) "காருண்யம் கருணு க்ருணு, க்ருபா தயா அநுகம்பா ஸ்யாத் அநுக் ரோசோபி" என்று ஏழு பதங்கள் பர்யாய நாமங்களாகப் படிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றுள், அநுகம்பா, அநுக்ரோச: என்னும் பதங்களும் பர்யாயமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றபடியால் அப்பதங்களின் பொருளே தான் கருணையின் பொருளுமாகக் கூடியது. துக்கத்தினுல் நடுங்கு பவனைக்கண்டு தானும் நடுங்குகை அநுகம்பா ; துக்கத்தினுல் அழுகிற வனைக்கண்டு தானும் அழுகை அநுக்ரோசம் என்பது உலகில் அனைவரு மிசையவேண்டிய பொருளாகும். இதுதான் கருணையெனப்படும். ஆகவே, பிறர்படும் துயரைக்கண்டு தானும் ஐயோவென்று துயருற் றிருக்கை கருணை, அதை நன்கறிந்து அப்படியே வர்த்திப்பவன் இராகவன் என்றதாயிற்று. இக்குணம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலவிடங் களில் காணப்படுமாயினும் சிலவிடங்களை இங்கெடுத்துரைத்து அநுபவிப்போம்.

தர்மமாவது கருணையென்றுகூறி அதனை விவரித்தல்

தசரதமன்னவன் இராமனுடைய திருக்குணங்களையும், அவ னுக்கு ஜனங்களிடத்திலும் ஜனங்களுக்கு அவனிடத்திலும் அமைந் துள்ள அளவுகடந்த அன்பையும் நோக்கி அவனை இளவரசாக முடி சூட்டி அரசாட்சிச் செல்வத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் இளைப்பாறவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு மந்திரிகளோடுங் கலந்து ஆலோசித்துத் தனது கருத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு விரைவாகவே அதனைச் செய்துமுடிக்கக் கருதி அந்நாட்டிலுள்ள மன் னவர்களையும் மஹாஜனங்களையுமெல்லாம் வரவழைத்துப் பெருஞ் சபைகூட்டி அவர்களுக்குத் தன்கருத்தை வெளியிட்டனன் ; அப் போது அவர்கள் யாவரும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து "கிழவரே ! நீர் ஒழிந்துபோம், இராமனுக்கே முடிசூட்டுவீராக" என்று மிகப் பெரிய கோஷமாகக் கூறினர் ; தன் விருப்பத்தை அனைவரும் ஆமோ தித்ததுபற்றி உள்ளம் பூரித்த தயரதன், இராமனிடத்தில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் இங்ஙனம் அன்பு நிறைந்திருக்குங் காரணத்தைத் தான் அறிந்திருந்தும், அவர்கள் வாயிலாகவே அதை இனிதாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி அவர்களை நோக்கி "ஓ மன்னவர்களே ! மஹாஜனங்களே ! என் மனத்தில் தோன்றிய விருப்பத்தை நானே சுதந்திரனுய்ச் செய்துமுடித்துக்கொள்ள வல்லேனுயிருந்தும் உங்கள் கருத்தையும் அநுஸரித்து நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி உங்களையும் வரவழைத்துக் கேட்டேன் ; கேட்டவுடனேயே நீங்கள்

'கிழவா! ஒழிந்துபோ, கிழவா! ஒழிந்துபோ; இராமனுக்கே முடி சூட்டவேணும்' என்று பேரிரைச்சல்செய்து கூறுவதை நோக்குங் கால், என்னரசாட்சியில் நீங்கள் யாவரும் மிகக்கஷ்டமடைந்திருந் தீர்கள்போலவும் அந்தக் கஷ்டத்தை எப்போது தவிர்த்துக்கொள் ளப்போகிறோமென்று சமயம் பார்த்திருந்தீர்கள்போலவும் நினைக்க வேண்டியதாகின்றதே; 'சக்ரவர்த்தியாகிய நீர் உம்முடைய இஷ்டப் படி செய்துகொள்ளலாம், எங்களைக் கேட்கவேணுமோ?' என்று மரியாதையாக வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமே; அப்படிச் சொல் லாமல் என்பால் மிகவும் வெறுப்புத்தோற்றச் சொன்னீர்களே, இதற்கு என்ன காரணம் கூறுமின்?" என்றனன்.

அதற்கு அனைவரும் 'மன்னர்பிரானே! உன்மீது நாங்கள் யாதொரு குற்றமும் நினைத்திலோம்; நீ பெற்ற புதல்வன் எல்லை யில்லாத நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவனாதலின் அவனது திருக் குணங்களில் ஈடுபட்ட நாங்கள் அவனை அரசனாகப்பெற்று அவன் கீழ்க் குடிவாழ விரும்பினோம்; அவனது திருக்குணங்களைக் கேட்க விரும்புவாயாயின் சொல்லுகின்றோம், கேட்டருள் கோமானே!" என்று பீடிகையிட்டு இராமனது திருக்குணங்கள் பலவற்றையும் சொல்லிவருமடைவில் (அயோ. 2—40).

"வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:,
உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி" என்றார்கள்.

பரது:க்க து:க்கித்வ நிரூபணம்

பிறர் துயருறக் கண்டால் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறு பவன்; பிறர்க்கொரு மகிழ்ச்சியுண்டானால் தான் மிகமகிழ்பவன்— என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் பொருள். பிறருடைய மகிழ்ச்சியில் மகிழ்பவன் என்றது இருக்கட்டும். 'பிறர் துயருறக் கண்டால் தான் அபரிமிதமாகத் துயருறுபவன்' என்றார்களே—இது தான் தயாளுவான புருஷனின் மிகச்சிறந்த தன்மை. இங்கு இராம னது திருக்குணங்களைக் கூறத்தொடங்கியபோது (ச்லோ. 26).

"பஹவோ ந்ருப! கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே"

என்று கலியாண குணங்களைச் சொல்லுவதாக மகுடமிட்டுச் சொல்லி வருகையில் அக்குணங்களினிடையே பரது:க்கது:க்கித்வமாகிற இக்குணத்தைக் கூறியிருக்கையாலே இது மிகச்சிறந்த நற்குணமே யொழியத் தீயகுணமன்றென்பது வெளிப்படை.

ஆனால் சிலர், துக்கப்படுகையென்பது எவ்விதத்திலும் தீய குணமேயன்றோவென்று கலங்கி ஆக்ஷேபங்கள் செய்வதுண்டு. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் "விகர்த்தா" என்கிற திருநாமத்திற்கு பாஷ்யம்

அருளிச்செய்யாநின்ற பட்டர் அவர்களது கலக்கம் நீங்க ஆக்ஷேப பரிஹாரம் செவ்வனே செய்தருளியிருப்பதால், இங்கு விரிவுவேண்டா.

அகில ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாண குணநிதியான எம்பெருமானைத் துக்கப்படுபவனாகச் சொல்லவே கூடாதென்றும், துக்கப்படுவதென்பது ஹேய குணமேயாகுமென்றும் நினைப்பவர்களைச் சுருக்கமாகத் தெளிவிக்கிறோமிங்கு. துக்கப்படுவதென்பது இரண்டு விதம்; ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும்;—தனக்கொரு கஷ்டம் நேர்ந்ததென்று துக்கப்படுவதானது ஸ்வார்த்த துக்கமெனப்படும். பிறர்க்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப்பற்றி துக்கப்படுவதானது பரார்த்த துக்கமெனப்படும். முந்தின துக்கத்தை ஹேயகுணமாக நினைக்க நியாயமுண்டு. பிந்தின துக்கத்தை [அதாவது பரார்த்த துக்கத்தை] ஹேயகுணமாக நினைத்தல் மிகப்பிசகு. குணங்களில் தலையானது இதுவேயாகும். உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப்படும்போது அந்தத் துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாகிடந்தால் அவனைக் கல்நெஞ்சனென்றும் ஈரநெஞ்சு இளநெஞ்சு இல்லாதவனென்றும் வசை கூறுகிறோம். பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பரவசமாக ஒருவன் துக்கிப்பனாகில் அவனை ஈரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயாளுவென்றும் சொல்லிப் புகழ்கிறோம். இவை இன்றாக ஒருவராலும் அபலாபம் செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே கருணையின் பொருளான பரதுக்க துக்கித்வமென்பது மிகச்சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றித் தீயகுணமாக ஒருவராலுங் கூறவொண்ணாதது. எம்பெருமாளிடத்தில் இக்குணமொன்றை மறுத்து மற்றும் பலபல குணங்களை யிசைந்தாலும் பயனில்லை.

ப்ரக்ருத விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷ பரிஹாரம்

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர்படும் துயரத்தைப் பரிஹரிக்கக்கூடிய சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் பிறர்துயரைக் கண்டு துயருறுவது ஸஹஜம்; ப்ரணதார்த்திஹரனென்று பெயர் படைத்துப் பரிபூர்ண சக்தியுக்தனான எம்பெருமான் பிறருடைய துயரத்தைக் கண்டு தானும் துயருறக் காரணமேயில்லை யென்னலாம். இங்கே அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறோம். பிறர்படும் துயரத்தைக் கண்டு துயருறுகை என்கிறவொரு தன்மையும், பிறர்படும் துயரத்தை நீக்கத் தக்க சக்தியுடைமை என்கிறவொரு தன்மையும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டவையென்று நினைக்கலாகாது; 'அசக்தனே துயருறுவன், சக்தன் துயருறமாட்டான்' என்று நினைப்பது மருள். தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கக் கூடிய சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச்செய்தேயும் அப்படியே அத்துன்

பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச்செய்தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்கவேண்டியது நமது கடமையாயிருந்தும் ஏமாந்து போனேமே; அந்தோ! அநியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்க விட்டோமே!' என்று பலவாறாகக் கதறி வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸனன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது, கண்ணபிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் 'ஐயோ! அவள் கூவினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே, ஐயோ அவளுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் காரியம் செய்தேனேயன்றி முதல்தன்னிலே பரிபவமே அவளுக்குண்டாகாதபடி ஜாகரூகனாயிராது போனேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாளியாய்விட்டேனே, என் பிறப்பு என்னாயிற்று!' என்று, தன் காவற்சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு வருந்தினபடியுண்டே; "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம், ருணம் ப்ரவ்ருத்த மிவ மே ஹ்ருதயாத் நாபஸர்ப்பதி" என்பதன்றோ கண்ணபிரானுடைய திருவாசகம்.

மடுவின் கரையிலே முதலைதன்னாலடர்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினானேலும் அவன் தான்பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. ஆழ்வானும் பட்டருமன்றோ அதையெடுத்துரைத்து உருகினவர்கள். 'கெட்டேன்! கெட்டேன்!!' என்று நொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்தானென்கிறார்களே. இங்ஙனே பல்லாயிரமெடுத்துக்காட்டத்தக்கவை யுண்டு. இவற்றால் பரதுக்க துக்கித்வரூபமான எம்பெருமானது காருணிகத்வம் அசைக்கவொண்ணாதபடி தேறிநிற்கும். இதை ஸ்ரீராமாயணத்தில் அநுபவிக்கலாமிடம் காட்டுதும் காண்மின்;—

வாலி மாண்டபின்பு பெருமாள் காட்டிய கருணை

பெருமாள் ஸுக்ரீவனுக்காக வாலியைக் கொன்றார்; வாலி மாண்டபின் ஸுக்ரீவன் மிக வருந்தினான்; அவனது வருத்தத்தைக் கண்டு பெருமாள் ஆற்றகில்லாது தாமும் அபரிமிதமாக வருந்தியழுதாரென்பதைக் கூறுகின்ற வான்மீகி (கிஷ்கிந். 24—24).

"இத்யேவமார்த்தஸ்ய ரகுப்ரவீர: ச்ருத்வா வசோ வால்யநுஜஸ்ய தஸ்ய,
ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ"

என்றார். இந்த ச்லோகத்தில் "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" என்றதும் "முஹூர்த்தம் விமநா: பபூவ" என்றதும் கல்நெஞ்சையுமுருக்குஞ் சொற்கள். ஸுக்ரீவனுடைய அழுகை ஓய்ந்தும் இராமனுடைய அழுகை ஓயவில்லையென்கிறது 'ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப:' என்பது. சிலர் உள்ளே பகை

யில்லாமல் வெளியில் மாத்திரம் கண்ணீரைவிட்டு துக்காபிநயஞ் செய்வதுண்டு. அப்படியல்ல; மதியெல்லா முள்கலங்கி நின்றுரென்கிறது 'ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ' என்பது. மேலே இருபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம்—"ஸுக்ரீவஞ் சைவ தாராஞ்ச ஸாங்கதம் ஸஹலக்ஷ்மண:, ஸமாநசோக: காகுத்ஸ்த: ஸாந்த்வயந் இதமப்ரவீத்" என்பது. வாலியின் மரணத்தினுல் தாரைக்கும் அங்கதனுக்கும் எவ்வளவு சோகமோ அவ்வளவு சோகம் பெருமாளுக்கு மிருந்ததென்கிருர் முனிவர், "ஸமாந சோக: காகுத்ஸ்த:" என்பதனுல். அந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவிலும் (52) "ஸுக்ரீவேணைவ தீநேந தீநோ பூத்வா மஹாபல:, ஸமாநசோக: காகுத்ஸ்த: ப்ரேத கார்யாண்யகாரயத்" என்று அதையே மீண்டும் மொழிகின்றுர்.

***இயம் ஸீதா ஸஹதர்மசரீ தவ* என்றதன் விவரணம்**

ஆக, "ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:" என்கிற ஸ்ரீராமாயண ப்ரமாணத்தின்படி 'தர்மஜ்ஞ:' என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, ஸீதா விவாஹகாலத்தில் ஜனக சக்ரவர்த்தி கூறிய "இயம் ஸீதா மம ஸுதா" என்கிற ச்லோகத்தில் 'ஸஹதர்மசரீ தவ' என்று சொன்னதின் கருத்திற்கு இணங்கவும் சில நிரூபணங்களைச் செய்வோம். நாமெல்லாரும் விவாஹம் செய்து கொள்ளும்போது "இமாம் கந்யாம் தர்மப்ரஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே" என்று சொல்லி [அதாவது, இந்தப் பெண்ணை தர்மானுஷ்டானத்திற்காகவும் ஸந்தான விருத்திக்காகவும் பரிக்ரஹிப்பதாகச் சொல்லி]க் கைப்பற்றுகிறும். நம்போல்வாருடைய தர்மானுஷ்டானம் எதுவென்னில், இல்லறம் எனப்படுகிற க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மாநுஷ்டானமே யாகும். இல்வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைகின்ற மனைவியோடுகூடி சாஸ்த்ரோக்தங்களான தருமங்களை க்ருஹஸ்தாச்ரமிகள் அனுட்டித்து வருவதுண்டு. இராமபிரானுக்கு ஸீதாபிராட்டியை ஜனகசக்ரவர்த்தி கன்யகாதானம் செய்யும்போது "இயம் ஸீதா தவ ஸஹதர்மசரீ" [இராமா! நீ அனுட்டிக்கும் தருமத்திற்குத் துணைவியாமவள் இந்த ஸீதை] என்று சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிருர். இராமன் அனுட்டிக்கும் தருமம் எதுவென்று பார்க்கவேணும். பிராட்டி இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்யும்போது (ஸுந்தரகா. 21—20) "விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞச் சரணுகத வத்ஸல:" என்று கூறுகின்றுள். பெருமாளை தர்மஜ்ஞரென்று சொல்லி உடனே அதை விவரிக்கிற வார்த்தையாக 'சரணுகத வத்ஸல:' என்றுரைத்தாள். இதனுல், இராமபிரான் இவ்வவதாரத்தில் கைப்பற்றின தருமம் சரணுகத பரித்ராணமே [அதாவது அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் காத்தருள்வதே] என்று தேறுகின்றது. வேதாந்த தேசிகனும் தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில் ராமாவதாரத்திற்கு இட்ட ச்லோகத்தில் "ஸர்வாவஸ்த ஸக்ருத்ப்ரபந்நஜநதா ஸம்ரக்ஷணைகவ்ரதீ

தர்மோ விக்ரஹவாந்" என்று இந்த மருமத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டே யருளிச்செய்தார். ப்ரபந்நஜந ஸம்ரக்ஷணமே பெருமாளுக்குப் பரமதர்மம். இத்தருமத்திற்குத் துணைவியாகவே பிராட்டி அமைந்தாள். ஆனதுபற்றியே திருமந்த்ரார்த்தத்தில் பிள்ளைலோகாசாரியர் "ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸன்னிதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்" என்றும் "இவள் ஸன்னிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்றும் அருளிச்செய்துள்ளார். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலபலவிடங்களிலும் காணப்படுகிறது. கம்பராமாயணம் வாலிவதைப் படலத்தில் ஒரு செய்யுளினால் இது நன்கு மூதலிக்கப்படுகிறது.

— கம்பர் செய்யுள் காட்டும் பிராட்டியினேற்றம் —

"கோவியல்தருமமுங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம்
ஓவியத் தெழுதவொண்ணு வுருவத்தா யுடைமை யன்றே
ஆவியைச் சனகன்பெற்ற வன்னத்தை அமிழ்தின்வந்த
தேவியைப் பிரிந்தபின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ் செய்கை"

இச்செய்யுள் இன்சுவையே வடிவெடுத்தது. பிராட்டி அருகேயில்லாமையினால்தான் இராமன் வாலிவதஞ்செய்ய நேர்ந்ததென்கிற தத்துவம் இங்கு வெளியாகின்றது. இச்செய்யுளில் "தேவியைப் பிரிந்தபின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ் செய்கை" என்றது ஸ்ரீராமாயணக்கடலில் மிக முக்யமாகக் கொள்ளத்தக்க மஹாரத்னம்போன்றவொரு சம்பிரதாயப்பொருளை யுணர்த்துகின்றது. அதைச் சிறிது விவரிப்போம். பகவத்கீதையில் கண்ணன் தன்னுடைய அவதார ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்து *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்* என்கிறான். ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதுமாகிய செயல்களை அவதாரத்திற்குப் பயனாகக் கூறியுள்ளான். இவ்விரண்டு செயல்களும் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் விசேஷமாக நடைபெற்றிருப்பதை நாம் ஸ்ரீராமாயணமுகத்தினால் அறிகிறோம். இதில் அரிய பெரிய விசேஷமொன்றும் தெரியவருகிறது. அது யாதெனில்; சீதாபிராட்டி இராகவனோடு கூடியிருக்குங்காலத்தில் எப்படிப்பட்ட அபராதிகளுக்கும் விநாசம் ப்ராப்தமாகிறதில்லை; பெருமாள் அவளைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிற காலத்தில்தான் அபராதத்தில் குறையநின்றவர்களையும் கண்ணற்றுக் கொலைசெய்து தொலைக்கிறார் என்பதேயாம். இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோடந்தமாகவுள்ள கதைகளினால் நன்கு தெரிகின்றது.

பெருமாள் செய்யும் வதமெல்லாம் பிராட்டியில்லாத காலத்திலேயே

இராமன் முதன்முதலாகச் செய்தது தாடகையினுடையவும் ஸுபாஹு முதலிய அரக்கர்களினுடையவும் வதம். முதன்முதலாகப்

பெண்கொலை புரிந்தாரென்னு மபவாதம் இற்றைக்கும் அழிந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட கொலைத்தொழில் செய்த காலத்தில் பெருமாளுக்குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தமுண்டாகவேயில்லை. பிரமசாரியாயிருக்கும் போதுதானே மாமுனி வேள்வியைக் காத்தது. அப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்திருந்தால் தாடகாவதம் நேர்ந்தேயிராது. அவள் அருகே யில்லாததுபற்றியே பெருமாள் பெண்கொலையென்றும் பாராமல் தாடகாவதம் பண்ண நேரிட்டது.

பிறகு மிதிலாபுரிக்குச் சென்று பிராட்டியை மணம் புணர்ந் தார். அது முதலாகப் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கிறவரையில் ஒரு கொலைத்தொழிலும் நடந்ததில்லை. தீவ்ரமான அபராதம் செய்தவர் களுக்கும் ரக்ஷணம் நேர்ந்திருக்கின்றதேயன்றி, கொலையென்பது ஒருவர்க்கும் கிடையாது இதன்மேல் சிலர் சொல்லக்கூடிய ஆக்ஷே பங்களையும் பிரசங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறோம்.

விராதவதத்தின் மருமமுணர்த்துதல்

விராதனென்னும் அரக்கனை வதம் செய்தது பெருமாளும் பிராட்டியும் கூடியிருந்த காலத்தில்தானே; கரன் தூஷணன் முதலிய பதினாலாயிரமரக்கர்களின் வதமும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும் போதுதானே நடைபெற்றிருக்கிறது. ஆகவே, பிராட்டியருகே யிருக்கும்போது பெருமாள் ஒருவரையும் வதஞ்செய்ததே கிடையா தென்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்: விராதனுடைய பிரஸ்தாவம் ஆரணியகாண்டத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தில் வருகிறது. அங்கே கதைப்போக்கு உள்ள விதத்தை நன்கு கவனிக்கவேணும்.

விராதன் வந்ததும் பிராட்டியைக் கொள்ளை கொள்கிறான். பிறகு அவளை விட்டுவிட்டு இராமனையும் இலக்குமணனையும் தூக்கிக் கொண்டு வேறொரு வனத்தில் நுழைகிறான். அப்போது பிராட்டி தான் தனித்து நின்றுபோனதைக் குறித்துப் புலம்புகிறாள். இவ் விஷயம், ஆரணியகாண்டம் மூன்றுவது ஸர்க்கத்தின் முடிவிலும் நான்காவது ஸர்க்கத்தின் முதலிலும் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. சீதை தன்னைத் தனியாக விட்டிட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை விராதன் வேறொரு காட்டுக்குத் தூக்கிச் சென்றபோது 'ஓ அரக்கனே! இனி என்னைச் செந்நாய்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் கொன்று தின்று விடுமே; அவ்விருவரையும் விட்டு என்னைக் கொண்டுபோகலாகாதா?' என்று கதறுகின்றாள். இதனால் விராதவதம் செய்யப்படுகிற காலத் திலும் இடத்திலும் பிராட்டியின் ஸன்னிதானமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றது.

இங்கு மற்றொரு விஷயம் முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்க துண்டு; ராமலக்ஷ்மணர்கள் விராதனை எவ்வளவு நலிந்தும் அவன் மடியவேயில்லை. இதனை வான்மீகிமுனிவரே கூறுகின்றார்—

*ஸ வித்தோ பஹுபிர் பாணை: கட்காப்யாஞ்ச பரிக்ஷத:,
நிஷ்பிஷ்டோ பஹுதா பூமௌ ந மமார ஸ ராக்ஷஸ:*

என்றார். பல அம்புகளைப் பிரயோகித்தும், இருவரும் இரண்டு கத்திகளினால் வெட்டியும் தரையில் தள்ளிப் பலவாறு உதைத்துங்கூட அவ்வரக்கன் மரணமடையவேயில்லை—என்பது மேற்குறித்த சுலோகத்தின் கருத்து.

பிறகு அவன் எவ்வாறு மரணமடைந்தானென்னில்; அவன் தனது வரலாறுகளைத் தானே சொல்லிக்கொண்டு 'இராமா! இப்பொழுது உன்னால் நான் ஒரு சாபத்தினின்று விடுபட்டவனாயினேன்; என்னைப் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துவிடு' என்றான். பிறகு அவ்விதமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால், விராதன் தன் வதையைத் தானே வேண்டிச் செய்வித்துக்கொண்டானென்பது விளங்குகின்றது. இதுவும் பிராட்டியின் முன்னிலையில் நடைபெற வில்லையென்றும் தெரிகின்றது. ஆகவே, விராதவதச் செய்தியை யெடுத்துக்கொண்டு செய்யும் ஆக்ஷேபம் வலியற்றதென்று காட்டப்பட்டது.

கரதூஷணாதிவதத்தின் மருமமுணர்த்துதல்

இனி, பிராட்டியின் முன்னிலையிலேயே கரதூஷணாதிகளின் வதம் நடந்திருக்கின்றதேயென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் கேண்மின்: ஜனஸ்தானத்து ராக்ஷசப் பெருஞ்சேனைகள் இராமனைக் கிட்டிவந்தபோது இராமன் லக்ஷ்மணனை நோக்கிக் கூறியதாவது—'லக்ஷ்மணா! நீ வில்லையும் அம்புகளையுங் கொண்டு சீதையுடன் அப்பால் போய்விடு; அதோ மரங்களால் மறைக்கப்பட்டு நுழையக் கூடாமலிருக்கின்ற குகைக்குள் சீதையையு மழைத்துக்கொண்டு சென்று அவளைக் காத்துக்கொண்டிரு; தாமதம் செய்யாமல் விரைந்துசெல். இத்தனை யரக்கர்களையும் நீயே வதைக்கவல்லையாயினும் இப்பொழுது நானே இவர்களையெல்லாம் கொலைசெய்யக் கருதியிருக்கின்றேனாதலால் நீ சீதையுடன் இவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விடு' என்று. அதன் பிறகு லக்ஷ்மணன் சீதையுடன் சென்று குகைக்குள் நுழைந்தபின்பே இராமன் கவசங்களைத்தரித்து வில்லையும் அம்புகளையுமெடுத்துக்கொண்டு போர்புரிய எழுந்தனன் என்று ஆரணியகாண்டத்து இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. *தஸ்மாத் க்ருஹீத்வா வைதேஹீம் சரபாணிர் தநுர்தர:, குஹாமாச்ரய சைலஸ்ய துர்க்காம் பாதபஸங்குலாம், ப்ரதிகூலிதுமிச்சாமி ந ஹி வாக்ய மிதம் த்வயா, சாபிதோ மம பாதாப்யாம் கம்யதாம் வத்ஸ மா சிரம்....தஸ்மிந் ப்ரவிஷ்டே

து குஹாம் லக்ஷ்மணே ஸஹ ஸீதயா* என்கிற (வான்மீகி) ச்லோகங்கள் காணத்தக்கன. இதுகொண்டே வேதாந்ததேசிகர் ரகுவீரகத்யத்தில் கரவதத்தைக்கூறும் பிரகரணத்தில் *அஸஹாய சூர!* என்றது. ஆகவே, பிராட்டியின் ஸன்னிதானமில்லாதவிடத்தேதான் கரதூஷணுதிகளின் வதம் நடந்ததென்பது விளங்கிற்று.

மாரீசவதத்தில் அருமையானதொரு மருமம்

இதற்கடுத்தபடியாக மாரீசவதம் நடந்திருக்கிறது. அப்போது பிராட்டியைவிட்டுப் பெருமாள் (மாரீசன் பின்னே) நெடுந்தூரமெழுந்தருளி யிருக்கிருரென்பது அனைவருமறிந்த விஷயம். அவனை வதைக்கவேண்டியிருந்தபடியாலும், பிராட்டி அருகேயிருந்தால் அவன் வதம்பெறமாட்டானுகையாலும், இதற்காகவே அவனை வெகுதூரம் கொண்டுபோனூர் பெருமாள் என்கிற மருமமும் இங்கு உணரத்தக்கது.

சூர்ப்பணகா பங்கத்தின் மருமம்

விராதவதத்திற்கும் கரதூஷணுதிவதத்திற்குமிடையில் சூர்ப்பணகாபங்கம் நடந்திருக்கின்றது. பெருமாள் தாடகையை வதஞ்செய்ததுபோல் சூர்ப்பணகையையும் வதஞ்செய்து முடித்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருக்குமளவில், மேலே பெருந்தீங்கு விளையாமலுமிருக்கும். அவளை அங்கபங்கஞ்செய்து உயிரோடு விட்டதனுலன்றே அவள் இலங்கையிற்சென்று முறையிட்டுச் சீதையின் அபஹாரத்திற்குக் காரணமாயினள். அவளைப் பஞ்சவடியிலேயே குழிவெட்டிப் புதைத்திருந்தால் மிகவும் நலமாயிருக்குமே. ஸமர்த்தரான பெருமாள் ஏன் அது செய்யவில்லையென்று கேட்கில், பிராட்டி அருகேயிருந்ததே இதற்குஇடையூருயிற்றென்பது முக்கியஹேது.

'முக்கியஹேது' என்கையாலே அமுக்கியஹேதுவுமொன்றுண்டென்று தெரியவருமே; அதுவென் என்னில்; தாடகாவதத்தை விச்வாமித்திர முனிவர் கட்டளையிட்டபடியாலே செய்தார்; அங்ஙனம் சூர்ப்பணகையின் வதத்தைக் கட்டளையிட யாருமில்லாமையினுல் அது நடைபெறவில்லை என்பதேயாம். இதுவுமொரு ஸமாதானமெனினும் பிராட்டி அருகேயிருந்ததே வதஞ்செய்யாமைக்கு முக்கிய காரணமென்று கொள்ளத்தக்கது.

வாலிவத விசேஷ விளக்கம்

பிராட்டி பெருமாளை விட்டுப்பிரிந்து இலங்கை புக்கபின்பு, வாலிவதமென்கிற மிகப்பெரிய காரியம் நடந்திருக்கின்றது. இது நியாயமா அநியாயமா? என்கிற விசாரணை இற்றைக்கும் அருது நிகழ்ந்துவருகின்றது. வேதாந்ததேசிகர் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் *நிரவதிகுணக்ராமே ராமே* என்னும் ச்லோகத்தில் இதைச் சுட்டிக்

காட்டியுமிருக்கிறர். வாலிவதம் நியாயமானதே என்று பண்டிதர்கள் எவ்வளவு பொருத்தமான ஸமாதானங்கள் சொன்னலுங்கூட, அதை ஏற்றுக்கொள்வது மேட்டுமடையாகவே காண்கிறது.

"என்னை எப்படி நீ கொன்ருய்?" என்று வலிதாக ஆக்ஷேபித்த வாலிதானே தன்னை வதம் செய்ததற்குப் பொருத்தமான காரணமிருப்பதைக் கண்டுபிடித்துத் தானே கூறிவிட்டதாகக் கம்பர் எழுதிவைத்துள்ளார்; *தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ் செய்கை* என்பதே அது. 'இராமா! இப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்தாளாகில் அநீதியான இவ்வதத்தை நீ செய்திருக்கமாட்டாய்; அவள் அருகிலில்லாதது காரணமாகவே இது செய்யத்துணிந்தாய்' என்று வாலி கூறினவிது மிகப்பொருத்தமாகவே யுள்ளதன்ரே! இதுவொரு சமத்காரமான வார்த்தை போலும் என்று நினைக்காமல், இதுதான் பரமார்த்தம் என்றே நினைக்கத்தக்கதன்ரே. பிராட்டி அருகேயில்லாத சமயங்களில் நடந்த வரலாறுகளை ஆராய்வதுபோலவே அவள் அருகேயிருக்கும் சமயங்களில் நடந்த வரலாறுகளையும் ஆராயவேணும்.

காகத்தைக்காத்த கதையின் மருமங்கள்

சூர்ப்பணகையின் விஷயமொன்று கீழே தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்கும் முந்தியதான காகத்தின் கதையைக் கொள்வோம். இது சித்திரகூட மலைச்சாரலில் நடந்தது. அயோத்யாகாண்டத்தில் கூறப்படவேண்டிய கதை இது. ஆனல், இது அங்குக் கூறப்படவில்லை. சுந்தரகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது சர்க்கத்தில் பிராட்டி அனுமானிடம் அடையாளமாகச் சொல்லியனுப்புவதாக அமைந்துளது. அங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறவிதம் யாதெனில்; 'அனுமானே! முன்பு சித்திரகூட பர்வதத்தின் வடகிழக்கு மூலையிலுள்ள தாழ்வரையில் ஏகாந்தமானதோரிடத்தில்வாழ்ந்திருக்குங்கால் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஒரு சமயம் நான் விளையாடிக் களைப்புற்று இராமனது மடியில் உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு காகம் மாமிசத்தின் விருப்பத்தினல் என் மார்பினிடையில் மூக்கால் குத்தியது. நான் எவ்வளவு அதட்டியோட்டியும் அது போகாமல் என் தனங்களைக் குத்திக்கொண்டு அங்கேயே மறைந்திருந்தது. அதைக்கண்டு இராமன் என்னைப் பரிகசிக்கையில் நான் வெட்கமும் கோவமும் காட்டினேன். பிறகு ராமன் என்னை நல்வார்த்தைகளால் சமாதானப்படுத்தினன். நான் இளைப்புற்று இராமனது மடியில் படுத்துறங்கினேன்.

தூக்கந்தெளிந்து நானெழுந்திருக்கையில் இராமனும் என் மடிமேல் படுத்துக் கண்வளர்ந்தருளினன். அப்பொழுது அக்காகம் மீண்டும் அவ்விடம் வந்து எனது மார்பினிடையில் அதிகமாகப்பீறிப் புண்படுத்தியது. அந்தப் புண்ணினின்று பெருகிய ரத்தத்தினல்

ராமன் நனைந்தனன். பிறகு என்றுலெழுப்பப்பட்ட இராமன் எனது கஷ்டத்தைக் கண்டு மிகச்சீறித் தனது தர்ப்பாஸனத்தினின்று ஓர் தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதைப்பிரமாஸ்திர மந்திரத்தினுல் மந்திரித்து அக்காகத்தின்மேலெய்தனன். அக்காகம் இந்திரனது மகனும். அவனைப் பிரமாஸ்திரம் ஆகாயத்தில் துரத்திக்கொண்டேபோயிற்று. அக்காகம் தன்னை எவரேனும் காப்பாற்றுவாரென்று மூவுலகும் திரிந்தது; தந்தை தாயர் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் கைவிட்டதனுல் முடிவில் இராமனிடமே வந்துசேர்ந்தது. சரண்யனை ராமன் கருணையினுல் கொல்லாது விட்டனன்; ஆனுலும் தனது பிரமாஸ்திரம் வீணுகாதாகையால் அக்காகத்தின் விருப்பத்தின்படி அதன் வலது கண்ணைக் குருடாக்கி உயிரோடு விட்டனன்; பிறகு காகம் தன்னிருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தது' என்றிங்ஙனே பிராட்டி கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

காகத்தைக்காத்த கதையில் புராணபேத நிரூபணம்

இக்கதையானது பாத்மபுராணத்தில் சிறிது வாசிபடக் கூறப்பட்டுள்ளது. *ந சாப்யுபாரமந் மாம்ஸாத் பக்ஷயார்த்தீ பலிபோஜந: ....பக்ஷக்ருத்நேந காகேந* என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் காகம் மாம்ஸபக்ஷணத்தில் ஆசையினுல் வந்ததாகவாயிற்று சொல்லப்பட்டது; பாத்மத்திலோவென்னில்; *ஸ த்ருஷ்ட்வா ஜாநகீம் தத்ர கந்தர்ப்ப சரபீடித:, விததார நகைஸ் தீக்ஷ்ணை: பீநோந்நத பயோதரௌ* என்று காகனும் இராவணனைப்போல் காமபீடிதனுகவே வந்து அபசாரப்பட்டனனுகச் சொல்லிற்று.

இவ்வரலாற்றைப் பிராட்டி தன் திருவாக்கினுல் அனுமானிடம் சொல்லும்போது காமபீடிதனுய் வந்தானென்று சொல்ல நாணி மாம்ஸார்த்தியாய் வந்தானென்று மறைத்துச்சொல்லி யிருப்பதாக நினைக்க இடமுள்ளது.

அன்றியும், பிராட்டி தானே காகத்தின் தலையையெடுத்துப் பெருமாள் திருவடியோடே சேர்த்து சரணுகதி செய்ததாகக்காட்டி இவனை ரட்சித்தருளவேணுமென்று இராமனை வேண்டினதாகப் பாத்மபுராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; அவ்விடத்து ச்லோகங்கள் இவை;—*புரத: பதிநம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா, தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ, ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹிதி பர்த்தாரம் உவாச தயயா விபும்* என்று.

இவ்வுண்மையைப் பிராட்டி (ஸ்ரீராமாயணத்தில்) சொல்லாதொழிந்தது ஏனென்னில்; அங்குத் தன்னுடைய பெருமையைச் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லையன்றே 'காகத்தை ரட்சிக்கும்படி நான்தான் செய்தேன்' என்று அவ்விடத்தில் தெரி

விப்பதில் சுவையில்லையே. ஆனாலும், இவ்விஷயத்தை ஒருவாறு காட்டியிருக்கின்றாள்; எப்படியென்னில், "வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றவிதில் 'க்ருபயா' என்கிற சொல் கவனிக்கத்தக்கது. இராமன் தன்னுடைய க்ருபையினாலேரக்ஷித்தானென்பது மேலெழுந்த பொருள். க்ருபா என்பது பிராட்டிக்கு வாசகம். "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா" என்றும் "அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்யமஜ்ஞாதநிக்ரஹாம்" என்றும் பிராட்டியை க்ருபை தானே வடிவெடுத்தவளாகச் சொல்லியிருக்கின்றதன்றோ! ஆகவே 'க்ருபயா பர்யபாலயத்' என்று பிராட்டி சொன்னதானது 'இராமன் காகத்தை வதைசெய்யாமல் காப்பாற்றினது என்னாலேதான்' என்று வ்யங்க்ய மாகத் தெரிவித்தபடி. இதனைத் திருவுள்ளம்பற்றியே திருமந்திரார்த்தத்தில் பிள்ளைலோகாசாரியர் "இவள் ஸன்னிதியாலே காகம் தலை பெற்றது" என்று அருளிச்செய்தார்.

காகம் தலைபெற்றது பிராட்டி ஸன்னிதியாலே

பிராட்டி விஷயத்தில் காகாசுரனுடைய அபராதம் வலிதா? இராவணனுடைய அபராதம் வலிதா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், இராவணனுடைய அபராதம் சிறிது, காகத்தின் அபராதமே மிகவும் வலிது என்று நிர்ணயிக்கத் தட்டில்லை. திருமேனியை நலிந்து உதிரவெள்ளம் பெருகும்படியான மஹாஅபராதத்தை இராவணன் செய்யவில்லையே! இதை மணவாளமாமுனிகளும் திருமந்திரார்த்தத்தில் விளங்கக் காட்டியருளினர். பிராட்டியைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணன் இராமபிரானோடு போர்புரியும்போதும் பிராட்டியை அசோகவனத்தில்வைத்திடாமல் அருகிலேயேவைத்துக்கொண்டு யுத்தம் நடத்தியிருந்தானாகில், காகம் போலவே அவனும் உயிர் பெற்றே உய்ந்திருப்பன் என்பது நம் ஆசாரியர்களுக்குத் திண்ணமான நம்பிக்கை. ஆகவேதான் "இவள் ஸன்னிதியாலே காகம் தலை பெற்றது" என்றவுடனே "அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்றருளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகாசாரியர்.

ஆக்ஷேப ஸமாதானம்

பிராட்டி அங்கேயிருந்தால் மாத்திரம் போதுமா? சரணாகதி செய்தாலன்றோ பெருமாள் ரக்ஷிக்கக்கூடும். காகம் சரணாகதி செய்தபடியாலன்றோ உயிர் பெற்றது. "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்று ஒருவர்க்கும் தலைவணங்கமாட்டேனென்று கண்டிப்பாகக் கூறுகின்ற இராவணன் சரணாகதி செய்யமாட்டானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு அருகே பிராட்டி இருந்துதான் என்ன பயனாகும்? என்றிப்படி சிலர் கேட்கக்கூடும்.

காகம் உயிர்பெற்றது பிராட்டியினுலேயே

அவர்களுக்குச் சொல்லுகிருேம். 'காகம் சரணுகதி செய்த படியினுல்தான் உயிர்பெற்றது' என்று நினைப்பது பொருத்தமற்றது. காகம் மூவுலகும் திரிந்தும் எங்கும் கால்பாவிநிற்கஇடம் பெருமை யாலே தரிப்பற்றுக் கீழே விழுந்த வத்தனையேயொழிய, பெருமாள் பக்கலில் சரணுகதி செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தோடு வந்த தன்று. "புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம்" என்று பாத்மபுரா ணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

காகம் சரணுகதி செய்ததுண்டா?

ஸ்ரீராமாயணத்திலும் "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ" என்று, தரிப் பற்றுத் தரையில் விழுந்தமாத்திரமே சொல்லிற்று. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தில் (63) "ரகுவர யதபூஸ் த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய ப்ரணத இதி தயாளு:" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—வேதாந்த தேசிகர்—காகம் மநஸ்கரித்து சரணுகதி செய்யவில்லையென்றும் கருணுகாகுத்ஸ்தனுடைய திருவுள்ளத்திலே சரணுகதனுகக் கொள் ளப்பட்டதத்தனை என்றும் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. *எத் திசையுமுழன்ருேடி யிளைத்துவிழுங் காகம்போல்* என்று அடைக் கலப்பத்திலும் அவர்தாமே கூறினர். இளைத்துவிழுந்த வத்தனையே யொழிய, சரணுகதி செய்தமையில்லையென்பதே இதன் கருத்து.

காகம் சரணுகதி செய்ததாகவும் ஒரு யோஜனையுண்டு; அதைக்கொண்டே ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "தர்மபுத்ராதிகளும் த்ரௌ பதியும் காகமும் காளியனும்" என்று, சரணம் புகுந்தவர்களிலே காகமும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

சரணுகதியின் உண்மைநிலை

இந்த மருமத்தையும் சிறிது விவரிப்போமிங்கு; சரணுகதி யாவது என்ன? என்று விமர்சிக்குமளவில், அதைப்பற்றிப் பலர் பலவகையாகக் கூறுவர். 'எம்பெருமான் செய்யநினைக்கும் ரக்ஷ ணத்திற்கு இடையூருகத் தான் செய்யும் ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து விலகி நிற்பதே சரணுகதி' என்பதும் ஒரு முடிவாகத் தேறியுள்ளது. இப்படிப்பட்ட சரணுகதிதான் காகத்தினிடத்தில் காணமுடியும். இதற்காகப் பெருமாள் காகத்திற்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்தாரென்பர்.

காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் வாசி

இப்படிச் சொல்வதானுல் இராவணனிடத்திலும் இங்ஙனே சொல்வதற்குத் தடையில்லை. எப்படியெனில், 'இன்று போய் நாளை வா' என்று சொல்லி இராவணனுக்குப் பெருமாள் நியமனம் தந் தருளும்போது, இராவணனது நிலைமை காகத்தின் நிலைமையோ

டொத்திருந்ததன்றோ? சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: என்றது போக்கற்றுச் செயல்மாண்டுநின்ற நிலையேயன்றோ.

ஆக, காகத்தினிடத்தில் சரணாகதியென்று சொல்லக்கூடிய தான நிலைமை எது காண்கிறதோ, அது இராவணனிடத்திலும் காண்பதனாலே மஹாபராதியான காகத்தையே ரக்ஷித்தருளின பெருமாள் அவ்வளவு அபராதமில்லாதவனை ராவணனை அவசியம் ரக்ஷித்தேயிருக்க வேண்டும். ஏன் ரக்ஷிக்கவில்லையென்று கேட்டால், பிராட்டி அருகிலிருக்கையாகிற ஒரு வாய்ப்பு காகத்திற்கு இருந்தது; அது இராவணனுக்கு இல்லையே. ஆதலால்தான் ரக்ஷிக்கவில்லை—என்று சொல்லக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆக, இவ்வளவு நிரூபணங்களினால், பிராட்டி இராவணனுக்கு உபதேசித்த ஹிதவசனத்தில் "தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல:" என்று கூறியதையும், ஸீதாவிவாஹகாலத்தில் 'மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ" என்று ஜநகசக்ரவர்த்தி சொல்லியிருந்ததையும் இணக்கி, தேறின ஸாரப்பொருள் தெளிவிக்கப்பட்டு முடிந்தது. ....

4. க: க்ருதஜ்ஞ:?

வான்மீகி நாரத ஸம்வாதத்தில் இது நான்காவது வினா. குணவான் யாவன்? வீர்யவான் யாவன்? தர்மஜ்ஞன் யாவன்? என்னும் மூன்று வினாக்கள் சென்றன. க்ருதஜ்ஞன் யாவன்? என்கிற இந்த நான்காவது வினா இனி விவரிக்கப்படுகின்றது.

க்ருதக்நனுடைய கொடுமை

செய்த நன்றியை மறவாதவனுக்கு க்ருதஜ்ஞனென்று பெயர். மனிதர்களுக்கு உரிய குணங்களுள் இக்குணமே முதன்மைபெறும். "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்பது திருக்குறள். வடமொழியறநூல்களும் "க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:" என்று அறைகின்றன. எல்லாப் பாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தங்களினால் போக்கடியுண்டு; செய்ந்நன்றி மறக்கை, அல்லது செய்ந்நன்றி கொல்லுகையாகிற பாவமொன்றுக்கு மாத்திரம் பிராயச்சித்தம் ஒரு சாஸ்திரத்திலும் காணக்கிடைக்காதென்றே வடநூலாரும் தமிழ்நூலாரும் ஒருமிடறாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

ஸங்கல்பஸூர்யோதய ஸ்ரீஸூக்தி

ஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடகத்தில் வேதாந்ததேசிகர் இவ்விஷயத்தைச் சிறிது விவரித்து மிகவிசித்திரமாகக் கூறியுள்ளார்.

ப்ரதீதம் பாதகிவர்க்கம் க்ருதக்ந ஏகோ ஹி க்ருத்ஸ்நமதிசேதே, தமிமம் க்ரிய மாணக்ந: தமபி துராத்மா கரிஷ்யமாணக்ந: என்று அங்குள்ள சுலோகம் இன்சுவைமிக்கது. இதன்பொருள் கேண்மின்; பிறர்செய்த உப காரங்களை மறப்பது என்கிற அளவிலே நில்லாமல் உபகாரம் செய்தவர்களுக்குப் பிரதியாக அபகாரங்களைச் செய்பவன் க்ருதக்ன னெனப்படுவான்; அவன் பஞ்ச மஹாபாதகிகளிற்காட்டிலும் மேம் பட்டவன். என்றைக்கோ செய்து கழிந்த உபகாரங்களை மறப்ப தென்பது கிடக்கட்டும்; செய்துகொண்டே யிருக்குமுபகாரங்களை மறப்பவனும் அவ்வுபகாரங்களுக்குப் பிரதியாகத் தீங்கிழைப்பவனும் அவனிலும் மேம்பட்ட பாதகி. இதுவுங்கிடக்க; 'இவர் நாளைக்கு நமக்கோர் பேருதவி செய்யப்போகிறார்' என்று தெரிந்துகொண்டு முந்தியே அப்பெரியார்க்குத் தீங்கிழைப்பவன் பாதகிகளில் மிக மேலானவன் என்றபடி.

அசேதனங்களிடத்திலேயே க்ருதஜ்ஞதை காணவெளிது

க்ருதஜ்ஞதை யென்னுங்குணம் வாய்ப்பதரிது. இப்பெருங் குணத்தை நாம் அஃறிணைப் பொருள்களிடத்துக் காணமுடியுமே யன்றி உயர்திணைப் பொருள்களிடத்துக் காண்பது மிகவுமரிதென்று கருதி ஒரு பெரியார் கூறுகிறார்—"நின்று தளரா வளர் தெங்கு தாளுண்ட நீரைத் தலையாலே தான்தருதலால்" என்று. தென்னை மரங்களுக்கு நாம் உமிழ்நீர் முதலிய அற்பமான நீர்களை யிடுகிறோம்; இதற்குப் பிரதியாக அவை நமக்கு நல்கும் நீர் மிக மதுரமானதென் பதைக் காணுகின்றோம். இத்தகைய க்ருதஜ்ஞதாகுணம் உலகில் சில வ்யக்திகளிடத்தில்தான் காணமுடியும். இராமபிரானிடத்துக் காணுமிக்குணம் லோகோத்தரமானது.

இராமபிரானது க்ருதஜ்ஞதையின் ப்ரஸ்தாவம்

அயோத்யா காண்டத்தில் (1—11)—"கதஞ்சிதுபகாரணே க்ருதே நைகேந துஷ்யதி, நஸ்மரத்யபகாராணும் சதமபி ஆத்மவத்தயா." என்றுள்ள ச்லோகமானது இராமபிரானுடையதான இக்குணத்தை நன்கு வெளியிடுகின்றது. ஏதேனு மொருவிதத்தில் யாரேனும் ஒருதவி செய்தாலும் அதனால் எப்போதும் உள்ளம் பூரித்திருப்பதாகவும். நூற்றுக்கணக்கான தீங்குகளிழைத்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் நெஞ்சிற் கொள்வதில்லையாகவும் இந்தச்லோகத்தில் ஸ்ரீராமகுணாதி சயம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கதஞ்சித் என்று முன்னம் பிரயோ கிக்கப்பட்டுள்ள பதம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. உபகாரம் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணத்தோடு செய்கையன்றியே அபுத்திபூர்வக மாகச் செய்ததாயிருந்தாலும் அதையும் பேருதவியாகக்கொண்டு மகிழ்பவனும் இராமன். நெஞ்சாரவே நூற்றுக்கணக்கான தீங்குகள் செய்யினும் அவற்றை நெஞ்சிற் கொள்ளானும்.

இராமனது க்ருதஜ்ஞதை கண்டவிடம்

இப்பெருங்குணத்தை நாம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் எங்கே கண்டோமென்னில்; பல விடங்களிற் கண்டாலும் சிலவிடங்களையே இங்கெடுத்துக்காட்டுவோம். ஆனால், இங்கு முன்னம் ஒன்று சொல்ல வேண்டியதாகிறது; "வெறிதேயருள் செய்வர்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடி ஒன்றுமே செய்யாதவர்கட்குங்கூட மிகச் சிறந்த அருளைச் செய்யுமியல்வினனான இராமன் ஒன்று செய்தவர்களுக்கு உகந்திருக்கிறானென்றால் இது வியப்போ? இது பாராட்டத்தக்கதொரு குணமாகுமோ? ஆகாதுதான். ஆனாலும், இராமன் தன்னை ஒரு மனிதனாக நடித்துக்காட்டினனாதலால், 'உலகில் மனிதர்களிடத்துக்காணும் குணங்களெல்லாம் இராமபிரானிடத்து உள்ளன' என்று காட்டவேண்டுவது ப்ராப்தமாகிறபடியால் அந்த முறையில் காட்டலாமன்றோ. கேண்மின்; குரக்கரசனான சுக்ரீவனிடத்திலும் அரக்கர் கோமானான விபீடணனிடத்திலும் இராமபிரான் காட்டியருளின திருவருள் வாயாற் சொல்லவொண்ணாதது, நெஞ்சாலும் நினைப்பரிது. இதற்கீடாக அவர்கள் செய்தநன்றி யாதென்று பார்க்குமளவில், விபீஷணன் சரணாகதி செய்தானென்றுவது சொல்லத் தக்கதாகவுள்ளது; ஸுக்ரீவனிடத்திலோ வென்னில் அதுவுமில்லை; "லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" என்றும் "ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:" என்றுமுள்ள பிரமாணங்களின்படி இராமன் ஸுக்ரீவனைச்சரணம் புக்கதாகக் காண்கிறோமேயல்லது சுக்ரீவன் இராமனைச் சரணம்புக்கதாக இல்லை. ஆனாலும், இராமபிரானது திருவுள்ளத்தினால் சுக்ரீவன் பேருதவி செய்தானாகக் கொள்ளப்பட்டான்; அவ்வுதவி யாதெனில்; இராமன் சீதையைப் பிரிந்து மிகவருந்தி இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் சென்றுகொண்டிருக்கையில் "பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ" என்னும்படி பம்பைக்கரையில் அனுமன் வந்து சந்தித்தனனன்றோ; இது சுக்ரீவனது கட்டளையினால் தானே நிகழ்ந்தது. அனுமன் இராமனிடம் வந்து சேர்ந்ததும் 'நான் சுக்ரீவனால் அனுப்பப்பட்டு இவ்விடம் வந்தேன் உங்களைக் காண' என்றே சொல்லியிருக்கின்றனன். இத்தகைய மஹாகுணசாலியான ஆஞ்சநேயனையனுப்பினது ஸுக்ரீவன் தன்னுடைய காரியத்திற்காகவாயினும், இராமன் அங்ஙனம் கொள்ளாது அதனைத் தனக்குச்செய்த பேருதவியாகக் கொண்டே சுக்ரீவனிடத்துப் பேரருள் புரிந்தனன். விபீடணன் "ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே" என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்னிருப்பிடந் தேடிவந்த வொரு சிறிய செயலையே பேருதவியாகக் கொண்டு அவனிடத்து மிக்கபரிவு காட்டியருளினன் இராமன். அந்தப் பரிவு எப்படிப்பட்ட தென்பதை ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஒரு வாக்யத்தில் காணலாம்; அதாவது—(228).

"விபீஷணனை ராவணன் *குலபாம்ஸநம்* என்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யராக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்."

என்பது. இராமன் விபீடணனை இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களுள் ஒருவனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வார்த்தையருளிச் செய்தானென்பது ஸ்ரீராமாயணத்தில் எங்கே காண்கிறதென்னில்; விபீடணனை இராமபிரான் அங்கீகரித்த பிறகு இலங்கையிலுள்ளாருடைய பலாபலங்களைச் சொல்லுமாறு வினவுகின்ற இராமன் "ஆக்ய்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்றான். ராக்ஷஸர்களின் பலாபலத்தை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லு, என்பது இதன் பொருள். 'விபீஷணா! உன்னினத்தாருடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றோ 'ராவணனுடைய பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றோ சொல்லவேண்டுமிடத்து அப்படிச்சொல்லாமல் 'ராக்ஷஸர்களின் பலாபலங்களைச் சொல்லு' என்றதானது விபீடணனை ராக்ஷஸஜாதியில் வேறுபடுத்திக்காட்டியேதீரும் என்று ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றினர். "செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை" என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில். இராமனுக்கு மற்ற பக்தர்கள் யாவரும் ஒரு தட்டு, விபீஷணாழ்வான் தனித்தட்டு என்பது இப்பாசுரத்தின் கருத்து.

நஸ்மரத்யபகாராணாம் என்றதில் சங்காஸமாதானங்கள்

ஆக, விபீடணன் சுக்ரீவன்போல்வார் செய்த செயல்களைக் கனத்ததாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மை புரிந்த விஷயம் நிற்க; 'பிறர் எவ்வளவு அபகாரங்கள் செய்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் நினைப்பதில்லை' என்று இதுவும் ஒரு பெருங்குணமாக இராமனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! சுக்ரீவன் விஷயத்தில் இது மாறுபாடாகக் காண்கிறதே; எங்ஙனேயெனின்; வாலியை வதைத்துச் சுக்ரீவனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, கார்காலம் நீங்கினவுடனே வானரசேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டு அவனைக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட்டனன் இராமன். போனவவன் மன்மதலீலைகளில் கால்தாழ்ந்திருந்ததனால் கெடு தவறிப்போனதை நினையாமலேயிருந்தான். அப்போது இராமன் இளையோனை நோக்கிக் கூறுகின்றனன்; 'லக்ஷ்மணா! அரசர்கள் போர்க்குப் புறப்படவேண்டு மிக்காலத்தில் சுக்ரீவன் என்னை அடியோடு மறந்து வாளா கிடக்கின்றனனே; செய்ந்நன்றி மறந்த காதுகனல்லவா அவன்; நீ உடனே அவனிடஞ் சென்று நான் சொன்னதாக இங்ஙனம் கூறுவாயாக; செய்ந்நன்றி மறந்த பாபிஷ்டன் புருஷர்களில் கடையானவன்; மாமிசம் தின்னப்பிறந்த ஜந்துக்களுங்கூட அவனது மாமிசத்தைத் தின்னாதென்று சொல்லு; லக்ஷ்மணா! என் பராக்கிரமத்தை அவன் நன்கறிந்திருந்தும் மழைகாலம் சென்ற பின்பும் சிறிதுமச்சமின்றிக்

காமபரவசனுய்க் கிடக்கிருனே ; வாலிசென்ற வழி அவனுக்கும் திறந் திருக்கின்றதென்று அவனிடம் கூறு. அவனை உற்ருருறவினரோடுங் கூட யமபுர மனுப்பச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று தெரிவி ; அப்படிப் பட்ட கதியை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொல்லு' என்று. இவ்வளவு சீற்றம் இராமனுக்கு ஏன் உண்டாயிற்று ? *ந ஸ்மரதி அபகாராணும் சதமபி ஆத்மவத்தயா* [நூற்றுக்கணக்கான தீங்குகள் கண்டாலும் நெஞ்சு கன்றுவதில்லை] என்று கொண்டாடப்பெற்ற இராமனுக்கு உயிர்த்தோழன் திறத்து இத்தனை சீற்றம் தகுமா? இது குணக்கேடல்லவா ? என்கிற கேள்வி பிறக்கக்கூடும்.

இதற்குச் சொல்லுகிருேங் கேண்மின் ; மேற்சொன்ன வித மாக இராமன் லக்ஷ்மணனிடம் சொன்னபோது அவ்விளையோன் "சத்தியம் தவறின சுக்ரீவனை இன்றே கொன்றுவிடுகிறேன் ; வாலியின் மகனை அங்கதன் நமக்குத் துணை புரிவான், சுக்ரீவனைத் தொலைத்தே விடுவோம்" என்றனன். அதற்கு இராமன் சொல்லு கிருன்—'லக்ஷ்மணு ; நன்னடத்தையுள்ள நீ இப்படிப்பட்ட நண்பனை ஆராயாது கொல்லலாகாது ; அவனிடம் பழையபடி நல்ல குளிர்ந்த வார்த்தைகளையே பேசு ; அவன் நம் விஷயத்தில் நன்றிகெட்டவனே யென்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் பிறகு உன் விருப்பத்தின்படி செய்' என்று. இதனுல் நாம் தெரிந்து கொள்வதென்ன ? உலகில் நன்றிமறத்தலென்பது பெரும் பாதகம், அப்பாதகியை என்ன செய் யினும் குற்றமில்லை என்கிற நூற் கொள்கையை எடுத்துரைப்ப தொன்றே இராமனுக்கு இலக்கிய மானது ; "தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த் தாய ஸம்பவாமி" என்று சொல்லித் தருமநெறியை நிலைநாட்டுதற் கென்றே திருவவதாரம் செய்தருளின பெருமாள் இத்தகைய நூற் கொள்கைகளைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் தர்ம ஸ்தாபனம் செய்ய வேண்டுவதும் அவசியமாதலால் இதனுல் இராமனுக்குக் குணக்கேடு யாதொன்றுமில்லை யென்றுணர்க.

இலங்கைக்கு வழிவிடவேண்டுமென்று கடலரசனை நோக்கிச் சரணுகதி செய்தார் பெருமாள் ; அவன் முகங்காட்டவில்லையென்று சீறிச் சிவந்தார் ; உடனே அவன் விநயத்தோடு வந்து நிற்க, அவன் மீது எய்யத்தொடுத்த அம்பை அவனது பகைவர்களின் மேற்செலுத் திப் பரம கருணையைக் காட்டியருளினுரென்று இராமாயண கதை யுள்ளது. இதனுல், சீற்றமும் நன்மைக்கே யாகிறதென்று நன்கு தெரிகின்றதன்றே. கருணுமூர்த்தியான இராகவனுக்குச் சீற்ற முண்டாக வழியில்லைதான். சீற்றமுண்டானதாகக் காணுமிடங்களில் தருமஸூக்ஷ்மமேதேனும் தெரியவந்தே தீரும்.

ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதா குணவிவரணம்

க்ருதஜ்ஞதை என்னும் மஹாகுணத்தை மானிடவடிவனை இராமனிடத்தில் நாம் நிரூபித்துக்காட்டுவது ஒரு புறமிருக்கட்டும். பரந்தாமனை ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியிடத்தில் இக்குண முண்மையை நம் ஆசாரியர்கள் வெகு அற்புதமாக நிரூபித்துக் காட்டியீருளுகிறார்கள். மனிதர்களின் க்ருதஜ்ஞதாகுணம் ஒருவிதமானது. பகவானுடைய க்ருதஜ்ஞதாகுணம் மிகச் சீரியது; இதனை நம் ஆசாரியர்கள் நிரூபிக்கும் விதம் மிகவும் ஆச்சரியமானது. அஃது இங்கு விவரிக்கப்படுகின்றது.

க்ருதஜ்ஞ: என்னுஞ் சொல்லானது (க்ருதம் ஜாநாதி இதி க்ருதஜ்ஞ:) என்கிற வியுத்பத்தியின்படி, செய்கிற காரியங்களை யுணருபவன் என்று பொருள்படும். ஜீவர்களாகிய நாம் செய்கிற காரியங்களை யுணருபவர் பகவான் என்றதாயிற்று. அனந்தகோடி ஜீவராசிகள் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் செய்யும் காரியங்களை எம்பெருமான் தன்னுடைய சிறந்த சக்தி விசேஷத்தினால் உடனிருந்து அறிகிருனென்பது ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயமன்றே; அதையா இங்குச் சொல்லுகிறது? என்னில்; கேண்மின்.

ஸர்வேச்வரன் நம்போன்ற சேதனர்களைத் தன்னருளுக்கு இலக்காக்கிக்கொள்வதற்கு உறுப்பாக நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை சாஸ்திரங்களில் சொல்லிவைத்திருப்பதை யாவரும் அறிவர். அவற்றுக்கு ஸுக்ருதமென்று பொதுவான பெயர் வழங்கும், 'நன்ருகச் செய்யப்பட்டது' என்பது இதன்பொருள். நாம் செய்யுங் காரியங்களில் நன்ருகச் செய்யப்படுவதும் தீதாகச் செய்யப்படுவதுமாக இரண்டு வகைகள் உள்ளனவன்றே. அவை வடமொழியில் ஸுக்ருத—துஷ்க்ருத பதங்களாலும், தென்மொழியில் நல்வினை தீவினை யென்னுஞ் சொற்களாலும் வழங்கப்பெறும். ஸுக்ருதத்தைப் பற்றியே இங்குப் பேசுவோம். இது பொதுவாக இருவகைப்படும்—ஜ்ஞாதஸுக்ருத மென்றும் அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்றும். மனப்பூர்வமாகத் தெரிந்து செய்யும் நன்மைகள் ஜ்ஞாதஸுக்ருத மெனப்படும். நமக்கும் தெரியாமல் விளையும் நன்மைகள் அஜ்ஞாதஸுக்ருத மெனப்படும். இவற்றுள் முதல்வகுப்பான ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்கள் பலபலவாயிருக்கும்; தவம்புரிவது தானஞ்செய்வது யஜ்ஞயாகங்களைச் செய்வது கங்கை யமுனை காவேரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் சென்று குடைந்தாடுவது, கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்வியதேசங்களிற் சென்று பகவத்ஸேவை செய்வது, 'பேராயிரமு மோதுமின்கள்' என்கிறகட்டளைக்கு உட்பட்டு ஸஹஸ்ரநாமம் முதலான துதிகளை வாயாரச் சொல்லுவது, திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலை யெடுக்கை என்று சொல்லப்படுகிற

பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்வது....ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களை ‘இதுசெய்யக்கடவோம்’ என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு மனஸ்கரித்துச் செய்வதானது ஜ்ஞாதஸுக்ருதமெனப்படும்.

அஜ்ஞாத ஸுக்ருத ப்ரஸ்தாவம்

கீழே சொன்னபடி இன்ன நல்வினையைச் செய்யவேணுமென்று நாம் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு செய்யாவிடினும் கோல்விழுக்காட்டாலே நல்வினையாகப் பரிணமிக்கும் செய்கைகள் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமெனப்படும். நல்லதுசெய்யவேணுமென்று நாம் நினைத்துச் செய்யாதவற்றை ஸுக்ருதமென்னுஞ் சொல்லால் வழங்கலாமோ? சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாய் கர்த்தாவான சேதநனாலே புத்திபூர்வமனுஷ்டிக்கப்பட்டதான செய்கையையன்றோ ஸுக்ருதமென்று வழங்கலாம். இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று கர்த்தாவான சேதனன் அறியாதவற்றை ஸுக்ருதமென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?—என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமுண்டு. இதற்கு நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்யும் ஸமாதானத்தையே இங்குத்தெரிவிக்கிறோம்;

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் பகவந்நிர்ஹேதுகக்ருபாவைபவ ப்ரகரணத்தில்—(396.)

> “சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்”

என்றுள்ளது. நம்மையறியாமல் நேர்ந்த நல்வினைக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறது நாமன்று; ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேச்வரன்தான் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான் என்று ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்வர்களாம். இதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; நமக்கு அஜ்ஞாதமாயிருந்தாலும் எம்பெருமானுக்கு ஜ்ஞாதமாயிருக்கையாலே ஸுக்ருதமென்னக் குறையில்லை. என்றதாயிற்று.

ப்ரஸங்காத் எம்பெருமானுடைய பரமக்ருபா நிரூபணம்

இதற்குமேல் ஒருகேள்வி பிறக்கும்; எம்பெருமானே யதார்த்த ஜ்ஞானநிதி; அவனுக்கு அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்கள் அடியோடு கிடையாதென்று சாஸ்த்ரங்களாலறிகிறோம். நாம் மனஸ்கரித்துச் செய்யாததொன்றை அவன் ஸுக்ருதமென்று கொண்டானாகில் அது யதார்த்தஜ்ஞானமாகுமோ? ஒருவன் ஸந்நிபாதஜ்வரம் முதலான கொடிய நோய்களினால் துன்பப்படுங்காலங்களில் தன்னையறியாமல் ஏதேதோ உளறுகிறான்; அபுத்திபூர்வமாக வெளிவரும் அந்த வுளறல்களில் யாராவது அர்த்தம் காண்கிறார்களோ, இல்லை

யன்றே. அப்படியே நம்மையறியாமல் நாம் செய்யும் செயல்களை எம்பெருமான் ஸுக்ருதமென்று எப்படிக் கொள்ளக்கூடும்?—என்கிற கேள்வி பிறக்கும். கேண்மின்; எம்பெருமான் சேதநர்களிடத்தில் இயற்கையான இன்னருள் பொருந்தியவன். இவனை எவ்வகையினுலாவது தான் அங்கீகரிப்பதற்கு அப்பெருமான் வழிதேடுபவன். இச் சேதநன் புத்திபூர்வமாகச் செய்யும் நல்வினைகளை முன்னிட்டே இவனை அங்கீகரிப்பதாக எம்பெருமான் வைத்துக்கொண்டால், ஒருவனைக்கூட அங்கீகரிக்க அவகாசம் நேராது. ஏனெனில்; நாம் புத்திபூர்வமாகச் செய்வது தீவினைகளையே யாதலாலும் நல்வினையை நாம் நெஞ்சாலும் நினைப்பவர்களல்லோமாதலாலும் நம்மை அங்கீகரிக்க எம்பெருமானுக்கு அவகாசமேது? நாமும் இழந்து அவனும் இழந்து போகவேண்டியதாகிறது. நம்முடைய இழவு கிடக்கட்டும், இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கேயிருக்கிற நாம் நம்மிழவைப்பற்றிக் கவலைப்படா தொழிந்தாலும், சொத்துக்கு உடையவனுய் ஸ்வாமியேன்று பேர்பெற்றிருக்கு மெம்பெருமான் இழந்து தரிக்கமாட்டானன்றே. 'ஸுக்ருதம் செய்பவர்களையன்றி மற்றையோரை நான் அங்கீகரிக்க மாட்டேன்' என்று சாஸ்த்ரங்களில் அவன் பொறித்து வைத்திருப்பதனுல் ஸுக்ருதம் செய்யாதவர்களை அங்கீகரிக்க முடியாமலிருக்கிறது; சேதநர்களோ புத்திபூர்வமாக ஸுக்ருதம் செய்யமாட்டாதவர்களாகையாலே இவர்களை அங்கீகரிக்க இடமில்லாமலிருக்கிறது; ஆகவே இழந்தேபோகவேண்டியதாகிறது. இழவாமைக்காக அப்பெருமான் ஒரு கள்ளவழியில் நுழைகிருன். (அதாவது) கரணகளேபரங்களைப் பெற்றிருக்கிற சேதநன் வாளாகிடப்பதில்லை; "நஹிகச்சித் க்ஷணமபி ஜாதுதிஷ்டதி அகர்மக்ருத்" என்று கீதையில் சொன்னபடி எப்போதும் ஏதாவதொரு காரியம் செய்துகொண்டே போதைப் போக்கிவருகின்ற சேதநன் செய்யும் காரியங்களிலே, நாம் நன்மையென்று பேரிட்டுக்கொள்ளும்படியான காரியம் ஏதாவது இருக்குமாவென்று பார்ப்போம்—என்று ஆராயத்தொடங்குகிருன். அவனுடைய அத்ருஷ்டத்தாலே அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நம்மிடத்திலே அவனுக்குக் கிடைத்து விடுகின்றன. அவற்றை ஸுக்ருதமாகவே அவன் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றுன். நாம் மனப்பூர்வமாக ஸுக்ருதமென்று செய்யாததாகையாலே அஜ்ஞாதமென்கிறது. அவன் திருவுள்ளத்தாலே இது ஸுக்ருதமாகக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டபடியால் ஸுக்ருதமென்கிறது. ஆகவே, அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்று பேர்பெற்று விட்டது.

அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தின் பாகுபாடுகளும் அவனுரைச் சொன்ன ஸுக்ருதமும்

இந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதமானது, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்றும் ஆநுஷங்கிக ஸுக்ருதமென்றும் ப்ராஸங்கிக ஸுக்ருத

மென்றும் பல பெயர்களை யுடைத்தாயிருக்கும். இவை நம்போல்வாரிடமிருந்து எம்பெருமானால் எவ்விதமாகக் கொள்ளப்படுகின்றனவென்பதை இனி நிரூபிப்போம். நாம் ஸம்ஸாரிகளாகையாலே மக்களைப் பெறுகிறோம்; மகளை ஒருவனுக்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டியதாகிறது; மகனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொள்ளவேண்டியதாகிறது. ஆகவே, ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஒரு வரனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்கவும், திருவேங்கடத்திலுள்ள வொரு பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கொள்ளவும் நேருகிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த ஸம்ஸாரி அடிக்கடி வியவஹாரங்களில் [வாய்ப்பேச்சுக்களில்] ஸ்ரீரங்கத்தையும் திருமலையையும் வாயாரச் சொல்லவேண்டி வருகிறது. 'என்னுடைய மாப்பிள்ளை ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கிறார்' 'ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து என்னுடைய மாப்பிள்ளை நேற்று வந்தார்' 'மாப்பிள்ளையை யழைத்துவர ஸ்ரீரங்கம் போய்வரப் போகிறேன்' 'என்னுடைய நாட்டுப்பெண் திருவேங்கட மலையிலிருந்து வந்தாள்' என்றிப்படி பலகால் வ்யவஹரிக்க நேர்கின்றது. இந்த வ்யவஹாரங்களில் திருவரங்கத்தையும் திருமலையையும் பலகால் சொல்லுவதானது "இந்த திவ்யதேசங்களை நாம் சொன்னால் ஸுக்ருதமுண்டு', என்கிற எண்ணத்தினாலன்று; அம்பத்தூர், ஆவடி என்கிற ஊர்ப்பெயர்களைச் சொல்லுவதுபோலவே கோயில் திருமலையென்னுமூர்ப்பெயர்களையும் இவன் சொல்லாநின்றான். ஆனாலும் ஏதேனுமொரு வியாஜத்தை எதிர்பார்ப்பதில் நோக்குடையனான எம்பெருமான் 'என்னூரைச் சொன்னானிவன்' என்று இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

அவன் பேரைச்சொன்ன ஸுக்ருதம்

மற்றுங்கேண்மின்; ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிறக்கும் மக்களுக்கு ரங்கன், ராகவன், திருவேங்கடன், கோவிந்தன், கோபாலன், நாராயணன், மாதவன் என்றிப்படி பெயரிட்டு அந்தப் பிள்ளைகளை ஆர்வத்தோடு அழைக்கும்போதெல்லாம் இந்தப் பெயர்களைச் சொல்லி அழைக்க நேருகின்றது; தவிரவும் வ்யவஹாரங்களில் "ரங்கன் வந்தான், ராகவன் போனான், கிருஷ்ணனைக் கண்டேன், ராமனோடு பேசினேன்' என்றிப்படி பலகாலும் சொல்ல நேருகின்றது. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறோமென்கிற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் இங்ஙனே நிகழும் ஸம்ஸாரிகளின் வியவஹாரங்களில் எம்பெருமான் 'என் பெயரைச் சொன்னானிவன்' என்று இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

அவனடியார்களை நோக்கின ஸுக்ருதம்

சில பாகவதர்கள் திருவேங்கட யாத்திரையாக வழிநடந்து செல்லாநிற்கையில் கள்ளர்கள் அவர்களையடித்துப் பொருள்களை

யபஹரிப்பதாக அணுகினர்கள் ; அதே சமயத்தில் சில ராஜசேவகர்கள் தங்களுடைய காரியமாக ஆயுதங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு அவ் வழியே வந்துகொண்டிருப்பதைக் கள்ளர்கள் கண்டு ‘இவர்கள் இந்த பாகவதர்களுக்குத் திருமேனிக்காவலாக வருகின்றார்கள் போலும்; இங்கு நம்முடைய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாது’ என்றெண்ணி வாளா விலகியொழிந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சி அங்கு யாத்ருச்சிகமாக வந்த ராஜ சேவகர்களுக்கும் தெரியாது, யாத்திரை செல்லுகின்ற பாகவதர்களுக்கும் தெரியாது ; ஆனாலும் அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கிற ஸர்வேச்வரன் அந்த ராஜசேவகர்களை பாகவத ரக்ஷணம் பண்ணினவர்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றான். அந்த ராஜசேவகர்கள் அந்த பாகவதர்கள் சென்ற வழியில் சென்றது தன்னையே ஒரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

அவனடியார்களின் விடாயைத்தீர்த்த ஸுக்ருதம்

ஒருவன் ஓரிடத்தில் நிலம் வாங்கி அதிலே வெங்காயம் உள்ளி முதலானவற்றைப் பயிர்செய்கிறான். தண்ணீரிறைக்க அங்கே ஸௌகரிய மில்லாமையால் நெடுந்தூரத்திலே நீருள்ள விடத்தில் துலையிட்டு, தன்வயலிலே வந்துசேரும்படி தண்ணீர் இறைக்கின்றான். அந்த நீர் ஒரு பெரிய வாய்க்காலாகப் பெருகி வயலுக்குச் செல்லா நின்றது. யாத்திரை செல்கின்ற சில பாகவதர்கள் தாபார்த்தர்களாய் தாஹம் மிகுந்து எங்கும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் வருந்தி வருகையில் இந்தத் தண்ணீர்ப் பெருக்கைக்கண்டு பரமானந்தங் கொண்டு காலும் கையும் முகமுங் கழுவி விடாய்தீர்ந்து வாழ்த்திச் சென்றார்கள். . நெடுந்தூரத்தில் துலையிட்டுத் தண்ணீரிறைக்கின்ற அவன் இதைச் சிறிது மறியாதவனாயிருந்தாலும் ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் “என்னடியார்களது விடாயைத் தீர்த்தானிவன்” என்று கொண்டு இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

அவனடியார்களுக்கு ஒதுங்க நிழல்கொடுத்த ஸுக்ருதம்

ஒரு தனிகன் தான் சூது சதுரங்கமாடுவதற்காக ஒரு சாவடி கட்டி அதிலே சூதாடிக் காலம் கழிக்கிறான். ஆனால் இரவு முழுவதும் சூதாடிக் கண்விழித்திருக்க முடியாதே ; நடுநிசிவரையில் சூதாடிவிட்டு உறங்குவதற்கு வீடுபோய்விடுகிறான். அப்போது, யாத்திரையாக வழிநடந்து வருகின்ற சில பரமபாகவதர்கள் தாங்கள் சயனிப்பதற்கு இடம் கிடைக்காமல் வருந்தியிருந்து இந்தச் சாவடியிலே யொதுங்க நேர்கின்றது. இப்படி ஒருநாளல்ல ; நாடோறும் நேர்கின்றது ; இதை அந்தத் தனிகன் அறியான் ; அறிந்தானாகில் ஒருவரும் உள்ளே புகாதபடி கதவுகள் போடவும் ஏற்பாடு செய்திடுவன். இப்படி பல பாகவதர்கள் தங்கிப் போகிறார்களென்பதை அவனறியாமையாலே சேமக்காப்பு செய்யப்படாமலிருந்து யாத்திரை செய்வார்க்குப்

பேரின்பமளிக்கும் வசதியாக இருந்துவருகின்றது. இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே பட்டு, 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தானிவன்' என்று ஒரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடலாகிறது.

பசுவதத்திலும் அவன்காணும் ஸுக்ருதம்

ஒருவன் கோஹத்தி பண்ணியே ஜீவிக்குமியல்வினன்; அவன் ஒருநாள் ஒரு பசுவைக்கண்டு அதைப் பிடித்துக் கொல்லமுயன்று தொடரத் தொடங்கினான்; இதை யறிந்த அந்தப் பசு அஞ்சியோடத் தொடங்கிற்று; இவனும் விடாது அதைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறான். பசு ஓடும் வழியில் ஒரு பெருமாள்கோயில் இருந்தது; அதற்கு வலமாக ஓடிற்று அந்தப் பசு; இந்தக் கிராதகன் அதைத்தொடர்ந்து பிடிக்கவேண்டியதற்காகத் தானும் அந்தக் கோவிலை வலஞ்செய்வானாய் ஓடுகிறான்; ஒரு பகவதாலயத்தை வலஞ்செய்கிறோமென்கிற எண்ணம் அவனுக்கில்லை; கோவிலை வலஞ்செய்வது ஸுக்ருதம் என்கிற அறிவுமில்லை யவனுக்கு. ஆனாலும், ஆள் பார்த்துத் திரியும் எம்பெருமான் 'இவன் என் கோயிலை வலஞ்செய்தான்' என்று இதை யொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

க்ருதஜ்ஞதாகுண விவரணநிகமநம்

இங்ஙனே பல நிகழ்ச்சிகள் ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் ஸம்பவிப்பவையுள. இவையே அஜ்ஞாதஸுக்ருதமெனப்படுவன. மேலே நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் யாத்ருச்சிக ஸுக்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில; ப்ராஸங்கிக ஸுக்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில; ஆநுஷங்கிக ஸுக்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமான் தானாக அறிந்து நம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு இவற்றை ஹேதுவாகவோ வியாஜமாகவோ கொள்ளுகிறானென்று இதுதன்னையும் நாம் சாஸ்திரங்களாலேயே அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட ஸுக்ருதஜ்ஞானம் எம்பெருமானிடத்திலுள்ளது பற்றியே அவனுக்கு க்ருதஜ்ஞன் என்னும் புகழ் தோன்றிற்று.

ஆளவந்தாரும் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் 'வசீ வதாந்ய:' என்னும் ச்லோகத்தில் எம்பெருமானது பல திருக்குணங்களையும் கூறிவருகையில் 'க்ருதீ க்ருதஜ்ஞ:' என்று இக்குணத்தையும் கூட்டிக் கூறியுள்ளார். எம்பெருமானுடைய க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை இவ்விதமாகவே நம் ஆசாரியர்கள் நிரூபித்தருளி பக்தர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்கின்றனர்.

இத்தகைய குணம் இராமபிரானிடத்து உள்ளதாக நாம் எதுகொண்டு அறிகிறோ மென்னில், ஓரிடத்தையே இங்குக் குறிப்பிடுவோம்; விபீஷணாழ்வான் சேர்ந்தபோது அவனை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்று வாதித்தவர்களில் தலைவன் ஸுக்ரீவன்; இராமபிரான் அவனுடைய வாதங்களைக் கண்டித்து விபீஷணாழ்வானைத் திரு

வுள்ளம் பற்றியே தீருவதென்கிற தனது உறுதியை வெளியிட்டபின் விபீடணனைத் தன்னிடம் அழைத்துவரும்படி ஸுக்ரீவனுக்கே கட்டளையிட்டுச் சொல்லும்போது 'ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட! தத்தமஸ்யாபயம் மயா' என்றார். 'ஸுக்ரீவ! விபீடணனுக்கு நாம் அபயமளித்தோமாதலால் அவனை நீயே அழைத்துவா' என்று சொல்லி, உடனே "**விபீஷணே வா ஸுக்ரீவ! யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்**" என்றார்; இதன் பொருளாவது, ஸுக்ரீவ! நம்மை அடைக்கலம் புகுவதாக வந்து நிற்பவன் விபீடணனென்று நீங்கள் சொல்லுவதனுல் அவனை அங்கீகரித்ததாகச் சொன்னேன்; ஒருகால் விபீஷணனல்லாமல் அவனது வேடம் பூண்ட இராவணனே வந்திருப்பதாகத் தெரியவந்தால் அவ்விராவணனை அங்கீகரிப்பதா? என்று மறுபடியும் விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அவனையே தாராளமாக அழைத்துவா என்றபடி. இங்ஙனம் தம்முடைய உதாரமான திருவுள்ளத்தைக்காட்டுகின்ற இராமபிரான் ராவணனிடத்தில் என்ன ஸுக்ருதங்கண்டு இந்தவார்த்தை சொன்னுனென்று ஆராயுமளவில், மஹாபாபியான அவ்விராவணனிடத்தில் புத்திபூர்வமான ஸுக்ருதம் காணமுடியாமற்போனுலும் மேலே விவரித்தவகையில் யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்கள் காணநேருமென்கிற துணிவு கொண்டே அங்ஙனமருளிச் செய்யலாயிற்றென்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றனர். .... *

---

5. க: ஸத்யவாக்ய:?

வான்மீகி நாரத ஸம்வாதத்தில் இது ஐந்தாவது வினு. குணவான்யாவன்? வீர்யவான் யாவன்? தர்மஜ்ஞன் யாவன்? க்ருதஜ்ஞன் யாவன்? என்னும் நான்கு வினுக்கள் விவரிக்கப்பட்டன. ஸத்யவாக்யன் யாவன்? என்கிறவினு இனி விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸத்யத்தின் ஸ்வரூபநிரூபணம்

ஸத்யவாக்யன் என்பதற்கு ஸத்யமே சொல்லுபவன் என்பது கருத்து. ஸத்யமாவது என்ன? என்பதைப்பற்றி முன்னம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். 'உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவதுதான் ஸத்யம்' என்று உலகமெல்லாம் கொண்டிருக்கின்றது. இதை நம் ஆசாரியர்கள் ஆராயுமிடத்துச் சிறிது சிக்ஷித்துப் பேசுகிறுர்கள். "உள்ளதை உள்ளபடியேகண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவது" என்பதில், உள்ளதை உள்ளபடியே காண்பதென்பதையும் சேர்த்திருப்பது கூடாது; ஏனெனில்; உலகில் மனிதர்களுக்கு ஒன்றை வேறொன்ருக மயங்குகையாகிற மருள் ஸஹஜமானது. கயிற்றைக் கண்டு பாம்பு என்று மருள்வது மனிதர்களுக்கு ஸஹஜமேயன்ருே. இப்படிப்பட்ட ப்ரமங்கள் பலபல நேருமாதலால்,

அந்த ப்ரமத்தினுல் ஒன்றை வேறென்ருகத் தெரிந்துகொண்டவன் தான் தெரிந்துகொண்ட விதமாகவே யன்றோ பிறர்க்குச் சொல்ல முடியும். கயிற்றைக்கண்டு ஸர்ப்பமென்று மருண்டவன் பாம்பு பாம் பென்று கத்தினுலும், அங்கே ஸர்ப்பமுள்ளதென்று ஒருவரிடம் கூறி னுலும் அது அஸத்ய வசனமாகவேண்டிவரும். உண்மையில் அது அஸத்ய வசனமாகாது. அவன் தான் க்ரஹித்தபடியே யன்யே சொல்லியிருக்கிறுன். இது அவன் கருத்தால் ஸத்யவசனமேயொழிரு அஸத்யவசனமாகாது. "ஏனுகாது? இவன் அஸத்யமாகத்தானே க்ரஹித்துவிட்டான்; அது பிசகல்லவோ?" என்று சிலர் வாதிக்கக் கூடும். இந்த வாதம் பொருந்தாது. ஒன்றை வேறென்ருக க்ரஹிக் கையாகிற ப்ரமம் என்பது தெய்வச் செயலாக நேருமதே யொழிய வேறல்ல. அது, மருள் அல்லது மயக்கு என்கிற குற்றத்தின் பாற் படுமேயல்லது பொய் என்கிற குற்றத்தின்பாற்படாது.

கீதாபாஷ்ய டீகைகளைக்கொண்டு ஸத்யத்தை நிரூபித்தல்

பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்யாயத்தில் நான்காவது ச்லோகத்தில் "க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம:" என்றவிடத்து ஸத்யமின்ன தென்பதை நிரூபிக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த தேசிகருடைய டீகையும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. 'உள்ளதை உள்ள படியே கண்டு சொல்வது ஸத்யம்' என்னுமல், 'தான் கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்' என்ருர் பாஷ்யகாரர். இதன் கருத்தை விவரித்தார் தேசிகர்.

ஸத்யவிஷயத்தில் ஸ்மிருதிவசனங்கள் காட்டுதல்

இனி, 'தான்கண்டபடியே சொல்வது ஸத்யம்' என்றதிலும் சிக்ஷிக்கவேண்டியதுண்டு; கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதும் ஸத்யமாகாது; ஏனெனில்; வியாஸஸ்மிருதியில் "ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்" என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது, கண்டது கண்டபடியே சொல்லுவதானது பிராணிகளுக்கு ஹிதமாயிருந்தால் நன்றே; அப்படியல்லாமல் அஹிதமாயிருக்குமானுல் அது ஸத்யமாகாது, அஸத்யமேயாகும்.

"ஸத்யம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ப்ரூயாத் ந ப்ரூயாத் ஸத்யம் அப்ரியம்" என் கிற வசனமும் இங்கு அறியத்தக்கதாகும். பிறர்க்கு வெறுப்பை யுண்டாக்கமாட்டாத வார்த்தை எதுவோ அதுவே ஸத்யமென்றும், பிறர்க்கு வெறுப்பை விளைவிக்கும் வார்த்தை உண்மையில் ஸத்யமா யிருந்தாலும் அஸத்யமாகவே கருதப்படுமென்றும் நூற்கொள்கை யுள்ளது. ஒருவன் சொல்லுகிற ஸத்யவசனத்தினுல் பிறர்க்கு அனர்த்தம் விளையுமாயின். அது ஸத்யவசனமாகாது, அஸத்யவசன மாகவே கொள்ளத்தகும் என்பர் பெரியோர்.

ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் சங்காபரிஹாரங்கள்

இவ்விஷயத்தில் பல சங்கைகள் தோன்றும்; நியாயாலயத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களில் உண்மை தெரிவதற்காகச் சில யோக்யர்களான மஹான்களைச் சாக்ஷியிடுவதுண்டே; அவர்கள் உண்மையை யொளிக்காமல் சொல்லித்தானே யாகவேண்டும்; உள்ளதை உள்ளபடி யுரைத்தால் ஒரு தலையில் அனர்த்தம் விளைந்துதானே தீரும்; அப்படி அனர்த்தத்தை விளைவிப்பதான ஸத்யத்தைச் சொல்லலாகாதென்பது நூற்கொள்கையானுல் பிராமாணிகர்களாயுள்ளவர்கள் ஸத்யத்தை மறைத்துத்தீரவேண்டுமே. அது யுக்தமாகுமோ? பிராமாணிகர்களின் செயல் அப்படிக் காணப்படவில்லையே. கொலை, களவு, வஞ்சகம் முதலிய விஷயங்களில் ஸாக்ஷிகளாகக் கோரப்பட்டவர்கள் உண்மையை வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுகின்றுர்களே; அவர்கள் உண்மையை யொளித்தால் அஸத்யவாதிகளென்று இகழவும் படுகிருர்களே; அவர்களின் உண்மையுரையினுல் ஒரு தலையில் தீங்கு விளைந்தாலும் அதைப் பாபமாக ஒருவரும் நினைக்கக்காணேமே; ஆகவே, பிறர்க்குத் தீங்கு விளைப்பதான ஸத்யவசனம் அஸத்யவசனமே யாகுமென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்றிப்படிப்பட்ட வாதங்கள் தோன்றக்கூடியவையுண்டு.

இதற்குச் சமாதானம் கேண்மின்; "ஸத்யம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ப்ரூயாத் ந ப்ரூயாத் ஸத்யமப்ரியம்" என்கிற வசனம் நாம் கற்பித்ததன்று; உலகம் போற்றும் மஹர்ஷி வசனமிது. 'ஸத்யமாயிருந்தாலும் பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்குமதாயிருந்தால் அது சொல்லலாகாது' என்று சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகர்களான முனிவர்களேயன்றோ நியமித்துள்ளார்கள். அதை அப்ரமாணமென்று சொல்லித் தள்ளுவதற்கில்லை. லோகாநுபவத்தையும் சாஸ்த்ரத்தையும் ஸமரஸப்படுத்துவதென்பது எளிதான காரியமன்று. எல்லா சாஸ்திரங்களுக்கும் எல்லாருமே அதிகாரிகளாக முடியாது. உத்தமாதிகாரிகள் மத்யமாதிகாரிகள் அதமாதிகாரிகள் என்னும் பாகுபாடு எங்குமுண்டு. ஸத்யம் சொல்லிப் பிறர்க்கு அனர்த்தம் விளைப்பவர்களை உத்தமாதிகாரிகளென்று கொள்ள சாஸ்திரம் இடம் தாராது. இங்கு நாம் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக்காட்ட வேண்டியதாகிறது; ஆனுலும் விரிவுக்கு அஞ்சி ஒரு இதிஹாஸம் மாத்திரமே ஈண்டெடுத்துக் காட்டலாகிறது;—

வீதஹவ்யருடைய இதிஹாஸம்

மஹாபாரதத்தில் அநுசாஸன பருவத்தில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் வீதஹவ்ய னென்னும் க்ஷத்ரியனுடைய கதை ஒன்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; இவ்வரசன் தன்னுடைய நூறு புதல்வர்களோடு

கூடிப் பகைவருடன் போர்புரிகையில் அப்புதல்வர் நூற்றுவரும் மாண்டொழிய, அரசன் (வீதஹவ்யன்) அஞ்சி நடுங்கித் தன்னகரைத் துறந்தோடி ப்ருகுமஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற் புகுந்து அம்முனிவரை அடைக்கலம்புகுந்து நிற்க, அம்முனிவர் இவ்வரசனுடைய தீனதசை யைக் கண்டிரங்கி அபயமளித்து ஆஸனத்திலே அமர்த்தியிருந்தார்; அவனைப் பின்தொடர்ந்தோடிவருகின்ற பகைவன் அவ்வாச்ரமத் திற்கு வந்து அம்முனிவரின் சிஷ்யர்களை நோக்கி 'இங்கு யார் யார் இருக்கிறார்கள்? நான் தெரிந்துகொள்ளவேணும்; ப்ருகு முனிவரை யும் நான் காணவேணும்; இங்கு நான் வந்திருப்பதாக அவர்க்குச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்ல, உடனே முனிவர் உள்ளிருந்து வெளியே வந்து அவனை உபசரித்து 'இங்கு உனக்கு ஆகவேண்டிய தென்ன?' என்று கேட்க, 'முனிவரே! வீதஹவ்யன் இங்கு வந்து பதுங்கிக் கிடக்கிறான், அவனை வெளியே விடும்; அவனைக் கொன்று முடிக்கவேணும்' என்று அப்பகையரசன் கூற, அதற்கு ப்ருகுமுனிவர் விடை கூறுகின்றார்;—[நேஹாஸ்தி க்ஷத்ரிய: கச்சித் ஸர்வே ஹீமே த்விஜாதய:] 'இவ்விடத்தில் க்ஷத்திரியன் ஒருவனுமில்லை; இங்குள் ளார் யாவரும் அந்தணர்களே' என்றார். அதனால் அந்த வீதஹவ்ய னுக்கு நேர்ந்த ஆபத்து எளிதாக நீங்கிவிட்டது. க்ஷத்ரியனை வீத ஹவ்யன் தம்முடைய ஆச்ரமத்திலிருக்கச்செய்தேயும் 'இங்கு ஒரு க்ஷத்ரியனுமில்லை' என்று முனிவர் சொன்னதான் து அஸத்யமென்று நினைக்கக் கூடியதேயொழிய ஸத்யமென்று நினைக்கக்கூடியதன்று. சரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்ம மென்றும், அஞ்சி நடுங்கி சரணம் புகுந் தவனைக் காட்டிக்கொடுப்பது மஹாபாதகமென்றும் கருதியே முனி வர் அவ்விதமாக விடை கூறினார். 'வீதஹவ்யன் இங்கில்லை' என்று பச்சைப்பசும் பொய்யாகச் சொல்லாமல் "இங்குள்ளார்யாவரும் அந்தணர்களே; அரசன் ஒருவனுமில்லை" என்று சொன்னது முனிவ ருடைய சாதுரியம். பிறருடைய அனர்த்த பரிஹாரத்திற்காகவும் பச்சைப் பசும் பொய் சொல்லலாகாது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதா கிறது. சரணாகத ஸம்ரக்ஷணமாகிற மிகச்சிறந்த தருமம் ஸித்திக்க வேண்டில் பச்சைப்பசும் பொய்யும் பேசலாம் என்று கூறுகின்ற பெரியார்களுமுளர்.

இவ்விஷயத்தை இப்போது இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள் வோம். உண்மையுரையின் உண்மையை நம்போன்றவர்கள் எளிதாக நிஷ்கர்ஷித்தறிய முடியாது என்பதே முடிவான வார்த்தை. "தர் மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்று மஹாபாரதத்திலும், "ஸூக்ஷ்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேயஸ் ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம!" என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் கூறியுள்ளபடி தருமநுட்பங்கள் அல்பச்ருதர் களுக்கு அறிவரிதாதலால், இன்னது ஸத்யம், இன்னது அஸத்யம்

என்று இலேசாகக் கண்டறிய முடியாதென்பதை யுணர்த்துதற்கே இங்கு இவ்வளவு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

பெருமாள் தம் வாக்கினுல் வெளியிட்ட தமது ஸத்யவாதித்வம்

இனி ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். ராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் ராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே வெளிவருகின்றபடியை முந்துற நிரூபிப்போம். "ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே" என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கும் ச்லோகம் ஸ்ரீராமனுடைய திருவாக்கிலிருந்தே அவதரித்ததாகும். வனவாஸப்புறப்பாட்டுக்கு முன்பு ராமன் கைகேயியிடத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தை.

"தத் ப்ருஹி வசநம் தேவி! ராஜ்ஞோ யதபிகாங்க்ஷிதம்,
கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே"

என்பது பூர்ணச்லோகம். "ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். ராமன் வாக்கில் இரண்டு பேச்சு வாராது; ஒன்றே யுரைப்பானொருசொல்லே சொல்லுவானென்கிற புகழ் ராமனுக்கே உரியது" என்று இராமனே சொன்னுனயிற்று.

மற்றோரிடத்திலும் இராமன் தன்னைப்பற்றி இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்வதைக் காணுநின்றோம்; [கிஷ்கி. 7-22.] ஸுக்ரீவனை நோக்கிக் கூறுகின்ற வார்த்தை—

"அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே நச வக்ஷ்யே கதாசந,
ஏதத் தே ப்ரதிஜாநாமி ஸத்யேநைவ ச தே சபே."

என்பது. 'இதுவரையில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிமேலும் ஒருகாலும் சொல்லப்போகிறதில்லை; ஸத்யத்தின் மேலாணையிட்டு உறுதியாகச் சொல்லுகிறேனிதை' என்பது இதன் பொருள். இதே வார்த்தையை அந்த ஸுக்ரீவனிடத்திலேயே மறுபடியும் ஒரு முறை சொன்னதுமுண்டு; [கிஷ்கி. 14-14 காண்க.]

தற்புகழ்ச்சி கூடுமென்பது பற்றி

இப்படி தன்னுடைய ஸத்யவாதித்வத்தைத் தானே சொல்லிக் கொள்வது தற்புகழ்ச்சி யென்னுங் குற்றத்தின் பாற்படாதோ? "பொய்யனேன் வந்து நின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே" என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்துக்காட்டுகிற வழியன்றோ சிறந்தது; அவ்வழியை விட்டுத் தன்னைத்தானே மெய்யனுகப் புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வது குணக்கடலான இராமனுக்குத் தகுதியோ? என்று சிலர் நினைக்கலாம். "தன்னுடையாற்ற லுணராரிடையினும் தன்னைப் புகழ்தலும் தகும்" என்றார் நன்னூலாசிரியர், வடநூற்களிலும்

இங்ஙனே அனுமதியளித்ததுண்டு. தனக்குள்ள பெருமையைச் சொல்லித்தீரவேண்டிய ஸமயத்தில் சொல்லியேயாக வேண்டும்.

ப்ரஸங்காத் தசரதனுடைய ஸத்யவாதித்வ விமர்சம்

இனி, ராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் பிறருடைய வாக்கினாலும் வெளிவந்தபடியையும், அந்த ஸத்யவாக்கின் பெருமையினாலாய பயனையும் எடுத்துரைக்க விரும்புகிறோம். அதற்குமுன், தசரதசக்ரவர்த்தியினது ஸத்யவாதித்வத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்வோம். தசரதாத்மஜனான ஸ்ரீராமபிரான் ஸத்யவாக்யனென்பது சொல்லவேணுமோ? தந்தையான தசரதசக்ரவர்த்தி ஸத்யவாதிகளில் தலைவனாக ப்ரஸித்தனாகையால் அவன் வயிற்றிற் பிறந்த இராமன் ஸத்யவாதியென்பதில் வியப்புண்டோ? என்று பலர் சொல்வதுண்டு. இதைப்பற்றி இங்குச் சில சொல்ல நினைக்கிறோம். தசரதசக்ரவர்த்திக்கு ஸத்யவாதியென்கிற விருதும் பெருமையும் விளைந்தது "புண்யைர் யசோ லப்யதே" என்று ஒரு மஹாகவி சொன்ன கணக்கிலே ஏதோ அவனுடைய பாக்யவிசேஷத்தினாலத்தனை என்றே சொல்ல வேண்டும். தசரதனுடைய சரித்திரம் விபுலமாக நமக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை; கிடைக்கின்ற சரித்திரத்தில் சாஸ்திரப்படி அவனை ஸத்யவாதியென்று கொள்வதற்கு அவகாசமுண்டாவென்று பார்க்கவேணும்: கைகேயிக்கு அவன் என்றைக்கோ வாக்களித்திருந்த இரண்டு வரங்களை ஸ்ரீராம மகுடாபிஷேக ஸமயத்தில் மறுக்க முடியாமல் ஸ்ரீராமனுடைய வனவாஸத்திற்கு இசைந்திருந்தானென்கிற இவ்வளவே கொண்டு அவ்வரசனுக்கு ஸத்யவாதியென்கிற புகழ் விளைந்துள்ளது. இதன் ஔசித்யத்தைச் சிறிது விமர்சிப்போம்.

கைகேயிக்கு அவன் வரங்கொடுத்திருந்தது எந்த யுகாந்தரத்திலோ தெரியாது. இன்னவிதமான வரம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவுமில்லை. அதுகிடக்க. இவ்வரசன் இராமனைத் தானாக வரவழைத்து 'நாளை உனக்கு மகுடாபிஷேகம்' என்று சொன்னது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது. அதுதானும் ஒருமுறை சொன்னதன்று, இருமுறை சொன்னது. இங்ஙனே சொன்னதைத் தவறினவன் ஸத்யவாதியாக எங்ஙனம் ஆகமுடியும்? கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்திருந்ததற்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிட முடியும்; எப்படியென்னில்;

சாஸ்த்ரங்களில் "பஞ்சாந்ருதாநி ஆஹுரபாதகாநி" என்று ஐந்து ஸமயங்களில் பொய் சொலலாமென்றும் அதனால் பாதகமில்லை யென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. விவாஹகாலம் முதலிய ஐந்து ஸமயங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் "ப்ராணாத்யயே" என்பது மொன்று. உயிர்போகுந் தருணமாயிருந்தால்

உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகப் பொய் சொல்ல நேர்ந்தால் அது பாதகமன்று—என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தசரதன் கைகேயிக்கு இரண்டுவரம் கொடுத்தது சம்பராஸுரயுத்த ஸமயத்தில் உயிர்க்கு அபாயம் விளைவதாயிருந்த காலத்தில்தான் என்பது இதிஹாஸத்தினுல் தெரியவருகின்றது. அந்த வரப்ரதானத்தை அவசியம் நிறைவேற்றியே யாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லே.

ஏன் நிர்ப்பந்தமில்லே? 'உயிர்போகுந்தருணத்தில் பொய் சொன்னுல் பாதகமில்லே' என்கிற சாஸ்த்ரம் ஸாமாந்யசாஸ்த்ரமே ஒழிய விசேஷசாஸ்த்ரமன்றே; அதனைப் பின்பற்றியே யாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லே; ஆகவே கைகேயிக்கு அளித்திருந்த வரத்தின்படி தசரதன் நிறைவேற்ருதிருந்தனுயின் அது அவனுடைய ஸத்யவாதித்வப் பெருமைக்குப் பெருத்த குறையேயாகுமன்ருே? என்று சிலர் வாதிக்கவுங்கூடும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயம் கேண்மின்;

இராமனுக்கு ராஜ்யங் கொடுப்பதாக ஒருமுறைக்கிருமுறை கூறினது மறைக்கமுடியாததாதலால், இதை அரசன் கைகேயியிடம் எடுத்துக்கூறி 'கைகேயீ! உனக்கு நான் வெகுகாலத்திற்கு முன்பு பொதுவாக இரண்டுவரம் கொடுத்திருப்பது உண்மையே; இன்னது செய்யவேணுமென்று அப்போது நீ கேட்டிருக்கவில்லே; இப்போது நான் இராமனுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதாகச் சொல்லியானபடியால் அந்த வாக்குத் தவறமாட்டேன்; அதற்கு விரோதமில்லாதபடி நீ கேட்கும் வரத்தையே நான் கொடுக்கமுடியும்; முடிந்துபோன விஷயத்தை நீ கேட்பது தகுதியன்று' என்று திண்ணமாகச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். இப்படிச் சொல்லுவதனுல் ஸத்யவாதித்வத்திற்கு யாதொரு பங்கமும் விளையாது.

அன்றியும் மற்ருெருவிஷயமும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கதுண்டு; "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்று வடிவெடுத்த ஸித்ததர்மமாகச் சொல்லப்பட்ட இராமனேடு கூடிவாழ்வதைவிட்டு ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தைத் தசரதன் பற்றிநின்றது அவனுக்கு அவத்யமாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோகப்ரகரணத்தில் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்றவிடத்தில் பிள்ளே லோகாசார்யர் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி—"சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு" என்பதாம்; இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—"முன்பே வரப்ரதானத்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணுதென்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப் பற்றிநின்று "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்கிற பெருமாளோடே கூடிவாழவிருந்த பேற்றை இழந்த தசரத சக்ரவர்த்தியைப்போலே...." என்று.

ப்ரஸங்காத் ததிபாண்டனுடைய கதை

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்தில் ததிபாண்டனென்னும் இடையனுடைய கதை ப்ரஸித்தமானது. தாயெடுத்த சிறு கோலுக்கு உளைந்தோடிவந்த கண்ணபிரானை மறைத்திட்டுவைத்து, அவனைப் பிடித்தடிப்பதற்காகத் தொடர்ந்துவந்த யசோதை 'என் மகன் இங்கு வந்ததுண்டோ?' என்று கேட்க, 'அவன் இங்கு வரவில்லை, அவனை நானறியேன்'' என்று அஸத்யமே சொன்ன ததிபாண்டன் தனது தயிர்த்தாழிக்கு முட்பட மோக்ஷம்பெற்றுப்போனான்; ஸத்யவாதியென்று பேர்பெற்ற தசரத சக்ரவர்த்தி நரகபர்யாயமான ஸ்வர்க்கத்தையே பெற்றுநின்றான். இதனால், தசரதனுடைய ஸத்யவாதித்வம் எம்பெருமானை யிழப்பதற்குறுப்பானபடியாலே அஸத்யத்தின் பலனையே தந்துநின்றதென்று தெரிந்துகொண்டோம்.

இராமனதுஸத்யவாதித்வத்தை இரண்டுவகையாக மூதலிக்கிறோமென்பது

இராமபிரானுடைய ஸத்யவாதித்வப் பெருமையை இரண்டு வகையாக மூதலிக்க விரும்புகின்றோமிங்கு. இன்னின்ன சரிதைகளினால் இராமனுடைய ஸத்யவாதித்வம் விசதமாகத் தெரிகின்றதென்று நிரூபணஞ் செய்தல் முதல்வகை. இன்னின்ன கதைகளினால் இராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்திற்குக் குறைகாண்கிறதேயென்று க்ஷேபித்துச் சொல்வாருடைய ஆக்ஷேபவார்த்தைகளை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றுக்குப் பரிஹார முணர்த்தும் முகத்தால் அந்த ஸத்ய வாதித்வத்தை நிலைநாட்டுவது இரண்டாம்வகை.

*ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி விவரணம்

முதல்வகையில் நிரூபணம் கேண்மின் இராமபிரானுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் நடைபெறப்போகின்றதென்பதை யுணர்ந்த கைகேயி மந்தரையினால் மனம்கலக்கப்பெற்றுக் கோபாவேசங் கொண்டு, சக்ரவர்த்தி பக்கலிலே இராமனுடைய வனவாஸத்தையும் பரதாபிஷேகத்தையும் பிரஸ்தாவித்தபோது, சக்ரவர்த்தி மூர்ச்சித்துக்கிடந்து பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து அக்கைகேயியை நோக்கிப் பல கூறுகின்றான்; [அயோத்தியாகாண்டம்—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்.] "அடீ கொடியவளே! இந்த வமிசத்தைக் கெடுக்கவந்த பாவியே! இராமனாவது நானாவது உனக்குச் செய்த தீங்கு ஏதேனுமுண்டோ? இராமன் பெற்றதாய்க்குப்போலவே உனக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றானே! அன்னவன்மீது நீ கடிய மனம் கொண்டனையே! இந்த துர்ப்புத்தி உனக்கு எங்ஙனம் உண்டாயிற்று? உன் தன்மையறியாது உன்னை இவ்வீட்டினுள் கொணர்ந்து சேர்த்துக்கொண்ட எனது புத்தியையன்றோ நிந்திக்க

வேண்டும். பறவைகள் விலங்குகள் முதற்கொண்டு ஸகல பிராணி வர்க்கங்களும் புகழும்படி நற்குண நற்செய்கைகள் வாய்ந்த இராமனை எங்ஙனம் நான் வனம் போகவிடுவேன்? இராமனைவிட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் என்னுடலில் உயிர் தங்கியிருக்குமோ? அடி பாவீ! நீ கொண்ட கொள்கை என்னுயிரையே மாய்க்கவல்லதாக வன்றோ இருக்கிறது; இக்கொடிய கருத்தைக் கூசாது நீ என்னிடம் கூறினவளவே போதும்; இவ்வளவோடு இக்கருத்தை விட்டுத் தொலைப்பாயாக: உனக்கு நான் கணவனுக இருந்தாலும் உன் பாதங்களில் என் தலையை மடுத்து வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளவும் கூச்சமற்றிருக்கின்றேன். கலக்கந் தீர்ந்து என்மேல் அருள்புரிவாயாக; என்றினையவார்த்தைகளைச் சொல்லிவரும்போது இராமனுடைய நற்குணங்களை நாலைந்து சுலோகங்களினுல் கல்லும் உருகக் கூறுகின்றுன் தயரதமன்னவன்; அவற்றுள் தலையான சுலோகம் இது;

"ஸத்யேந லோகாந் ஜயதீ தீநாந் தாநேந ராகவ:,
குரூந் சுச்ரூஷயா தீரோ தநுஷா யுதீ சாத்ரவாந்."

(இதன் பொருளாவது,) இராமன் ஸத்யவாக்கின் பெருமையினுல் ஸகல லோகங்களையும் தானிட்ட வழக்காகக் கொண்டிருக்கிறுன்; ஏழைகளைக் கொடையினுல் கவர்கின்றுன்; ஆசிரியர்களைப் பணிவிடையினுல் கவர்கின்றுன்; போர்க்களத்தில் வில்லினுல் பகைவர்களைக் கவர்கின்றுன்; என்பது. இவற்றுள் 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதீ' என்பது தலைமைபெற்ற விஷயம். இதற்கு அடுத்த சுலோகத்திலும் ஸத்யம் என்று தொடங்கி இராமனுடைய மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையின் மேன்மை புகழப்படுகின்றது. இங்ஙனே பலர் பலவிடங்களில் இராமபிரானது ஸத்யத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசியிருந்தாலும் மேலே குறித்த சுலோகத்தில் 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதீ' என்றிருப்பது விலையுயர்ந்த ரத்னமாகக் குலாவப்படுகின்றது. பகவத்விஷயப் பேராசிரியரான நம்பிள்ளையினுடைய வைபவத்தில் 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்கிற இந்த ச்லோகத்தின் சார்பான சொற்பெருமை தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. அதனைச்சிறிது விவரிப்போம்.

நம்பிள்ளை நிர்வாஹ விவரணம்

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மகாவித்வானுயிருந்த நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்ட ரென்பவர் நம்பிள்ளைகாலத்தில் திருவரங்கப் பெருநகரில் வாழ்ந்தவர். இவரும் ஒரிடத்திலே ஸ்வரூபக்ரந்தங்களைப் பிரவசனம் செய்துவந்தார். ஆனுலும் பெரும்பாலோர் நம்பிள்ளை கோஷ்டியிலேயே அந்வயித்து இவருடைய கோஷ்டியில் மிகச்சிலரே சேர்ந்திருந்தனர். அதனுல் இவர்க்கு நம்பிள்ளையிடத்தில் பொருமையுண்டாகியிருந்தது. இவர் ஒரு நாள் ராஜஸபைக்குச்

சென்றிருந்தார். அவ்வரசன் மஹாவிவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களை யெல்லாம் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய நூல்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்தபடியால் இந்தப் பட்டரையும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது:

"ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே இராமபிரானுக வந்து திருவவதாரம் செய்திருந்தும் ஸ்ரீராமன் நாராயணத்வப்ரயுக்தமான பெருமையை அறவே மறைத்துக்கொண்டு மனுஷ்ய பாவனையையே பூர்த்தியாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலவும் அசக்தரைப் போலவுமிருந்தான் என்று தெரியவருகின்றது; ஸ்வாமிகளே! இப்படி நான் கிரகித்திருப்பது யுக்தமானதுதானே, பிசகல்லவே" என்று கைகூப்பிக்கொண்டு சொன்னுன். அதுகேட்ட பட்டர் "ஆமாம், நீங்கள் கிரகித்திருப்பது யுக்தமே; நாராயணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வத்தைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு மநுஷ்யபாவனையில்தான் நடனம் செய்திருக்கிருர் ஸ்ரீராமமூர்த்தி; இதில் என்ன சந்தேகம்? இப்படிக்கு இசைந்தால்தான் ஸ்ரீராமாயண கதைகள் பொருந்தும்" என்று விடை கூறினர். இதைக்கேட்ட அரசன் "ஸ்வாமிகளே! அப்படியானுல் இராமன் *மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்* என்று சொல்லி ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்ததாகக் கதை காண்கிறதே, இது பொருந்துமாறு என்? அப்போது இராமன் தன்னுடைய மனைவியான பிராட்டி சென்றவிடம் அறியாமல் "மரமே! பார்த்தாயா? மயிலே! நீ கண்டாயா? குயிலே! நீ அறிவாயா?" என்றிப்படி அஃறிணைப் பொருள்களையும் கேட்டுத் தளர்கின்ற நிலையாயிரா நின்றது; அந்நிலையில் ஜடாயுவை நோக்கி 'நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன், மோக்ஷம் போவாயாக' என்று சொன்னுர் பெருமாள் என்ருல் இது பொருத்தமாக இல்லையே? ஸ்வாமிகள் இதனைப் பொருந்தவிட்டு என் மனம் த்ருப்தியடையும்படி சமாதானம் சொல்ல முடியுமோ?" என்ருன்.

கேள்வியோ வலிதாயிருந்தது. பட்டருக்கு ஸமாதானம் ஸ்புரிக்கவில்லை. கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் "ப்ருச்சாமி கிஞ்சந யதா கில ராகவத்வே" "அக்ஷுண்ண யோகபதம்" என்று தொடங்கியுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களிலும் இதே கேள்வியுள்ளது என்பதை நினைத்துக்கொண்டாரேயல்லது, கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்ல விரகறிந்திலர். இவருடைய அத்ருஷ்டவசத்தால் அப்போது அவ்வரசனுக்கு வேருெரு பணியில் மனவூக்க மேற்பட்டது; அன்றியும், நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பழுக்கக் கேட்ட வொரு பெரியார் யாத்ருச்சிகமாக அவ்வரச சபையில் தென்பட்டார். அவரைக் கண்டவுடனே பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு பட்டர் அவரிடத்தில் அரசனுடைய கேள்வியை யெடுத்

துரைத்து 'இவ்விஷயம் நம்பிள்ளை கோஷ்டியில் விசாரத்திற்கு வந்திருக்குமே; நம்பிள்ளை நிர்வஹிக்கும் விதம் யாது?' என்று செவியோடு செவியாகக் கேட்டார். கேட்டவுடனே அவர் "ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைக் கொண்டு நம்பிள்ளை நிர்வஹிக்கக் கேட்டிருந்ததுண்டு" என்று கூற, பட்டர் அதைத் தம் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு 'இதுதான் பொருத்தமான ஸமாதானம்' என்று அறுதியிட்டுக்கொண்டார். வேறு பணியில் இருந்த அரசனும் அபிமுகனாகி 'ஸ்வாமிகளே! என் கேள்விக்கு ஸமாதானமொன்றும் ஸ்புரிக்கவில்லையோ' என்றான். அதற்கு பட்டர், 'மஹாப்ரபோ! ஸ்புரிக்காமலென்ன? அப்போதே சொல்ல ஸஜ்ஜனாயிருந்தேன்; தாங்கள் அந்யபரராய் இருந்தபடியாலே நானும் சமயம் எதிர்பார்த்திருந்தேன்; இப்போது கேளுங்கள்' என்று பீடிகையிட்டுக்கொண்டு நம்பிள்ளை சிஷ்யரிடம் கேட்ட நிர்வாஹத்தைப் பன்னி யுரைத்தார்; அதாவது, இராகவன் ஸத்யவாக்கின் பெருமையினால் ஸகலலோகங்களையும் ஸ்வாதீனமாகவுடையவன்' என்று தசரத சக்ரவர்த்தி சொல்லியிருப்பதனால் அந்த ஸத்யவாக்கின் பெருமையே ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்ததாம். நாராயணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வத்தினால் முத்தியளித்தபடியன்று' என்று.

ராஜஸன்மான விசேஷங்கள்

பட்டர் அரசனுக்கு இதை விரிவாக உணர்த்த, அரசன் மேதாவியாகையாலே மிகவுகந்து, இங்ஙனேயல்லது வேறுவகையாக ஸமாதானம் சொல்லப் பொருந்தாதென்று துணிந்து உள்குழைந்து பட்டரை விசேஷமாக ஸன்மானித்துப் போகவிட்டான். பட்டர் ப்ராமாணிகராகையாலே அந்த ஸத்காரத்தைத் தம்முடைய க்ருஹத்திற்குக் கொண்டுபோக மனங்கொள்ளாமல், 'நம்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திரத்நாகரத்தில் ஒரு சிறு திவலைக்குப் பெற்ற ஸத்காரமன்றோ வித்து' என்று உள்ளமுருகி அதை நம்பிள்ளை திருவடிவாரத்திலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து 'தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போன ஒரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸத்காரமிது; இது காறும் அடியேன் அகன்றிருந்து அனர்த்தப்பட்டது போதும்; இனி நிழலுமடிதாறுமாக அங்கீகரித்து அடியேனை வாழ்வித்தருளவேணும்' என்று வேரற்ற மரம் போலே விழுந்துவேண்டி அடிபணிந்து உய்ந்தாரென்பது வரலாறு.

இதனால், இராமபிரானுடைய ஸத்யவாக்கின் பெருமையை நம் முன்னோர்கள் நிரூபிக்கும் திறம் அறியலாகும். இனி இரண்டாவது வகையில் நிரூபணம் கேண்மின்; ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்திற்கு ஸ்ரீராமாயண கதையைக் கொண்டே குறைசங்கித்து, அதற்குப் பரிஹார முணர்த்துகிறோம்.

ஸ்ரீராமனுடைய ஸத்யவாதித்வத்தில் சங்காபரிஹாரங்கள்.

இராமனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சக்கரவர்த்தி நிச்சயித்து நியமனம் தந்து அதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஆகவேண்டிய சடங்குகளும் முடிவுபெற்று அபிஷேகமாக வேண்டிய ஸமயத்தில் கைகேயியின் வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்ட மன்னவன் இராமனுக்கு வன வாசத்தை நியமிக்கவேண்டிவந்ததென்கிற கதாசந்தர்ப்பம் யாவரு மறிந்ததே. மகுடாபிஷேகம் கொண்டருள ஸித்தனுயிருந்த இராம னுக்கு, முடிதவிர்ந்து சடைபுனைந்து மரவுரியுடுத்து நல்லுணவுகளை யொழித்துக் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக் கல்லும் முள்ளுமான காட்டு வழிகளிலே திரிந்து பதினன்கு வருஷகாலம் வனவாஸஞ் செய்ய நேர்ந்ததென்றால், உண்மையில் இது வருத்தமாக இருக்கக் கூடுமா? ஆனந்தமாக இருக்கக்கூடுமா? என்று நாம் ஆலோசிக்குமள வில், தலைவிதியென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாக நேர்ந்த இவ் விஷயத்தில் ஆனந்தம் எப்படியிருக்கக்கூடும்? உள்ளபடி வருத்தந் தானிருக்கும் என்றே பலரும் நினைக்கத்தக்கதும் சொல்லத்தக்கது மாம். ஆனால், இது தவறான அபிப்பிராயமேயாகும். ராஜ்யாபி ஷேகத்திற் காட்டிலும் வனவாஸத்தில் இராமபிரானுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியே யென்று அவன்றனது வாக்கினின்று நன்கு தெரிகின் றது. [அயோத்யா காண். 22-29.]

"மா ச லக்ஷ்மண ஸந்தாபம் கார்ஷீர் லக்ஷ்ம்யா விபர்யயே,
ராஜ்யம் வா வநவாஸோவா வநவாஸோ மஹோதய:"

என்பது இராமபிரான் சோதிவாய் திறந்தருளியவாசகம். இளை யோனை நோக்கிக் கூறிய இவ்வார்த்தையில் "நமக்கு ராஜ்யமானு லென்ன? வனவாஸமானுலென்ன?" என்று முதலிற்சொல்லி, உடனே "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று வனவாஸந்தான் பேரின்ப மென்று கூறின இராமபிரான் பொய்யாகக் கூறுமவனல்லனே; நெஞ்சிலுள்ளதை உள்ளபடி யுரைப்பவனன்றோ இராமன்.

கம்பர் வாக்கைக் காட்டுதல்

இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் கூறுமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகக் கூறுகின்றார்—"இராமன் திருமுகச் செவ்விநோக்கின்....அப்பொழு தலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா." என்று, கலக்கிய மாமனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம்வேண்ட மலக்கிய மாமனத்தன னுய் மன்னவனும் மறுதொழிய, குலக்குமரா! காடுறையப் போ வென்று விடை கொடுத்தவளவிலே இராமபிரானுக்குண் டான மனமகிழ்ச்சி, இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற் கெளிதோ?—அப் போது அத்திருமுகமண்டலத்தை நேராகச் சேவிக்கப்பெற்றவர்கள் பேசத் தக்கதேயல்லது அதனைக் கண்ணுற் காணுத நான் எனது

புல்லிய சொல்லைக்கொண்டு அறிவிக்கப் பார்ப்பது பேதைமையன்றோ வென்று கையொழிந்து நின்ற கம்பர், மீண்டும் அதனைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கி "வனவாஸ நியமனம் பெறுதற்கு முன்னே இராமபிரானது திருமுகமண்டலம் தாமரையோடொத்ததாகமாத்திரம் சொல்லலாம்படி யிருந்ததென்றும்; வனவாஸ நியமனம் பெற்றபின்போ வென்னில்; அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவின் செவ்வியிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு மேம்பட்ட செவ்வியைப் பெற்றதென்றும் கூறி முடித்தனர்.

ஸ்ரீராமன் அஸத்யவாதியென்கிற பூர்வபக்ஷம்

இங்ஙனே அதிசயமாகக் கூறுதற்குக் காரணம் *வநவாஸோ மஹோதய:* என்று இராமபிரானருளிய சொல்லேயாகும். நன்கு ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து இது அஸத்யமாகச் சொன்னதேயல்லது ஸத்யமாகச் சொன்ன தன்றென்றும், மகுடாபிஷேக மங்களம் தவறிப்போயிற்றே யென்கிற துக்கமே இராமனது அடிவயிற்றில் குடிகொண்டிருந்ததென்றும் கண்டறியும்படியாக்வுள்ளது. எங்ஙனே யென்னில்; இராமன் பஞ்சவடியில் ஸீதையைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் புலம்புகையில், [ஆரண்யகாண், 67-25]

" ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸோ நஷ்டா ஸீதா ஹதோ த்விஜ:,
ஈத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மீ: நிர்தஹேதபி பாவகம் "

என்று சொல்லிப் புலம்பியது ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. இதன் பொருள் யாதெனில்; "கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யம் அந்தோ! கிடைக்காமற் போயிற்று; ராஜ்யம் கிடைக்காமற்போனுலென்ன? நகரத்திலேயே ஒரு மூலையில் வஸிக்கப்பெற்றிருக்கலாமே; அதுவுமில்லாமல் காட்டில்வந்து திண்டாடவேண்டியதாயிற்றே; இப்படிப்பட்ட தன்றோ என் தரித்திரம்!" என்பதாம்.

இங்ஙனே புலம்புகின்றபடியை நோக்கினுல் ராஜ்யமிழந்து வனவாஸம் பெற்றது பெருந்துயராகவே பெருமாளுடைய அடிவயிற்றில் உறைந்து கிடக்கிறதென்று தெரியவில்லையா? உண்மை இப்படியிருக்க 'வநவாஸோ மஹோதய:' என்று அப்போது சொன்ன வார்த்தை அஸத்யமென்றே கொள்ளவேண்டியதாகிற தன்றோ. இங்ஙனே பலர் சங்கிக்க இடமுள்ளது.

மேலேகாட்டிய பூர்வபக்ஷத்திற்குப் பரிஹாரம்

இனி இதற்குப் பரிஹாரம் கூறுவோம்; " ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ: " என்று பரிதபித்துச் சொன்னவிது எந்த ஸமயத்தில்? எதனலே? என்று நன்கு ஆலோசிக்கவேண்டும், பிராட்டியைப்

பிரிந்தும் பரமபாகவதோத்தமரான ஜடாயுமஹாராஜரையு மிழந்தும் பரிதாபம் பொறுக்கொணுதிருந்த ஸமயத்தில் வெளிவந்த வார்த்தை யிது. வநவாஸக் கட்டளை கிடைத்தபோது "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று சொன்னது என்ன திருவுள்ளத்தாலென்னில், கேண்மின் ; ஜநகசக்ரவர்த்தி ஸீதாபிராட்டியைத் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் போது "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ" என்று சொல்லிக் கொடுத்தார் ; ஸ்ரீராமபிரான் தான் செய்யக்கடவதான தருமத்திற்கு அவளைத் துணைவியாகக் கைப்பற்றினது இதனுல் விளங்கிற்று. இராமன் தான் செய்யக்கடவதான தருமம் எதுவென்னில் ; சரணுகத பரித்ராணமேயாகும். [இவ்விஷயம் 'க: தர்மஜ்ஞ:?' என்ற மூன்றும் விஞவின் விவரணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.] பிராட்டியுடன் காட்டுக் கெழுந்தருளினது சரணுகத ஸம்ரக்ஷணமாகிற பரமதர் மத்தை நிறைவேற்றுதற்குப் பாங்காகுமென்ற குதூஹலத்தாலே யாயிற்று. காகாஸுர பரித்ராணம் முதலிய தருணங்களில் பிராட்டி கூடவிருந்தது ஸபலமாகப்பெற்றதைப் பெருமாள் நன்கறிந்தவர். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியைப் பிரிந்த துக்கம் ஒன்று ; பரமபாகவதர் களோடுகூடிவாழலாமென்கிற குதூஹலத்தோடேகாடேறவந்தவர்க்கு மஹாபாகவதோத்தமரான ஜடாயுமஹாராஜரை இழந்த துக்கம் மற் ருென்று ; இதுவே மிகப்பெரிய துயராம். இவ்விரண்டு துக்கங்களி ஞலும் திருவுள்ளம் உடைகுலேப்படவே காட்டுக்கு வந்தது விபல மாகவும் விபரீதபலமாகவுமாயிற்றே என்கிற துக்கத்திஞல் ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ: என்கிற ச்லோகம் ஆவிர்ப்பவித்ததில் பிசகொன்று மில்லை ; இதனுல் "வநவாஸோ மஹோதய:' என்று முன்னம் சொன்னது பொய்யாக நினைக்க வொண்ணுததே.

பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தமொன்று காட்டுதல்

ஒரு பெரியவர் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தஸாரதியின் மஹோத் ஸவத்தை ஸேவிக்கப் பலவருஷங்களாகப் பாரித்து வெகுகுதூஹலத் துடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார் ; வந்த விடத்தில் ஒரு விதமான ஸௌகரியமும் கிடைக்காமல் வெய்யில் மழை முதலான கஷ்டங் களில் சிக்கித் தெருவில் திண்டாடிப் பெருமாள் ஸேவையும் ப்ராப்த மாகா தொழிந்தால் அப்போது அவரது வாயினின்று பரிதாப வார்த்தை எவ்விதமாக வெளிவரக் கூடுமென்று பாருங்கள் ; 'அந்தோ நாம் நம்மூரிலேயே ஸுகமாக வாழ்ந்திருக்கலாமே ; ஏதுக்கு இப்படி வந்து வருந்துகிறோம்! இதுவும் ஒரு விதியா நமக்கு!' என்றிப்படி பலவாறு சொல்லிப் புலம்ப நேர்கின்றது. இது எங்கும் ஸம்பா விதமே, அஸம்பாவிதமன்று. அதனுல் என்னகுறை? ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு வரும்போது அவர்க்கிருந்த குதூஹலத்தில் குறைகூற முடியுமோ? பொய்யான குதூஹலத்திஞல் புறப்பட்டாரவர் என்று

இதுகொண்டு சொல்லமுடியுமோ? எந்த விருப்பத்தினுல் முதலில் குதூஹல முண்டாயிற்றே அந்த விருப்பம் முட்டுப்பட்டால் முன்னிருந்த குதூஹலம் மாறுபடுமன்றே. இது உலகமெங்குங்காணும் நீதியேயாம். இராமபிரானுடைய திருவாக்கில் 'வநவாஸோ மஹோதய:' என்ற வார்த்தை வெளிவந்தபோது வநவாஸ குதூஹலம் ஸத்யமாகவே யிருந்ததன்றி அதில் பொய்ம்மை சிறிதுமில்லை என்பது இவ்வளவால் நிரூபிக்கப்பட்டது. இங்ஙனே ஸ்ரீராமாயணத்தில் மற்றுஞ் சில சங்கைகளும் தோன்றக்கூடியவையுள; அவற்றுக்கும் இவ்வழியானே பரிஹாரம் காணத்தக்கது. .... *

---

6. கঃ த்ருடவ்ரதঃ?

வான்மீகி நாரத ஸம்வாதத்தில் "கோ த்ருடவ்ரத:" என்கிற ஆருவது வினு இனி விவரிக்கப்படுகின்றது. திடமான விரதமுடையவன் யாவன்? என்று வினவுகின்றூர் வான்மீகி முனிவர். ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்கவேணுமென்கிற சங்கற்பத்திற்கு விரதம் என்று பெயர். அந்த சங்கற்பம் சிறிதும் தளராமல் திடமாக இருக்கப்பெறுவது ஒரு சிறந்த குணம். ஏகாதசியன்று உபவாஸமிருத்தல் முதலியன உலகில் நம் போல்வார்க்கு விரதமெனப்படும். ஆனுல் நாம் எதிலும் உறுதியுடையோமல்லோம். ஒரு பணியைத் தொடங்கும்போது அதில் மிகமிக உற்சாகங் கொண்டிருப்போம்; சில நாள் கழிந்தவாறே அதில் தளர்ச்சியுண்டாகி மற்றொரு பணியில் கைவைப்போம். அதிலும் அப்படியேயாகும். ஆகவே, ஒன்றிலும் உறுதியில்லாதவர்கள் நாம். இராமபிரானே வென்னில் எதிலும் மிக்க வுறுதியுடையவன். இவ்வரிய பெரிய குணத்தை இங்கு நாம் விரிவாக அநுபவிக்க விரும்புகின்றேம்.

இராமனுக்கு விரதம் அடியாரைக் காப்பதேயென்பது

இராமன் எந்தக் காரியத்தில் திடமான விரதமுடையவன்? என்று கேள்விவரும். எல்லாக் காரியங்களிலுமே திண்ணமான ஊக்கமுடையவனுயினும், இராமன் முக்கியமாகக் கொண்டகாரியம் ஒன்றேயாகும். அதுதான் சரணுகதபரித்ராண மென்பது. பிராட்டியும் இராவணனை நோக்கி உபதேசம் செய்யுமிடத்து "விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணுகத வத்ஸல:" என்று கூறினளாதலால் அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை அஞ்சலென்று கூறி அபயமளித்து அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளையும் இஷ்டப்ராப்திகளையும் செய்வித்துக் காத்தருள்வதே இராமனுக்கு இவ்வவதாரத்தில் மிகமுக்கியமான காரியமாயிருந்ததென்று நன்குணரலாகிறது. ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகனும் அபயப்ரதானஸாரத்

தின் முகப்பில் "நமஸ்தஸ்மை கஸ்மைசந பவது நிஷ்கிஞ்சந ஜநஸ்வயம் ரக்ஷா தீக்ஷா ஸமதிக ஸமிந்தாநயசஸே" என்றருளிச்செய்திருப்பது குறிக் கொள்ளத் தக்கது. அகிஞ்சநர்களான ப்ரபன்னர்களைத் தன் பேறாகக் காத்தருள்வதில் தீக்ஷைகொண்டு அதுவே பெரும்புகழாக விளங்குமவன் இராமபிரான் என்பது மேலெடுத்த சுலோகத்தின் கருத்து. "ஸர்வாவஸ்த ஸ்க்ருத் ப்ரபந்ந ஜநதா ஸம்ரக்ஷணைகவ்ரதீ" என்று தசாவதார ஸ்தோத்ரத்திலருளிச்செய்திருப்பதும் காண்க. அடியார் களைக் காத்தருள்வ தென்பது கிடக்கட்டும்; அதில் திடமான வுறுதியையுடையவன் இராமன் என்பதே இங்கு விஷயம். இதைப் பற்றி ஸ்ரீராமாயணத்தில் இரண்டிடங்களை முக்கியமாக எடுத்துக் கொள்வோம். ஆரணிய காண்டத்தில் 6, 9, 10 ஆகிய மூன்று ஸர்க்கங்களின் விஷயங்களை முதலில் நிரூபணம் செய்வோம். அங்கு ஆறுவது ஸர்க்கத்திலுள்ள கதையாவது: சரபங்கமுனிவரது ஆச்ர மஞ் சென்றிருந்த இராமபிரான் அம்முனிவர் சுவர்க்கஞ் சென்றபின் அங்குள்ள முனிவர்களால் இங்ஙனம் வேண்டப்பட்டான்; 'ராமா! நீ தேவேந்திரனைப்போல் இந்நிலவுலகுக்கெல்லாம் நாதனாயிருக் கின்றனை; சரபங்கமுனிவரை அனுக்கிரகித்த கீர்த்தியும் விராதனைக் கொன்ற வீரமும் உன்பால் சிறந்து விளங்குகின்றன. தந்தை சொற் பேணி அரசாட்சிப்பெருஞ் செல்வத்தை வெறுத்ததுமன்றி, பரதன் வந்து மிகமிக வேண்டினவிடத்தும் மனவூக்கம் குன்றாதிருக்கின்றனை; உன்பக்கல் தருமமும் சத்தியமும் தழைத்தோங்குகின்றன; சரணாகத ரக்ஷகனான உன்னிடத்தில் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றோம்; வருத் தம் தாங்கி நிற்கமுடியாமல் இது சொல்லுகின்றோம்; இங்கு வந் திருப்பவர்கள் யாவரும் அந்தணர்களே; இவர்கட்கு நீ நாதனாயிருந் தும் அந்தோ! இவர்கள் அநாதர்கள்போல் மிக நலிவுறுகின்றனர்; இவர்களது தேகங்கள் அரக்கர்களால் அடிபட்டிருப்பதைக் காண் பாயாக; இங்ஙனம் வனத்தில் அரக்கர்கள் புரியும் நலிவுகளை நாங் கள் பொறுத்திருக்கவும் பரிஹரிக்கவும் வல்லமையற்றிருக்கின்றோம்; ராமா! இதற்காகவே நாங்களனைவரும் உன்னைச் சரணமடைகின் றோம்—அரக்கர்களிடமிருந்து எங்களைக் காத்தருள்வாய்' என்று.

தண்டகாரணிய முனிவர்கட்கு அபயமளித்தது

இவ்வளவுங் கேட்ட இராமன் மிகவும் மனமிரங்கி அவர்க ளெல்லாரையும் நோக்கி 'முனிவர்காள்! எனக்கு நீங்கள் கட்டளை யிடவேண்டுமேயல்லது என்பால் இங்ஙனம் வேண்டலாமோ? உங்க ளது கஷ்டங்களைத் தீர்ப்பது எனது சொந்தப் பிரயோஜனமாகும். தந்தை சொற்பேணுதலென்னும் வியாஜத்தினால் உங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றுதற்கே இவண் யான் விடைகொண்டிருக்கின்றேன்; உங்கட்கு இன்னல் விளைக்கின்ற அரக்கர்களையெல்லாம் நான் வதஞ்

செய்தொழிப்பது திண்ணம்' என்று சொல்லி அவர்கட்கு அபய மளித்துச் சென்றனன்—என்பது ஆருவது ஸர்க்கத்திலுள்ள கதை.

இராமனளித்த அபயத்தைப் பிராட்டி மறுத்தல்

பிறகு ஒன்பதாவது ஸர்க்கத்திற் கதையாவது,—பிராட்டி இராமனை நோக்கிச் சொல்லலுற்ருள்; "நாதா! உலகில் மூன்று தீய செயல்கள் மிகக் கொடியனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன; பொய் சொல்லுதல், பிறர் மனைவியை வேட்டல், பகையின்றிப் பரஹிம்ஸை செய்தல் என்னுமிம்மூன்றும் மிகக் கொடிய செயல்களாம்; இவற்றுள் முதலிரண்டு செயல்களை நீர் நெஞ்சாலும் நினைக்கமாட்டீரென்பதை நன்கறிவேன்; நீர் சத்தியசந்தர், ஏகபத்தினி விரதமுடையீர்; ஆனால், மூன்ருவதான தீய செயல் இப்போது உம்மிடத்தில் இடம் பெறத் தொடங்கியிருப்பது மிகவருந்தத்தக்கது. நீர் முனிவர்களைக் காக்கவேண்டி அரக்கர்களனைவரையும் கொன்ருெழிப்பதாக வாக்குறுதியளித்தீர்; இதற்காகவே காட்டுக்கு வந்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தீர்; இதுபற்றி நான் மிக வருந்துகிறேன். அரக்கர்கட்குமுமக்கும் நேராகப் பகையொன்றுமின்றியிருக்க அவர்களை நீர் கொல்ல விரும்புவதை நான் தருமமெனக் கொள்ளகில்லேன். முனிவர்கட்குத் தீங்கிழைக்கு மரக்கர்களைக் கொல்வது தருமமே யாகுமென்று நீர் கருதக்கூடும்; நீர் ராஜபதவியை வஹித்திருந்தால் அப்போது இது தருமமாகும்; க்ஷத்ரிய விருத்தியை விட்டுத் தாபஸ விருத்தியைக் கைப்பற்றியிருக்குமுமக்கு இது தருமமாகுமோ? "ஆழிசூ முலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த் தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந்தவ மேற்கொண்டு பூழிவெங்கான நண்ணிப் புண்ணிய புனல்களாடிவா" வென்று நியமிக்கப்பட்டுக் கானகம் வந்திருக்கின்ற நீர் ஆயுதத்தைக் கையால் தொடுவதே உரியதன்று; அரண்யவாசத்திற்குத் தவம் புரிதலே தகுந்தது. ஆயுதம் தரிப்பதால் கோபமுண்டாகிப் பரஹிம்ஸை செய்ய நேரிட்டுப் பாபமே சம்பவிக்கும். தரும நெறியிலே விருப்பமுடைய நீர் தவவொழுக்கத்தை மேற்கொள்வதே நலம்; உமக்குத் தெரியாததொன்றில்லை; பெண்பிறந்த நான் உமக்குத் தருமமுணர்த்துவதென்பது தகாததாயினும் உம்மீது இருக்கு மன்பினுல் தெரிவித்துக்கொண்டேன்; நீர் இதனைத் தம்பியோடும் நன்கு ஆலோசித்து இஷ்டமானபடி செய்வீராக"—என்று.

பிராட்டிக்குப் பெருமாளுரைத்த மறுமாற்றம்

இனி பத்தாவது ஸர்க்கத்தில் பிராட்டிக்கு மறுமாற்ற முரைக்கின்ற இராகவன் சொன்ன சொற்களில் மிகவும் ஸாரமான வொரு ச்லோகத்தையே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்; (ஆரண். 10—19)

" அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம்வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணும்,
ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத:"

ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் இராமபிரான் திடமான விரதமுடையவனென்பதை இந்த ச்லோகம் மிக நன்ருக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நம் போன்ற அகிஞ்சநர்கள் நிச்சலும் சிந்தை செய்யவேண்டிய சுலோகமிது. இந்த சுலோகத்தின் பொருளாவது: "ஸீதே! நான் என்னுயிரைவிட்டாலும் விடுவேன், உன்னையும் இலக்குமணனையும் விட்டாலும் விடுவேன்; ஆனால், ஒருவருக்குப் பிரதிக்கினை செய்து கொடுத்து அதைத் தவறுவதென்பது முடியாது; அதிலும் பிராமணர்கட்குச் செய்த பிரதிக்கினையை எள்ளளவும் தவறமாட்டேன்" என்பதாம்.

இதற்குமேல் மற்றொரு ச்லோகமுமுள்ளது காண்மின்; [10—22]

" ஸத்ருசஞ் சாநுரூபஞ்ச குலஸ்ய தவ சாத்மந:,
ஸதர்மசாரிணீ மே த்வம் ப்ராணேப்யோபி கரீயஸீ"

'ஸீதே! நான் செய்ய நினைக்கும் தருமத்தையே நீயும் சங்கற்பிக்க வேண்டும்; வேறொன்றை நீ நினைக்கலாகாது; இப்படிப்பட்ட தருமத்தை அனுட்டிக்கத் துணைபுரிவதற்காகவே யன்றோ உன்னை நான் மணம் புரிந்துகொண்டேன்; ஆகவே என்னுயிர்க் காதலியான நீ என் வழியொழுகுவதே உற்றது"—என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

ஆக, இராமபிரான் ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் திடமான வுறுதி உடையவன் என்பது இக் கதாசந்தர்ப்பங்களினுல் நன்கு விளங்கிற்று. மேல் யுத்தகாண்டத்தில் விபீஷணசரணுகதி ப்ரகரணத்திலுள்ள கதாசந்தர்ப்பத்தைக்கொண்டும் இதனை நிலை நாட்டுவோம்.

விபீஷண கதாப்ரஸ்தாவம்

இராவணனுடைய மந்திராலோசனைக் குழுவில் விபீடணன் அவனுக்குப் பலவாறு ஹிதோபதேசங்கள் செய்தும். பலிக்கக் காணுமையாலே இராமபிரானுடைய திருவடி நிழலிலே யொதுங்கித் தான் வாழ்ந்துபோக நிச்சயித்துத் தன்னேடொத்த அன்புடைய நால்வருடன் கிளம்பிவந்து வானத்திலே நின்று வானர முதலிகளை நோக்கி, இராமபிரான் தன்னை அங்கீகரிக்குமாறு செய்யவேணுமென்று பெருமிடறுசெய்து ஓலமிட, அப்போது வானர வீரர்களில் சுக்கிரீவன் முதலானுர் இவனைச் சேர்த்துக்கொள்வது தகுதியற்றதென்று வலிதாக ஆக்ஷேபிக்க, அப்போது இராகவன் தனக்குள்ள ஆச்ரிதரக்ஷண பக்ஷபாதத்தையும் அதில் திடமான விரதத்தையும் எடுத்துரைக்குந் திறன் மிக வியக்கத்தக்கது. அதனை இங்குக் காட்டுவோம்.

விபீடணன் பக்கல் காட்டிய உறுதி

அடைக்கலம் புகுந்த இவ்விபீஷணன் தக்ககாலத்தில் வந்திலனென்ருவது நல்லெண்ணத்தோடு வந்திலனென்ருவது கைவிடத் தக்கவனல்லன் என்பதைக் கூறத்தொடங்கின இராமன் இங்ஙனே கூறுகின்ருன் ;—இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்று பலநாள்களாகியும் முன்னமே நம்மிடம் வந்து சேராமல் நாம் எதிரியோடு போர்புரியத் தொடங்கு மிச்சமயத்தில் நம்மிடம் வந்து சேரு மிவ் விபீடணன் நம்முடன் கலந்தவன்போன்றிருந்து நமது மருமங்களையெல்லா முணர்ந்துகொண்டு நம்மை வஞ்சனையாற் கொல்லுதற் காகத்தான் வந்தானேவென்று நீங்கள் கருதுவதற்கிடமில்லை. நன்மதி கூறித் தமையனை எப்படியாவது திருத்தலாமென்று இத்தனை நாளும் பலபடி முயன்று பார்த்தும் அது பலியாமற்போனதுமன்றி அவ்விராவணன் தன்னைக் கடிந்து கூறுதலுஞ் செய்யவே, இவன் தான் வாழவெண்ணியே நம்மிடம்வந்து சேர்ந்தனன் ; இவனை நான் ஒருவிதத்திலும்கைவிடகில்லேன்; இவனை அங்கீகரியாது கைவிட்டால் தான் நமக்கு நல்வாழ்வும் வெற்றியு முண்டாகுமென்று தேறினுலும் அஃது எனக்கு உடன்பாடன்று ; சரணுகதனுனவிவனை அங்கீகரிப்பதனுல் நமக்குத் தோல்வியே உண்டாவதானுலும், அதற்குமேல் மரணமே நேர்வதானுலும் அதுவே எனக்கு உடன்பாடாகும். நமக்கு வெகுநாளைப் பழக்கமில்லாமல் இப்பொழுதுதான் புதியவனுக வந்தானென்ருவது மஹாபாதகி யென்ருவது குறை கூறி இவனை அங்கீகரியாது தள்ளி விடுதலை ஒருகாலும் நான் மனத்திற் கொள்ளேன் ; இவன் எப்படிப்பட்டவனுயிருந்தாலும் சரணமென்ற சொல்லைச் சொன்னதுவே காரணமாக, நெடுநாளைப் பழக்கமுள்ள நண்பன் போல விரும்பத்தக்கவனே யாவன். அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவன் ஒருகால் நமக்குத் தீங்கிழைத்தானுனுலும் அதனுல், சரணுகதனுக்கு அபயமளித்தோமென்னும் புகழ் நம்மை விட்டகலாது; ஆகவே, இவனை நான் கைவிடகில்லேன் ;

இராமன் கூறிய சிபிசக்ரவர்த்தியின் இதிகாசம்

அன்றியும், எங்கள் குலத்து இதிகாசமொன்று கேண்மின் ; சிபிசக்ரவர்த்தி அரசாளுகையில் அவனது மேன்மைக் குணத்தைப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு இந்திரன் பெரும் பருந்தாகவும் யமன் சிறு புருவாகவும் வடிவமெடுத்து அப்புருவைப் பருந்து துரத்திவர, அது சக்ரவர்த்தியைச் சரணமடைய, அன்னுன் அதற்கு அபயமளிக்க, பின்னே வந்த பருந்து 'என் இரையைக் கொடுத்திடு' என்று கேட்க, மன்னவன் ' அடைக்கலம் புகுந்தவரை ஆதரியாது விடுதல் அதிபாதகமாதலால் இதையன்றி எதைக் கேட்டாலுங் கொடுப்பேன்' என்ன,

பருந்து 'இந்தப் புருவின் எடையளவு தசையை உன் உடம்பினின்று அரிந்துகொடு' என்ன, வேந்தன் சம்மதித்து உடனே தனது உடம்பிலுள்ள உறுப்புக்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்ருக அறுத்து வைத்தும் எடை ஒவ்வாதது கண்டு தானே தராசுத் தட்டிலேறி எடையை நிறைக்க, உடனே அத்தேவர்கள் ப்ரத்யக்ஷமாகிச் சக்ரவர்த்தியை மிகக் கொண்டாடி அவனது உடம்பு முன்போல நிறைவுறும்படி வரமளித்துப் போயினரென்று கேட்டிருந்ததுண்டு; அன்ன பெருமை வாய்ந்த சக்ரவர்த்தியின் வமிசத்திற் பிறந்த யான் இப்போது உங்களாலோசனையைக் கேட்டுச் சரணுகதனைக் கைவிடுதல் தகுதியன்று; இவனைச் சேர்த்துக் கொள்வதனுல் எவ்விதமான அனர்த்தம் விளைவதாயினும் அஃதெனக்குப் புகழாகுமே யன்றிப் பழியாகாதாதலால் இவனை நான் கைவிடமாட்டேன்;

இராமபிரான் கூறிய கபோதோபாக்கியானம்

ஒரு காட்டில் வேடனொருவன் ஒரு பெண் புருவைப் பிடித்துத் தனது கைக்கூட்டிலிட்டுக்கொண்டு திரிகையில் பெருமழை வந்து இருட்டிக்கொள்ள அப்போது அவ்வேடன் நடுக்கலெடுத்து ஒரு மரத்தின் சார்பில் வருந்தி நிற்க, அச்சமயத்தில் அம்மரத்தின் மேலுள்ள ஆண்புரு தனது பெட்டையின் பிரிவையாற்ருது புலம்ப, அவ்வேடனது கைக்கூட்டில் அகப்பட்டிருந்த பெண்புரு அப்புலம்பலைக்கேட்டு வருந்தி 'இதோ நான் இவ்வேடனது கைக்கூட்டில் முற்பிறவியின் தீவினைப்பயனுகச் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறேன்; இதற்காக நீ வருந்தவேண்டா; நமது இருப்பிடம் வந்து வருந்தி நிற்கிற இவ்வேடனுக்குக் குளிர் முதலாகிய துன்பத்தை நீக்கி உதவிபுரியவேணும்' என்றுகூற, அதுகேட்ட ஆண்புரு அவ்வேடனுக்கு மனப்பூருவமாக உபசாரஞ் செய்யவிரும்பி, கொள்ளியொன்றை யெடுத்து வந்து சருகுகளின் மேல்வைத்து மூட்டி வேடனைக் குளிர்காயுமாறு சொல்லி, பின்பு அவன் பசியால் வருந்துவதைப் பார்த்து 'அப்பா! நான் பறவையாயிருப்பதனுல் உன் பசிக்கு ஏற்ற பொருள் என்னிடமில்லையே; துன்பத்திற்கு இடமாய் எதற்கும் உதவாமலிருக்கிற இவ்வுடலைக் கொண்டு உன் ஆத்மாவைத் திருப்திசெய்துகொள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே மூண்டெரிகிற நெருப்பில் ஆனந்தத்தோடு விழுந்து அவனுக்கு உணவாகி முடிந்ததென்கிற கபோதோபாக்கியானம் சுருதிகளிலுள்ளது. ஓர் அற்பப் பிராணியாகிய புருவே தன்னிடம் வந்தடைந்தது காரணமாக, தன்மனைவியைக் கவர்ந்ததையும் பாராட்டாமல் தன்னையும் கவரக்கூடிய வேடனொருவனுக்கு உடலையுமுயிரையுங் கொடுத்து உதவி செய்ததென்ருல், பேரறிவாளரென்று பேர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நாம், நமக்கு யாதொரு தீங்குமிழைக்காமல் நம்மைச் சரணமென்றடைந்துள்ள விவனை 'ஒருகால் நமது

உயிர்க்கு ஏதேனும் தீங்கு நேருமோ? என்று அஞ்சிக் காவாது கை விடுதல் தகுதியோ? தகாது; இவனை எவ்வகையினும் கைவிட மாட்டேன்; ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்த பாவியும், உண்மைப் பரம்பொருளான கடவுளை இல்லையென்று சாதிக்கின்ற நாஸ்திகனும் போலவே சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாவாதவனும் நரகத்தில் நிச்சலும் வீழ்ந்து வருந்துவானென்பது நூற்கொள்கையாயிருக்க நானே இவனைக் கைவிடுவேன்? அரக்கரைக் கொல்வதாக நான் தேவர்கட்கு அபயமளித்தது இராவணன் சீதையைக் கவர்வா னென்பதை முன்னமே அறிந்தன்று; நம்மைச் சரணமடைந்தாரைக்காப்பதே நமது கடமை என்ற கருத்தினுலேயே யாகும்; தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர்களிடத்து "அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதே எனதுகடமை" என்று அப்போது சொல்லிவிட்டு, இப்போது அதற்கு மாருக அபயம் வேண்டிவந்த இவ்விபீடணனைக் கைவிடுதல் எனக்கு உற்றதாகுமோ? ஆகாது; ஆதலால் இவனை நான் கைவிடகில்லேன்;

வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதத்தின் அநுவாதம்

காட்டிலே திரியாநின்ற வொரு வேடனைப் புலி துரத்திற்று. அவன் அதற்கு அஞ்சியோடிச்சென்று ஒரு மரத்தின் மீதேறிக் கொள்ள அங்கிருந்த வொரு பெருங்குரங்கு நல்வரவு கூறி ஆதரித்து வைத்துக்கொண்டது; மரத்தின் மீது ஏறமாட்டாத புலியானது மரத்தடியை விட்டுப்பெயராது நின்றது. நிற்கையில், அவ்வேடனது மடியில் கிடந்து உறங்கிப்போயிற்று குரங்கு; அப்போது புலி வேடனை நோக்கி 'இக்குரங்கை நீ கீழே தள்ளிவிடு, இதைக்கொண்டு என் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வேன்; உன்னை ஒன்றுஞ் செய்யாது விட்டிடுவேன்' என்று கூற, வேடன் அப்படியே குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிட்டான்; புலியானது குரங்கை நோக்கி 'எனக்கு நரமாம்ஸத்தில்தான் அதிக விருப்பமுள்ளது; உன்னைக் கூற்றின்வாய் விழத் தள்ளின வேடனை எனக்கு நீ இரையாக்கி விடுவாயாகில் உனக்கு நான் உயிர்ப்பிச்சை தந்திடுவேன்' என்று சொல்ல, அக்குரங்கும் அங்ஙனமே செய்கிறேனென்றிசைந்து மரத்தின்மீதேறிற்று; வேடன் தன்னுயிர் தொலைந்ததாகவே திண்ணமாகவெண்ணி அஞ்சிநடுங்கிக் கிடந்தான்; குரங்கு அவனை நோக்கி 'அஞ்சேல் அஞ்சேல்!' என்று அபயமளித்து, புலியை நோக்கி 'என்னிடம் தேடிவந்தடைந்த சரணுகதனை நானே விட்டிடுவேன், விடுவேனென்று கனவிலும் நினையாதே' என்று சொல்லி வேடனைக் காப்பாற்றியதென்று கேட்டிருக்கிறோம்; அக்குரங்கிற்குள்ள மதிகூடவா நமக்கில்லாமற்போகவேண்டும்! ஒருகாலும் இவனை நான் கைவிடேனென்று சொல்லித் தன் உறுதியை வெளியிட்டனன் இராமபிரான். இப்பிரகரணத்தில் இராகவனுடைய

அமுதமொழியாக வான்மீகி முனிவர் காட்டியுள்ள சுலோகங்களில் இரண்டு சுலோகங்கள் உயிரானவை. அவை கேண்மின் ;

“ மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந,
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ”

“ ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே,
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம ”

என்னுமிவை ஸ்ரீராமசரமச்லோகங்களென்று குலாவப்படும். இராமபிரான் த்ருடவ்ரதன் என்பதை இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் திடப்படுத்துவன. இவற்றுள் முந்தின சுலோகத்தில் *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந என்பது உயிரானது ; பிந்தின ச்லோகத்தில் ‘ ஏதத்வ்ரதம் மம ’ என்பது உயிரானது. இவ்விரண்டு சுலோகங்களினுடையவும் இன்சுவைப் பொருள்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

ஆக, இராமபிரான் அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் காத்தருளுந் திறத்தில் திடமான விரதமுடையவ னென்பதை அப்பெருமானுடைய திருமுகப்பாசுரங்களினாலும் சரிதைகளினாலும் நிரூபித்தோமானோம்.

---

7. சாரித்ரேண ச கோ யுக்த: ?

வான்மீகி நாரத ஸம்வாதத்தில் ஆறு வினாக்கள் கீழே விவரிக்கப்பட்டன. இனி சாரித்ரேண ச கோ யுக்த:? என்கிற ஏழாவது வினாவின் விவரணம் செய்வோம்.

சாரித்ரமென்னுஞ் சொல்லின் பொருள் விளக்கம்

சாரித்ரமாவது நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம் ; அத்தோடு கூடியவன் யாவன் ? என்பது வினா. நல்லொழுக்கமென்பது பொதுப் பெயர். பெரியார்களைப் பணிதல், தந்தைதாய்பேணுதல், சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை வழுவறச்செய்தல், தெய்வபக்தியுடைமை, பிறரை நலியாமை, பிறர்பொருள் தாரமென்றிவற்றைக் கவர நெஞ்சாலும் நினையாமை என்று இணையவொழுக்கங்களுக்குப் பொதுப்படையான பெயர் சாரித்ரமென்பது. சரித்ரமென்னுஞ் சொல்லே சாரித்ரமென நீண்டது. இவையெல்லாம் நாம் இராமபிரான் பக்கலில் செவ்வனே குடிகொண்டிருக்கு மழகை முறையே அநுபவிப்போம்.

பெரியார்களைப் பணிதல் :—உலகிலுள்ள மனிதர்களை நாம் மூன்று வகுப்பாகப் பிரிக்கலாம் ; நம்மைவிட மிகப்பெரியார், நம்மோடொத்தவர், நம்மைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று. இம் மூவகுப்பில்,

நம்மைவிடத் தாழ்ந்திருப்பவர்கள் சிலரோ பலரோ இருப்ப தாகக் கொள்ளுவதற்கு நாம் உரிமையுடையோமல்லோம்; ஏனெனில், எல்லாரையுங் காட்டிலும் நாமே மிகச் சிறியோம் என்று அநுசந் தானம் செய்வதே நமது கடமையாகுமாதலால் நம்மைவிடச் சிறியார் சிலர் பலருளரென்று கொள்ளுதல் தகுதியற்றதேயாம்; ஆயினும் ஸம்ஸாரவாழ்க்கையில் நம்முடைய மக்கள், மற்றும் பணிவிடைக் காரர்கள் முதலானுரை நம்மைக்காட்டிலும் பெரியவர்களாகவோ நம் மோடொத்தவர்களாகவோ நாம் நினைப்பதில்லை, நினைப்பது தகுதியு மன்று; ஆகவே நம்மிலுங் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்கிற வொரு வகுப்பு கொள்ளத்தக்கதேயாம். ஆகவே, உயர்ந்தவர்கள் ஒத்தவர்கள் தாழ்ந் தவர்கள் என்று மூன்று வகுப்புக்கள் உள்ளனவாகக் கொள்வதில் குறையில்லை யென்பர்; இராமபிரான் உண்மையில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியாகையாலே உலகமெல்லாம் அவற்கு அடிமைப்பட்டதான முறையில் கீழ்ப்பட்டிருக்குமேயல்லது அவனிலும் மேம்பட்டவரோ அவனோடொத்தவரோ ஒருவருமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆயினும் "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்று மானிடவேடம் பூண்டு நடிக்குமிவ்வவதாரத்தில் தன்னில் மிக்காரையும் தன்னோ டொத்தாரையும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருப்பது காண்கிறோம். பெரியாரைப் பணிதல் என்கிற பரமதர்மத்தை யனுட்டித்துக் காட்டு தற்கென்றே இராமபிரானது திருவவதாரமென்று தெரிகிறது. இராமன் செய்திருக்கிற காரியம் எதுவாயினும் பெரியாருடைய நிய மனத்தைச் சிரமேற்கொண்டே செய்ததாகக் காண்கிறது. இதற்குச் சார்பாகச் சில விஷயங்களை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்;

இராமன் செய்வனவெல்லாம் பெரியார் சொற்படியே

இராமன் செய்த செயல்களில் முதற்செயல் தாடகாவதம். பெண்கொலை பெரும் பாதகமென்று உலகம் பகரும். இஃது இராம பிரானறியமாட்டாததன்று. அறிந்திருந்தும் இப்பெண்கொலையை ஏன் செய்தனன்? சூர்ப்பணகைக்குச் செய்த அங்கபங்கத்தை தாடகைக்குச் செய்துவிட்டு, சூர்ப்பணகையை முடித்திருக்கலாமே; அவளை உயிரோடு விட்டதனாலல்லவோ அவள் இலங்கைக்கேகி இராவ ணனைத் தூண்டி ஸீதாபஹரணம் முதலிய கஷ்டங்களை விளைத்தனள். அவளுயிரையே மாய்த்திருந்தால் ஒரு வருத்தமுமில்லையே. தாட கையை அங்கபங்கஞ்செய்து துரத்தியிருந்தாலும் விச்வாமித்ர முனி வருடையவேள்வி இனிது முடிவு பெற்றிருக்குமன்றோ. அவளைக் கொலை செய்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லையே. இப்படி பொருந் தாத செய்கைகளை இராமன் ஏன் செய்தனன்? என்று இத்தகைய கேள்விகளைப் பலர் கேட்பதுண்டு. விச்வாமித்ரமுனிவர் தாடகை யைக்காட்டி 'இவளைக் கொலைசெய்' என்று கட்டளையிடவேதான்

அது பெண்கொலை யென்றும் பாராது செய்தனன். சூர்ப்பணகை வந்தகாலத்து அவளை வதை செய்யுமாறு நியமிக்க அங்கு ஒரு பெரியாருமில்லாமை பற்றியே அவளைக் கொலை செய்யாது அங்கபங்கத்தோடு நிறுத்தினன். இதனால், பெரியார்களைப் பணிதலும் அவர்களதுகட்டளையின்படி நடத்தலுமே இராமனது விரதமென்றறியலாம்.

இராமனது அருமையான வாய்மொழிகளிரண்டு காட்டுதல்

அன்றியும், இராமன் விச்வாமித்ர முனிவரை நோக்கி "இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்?" என்று கூறியுள்ளதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது: 'முனிவர் கோமானே! நானும் என் தம்பி இலக்குமனும் தேவரீர் ஏவின பணிவிடைகளைச் செய்யக்காத்திருக்கின்றோம்; நாங்கள் செய்யக் கூடியதைத் திருவுள்ளமானபடி கட்டளையிட்டருளலாம்' என வேண்டுதல் மேலே குறித்த ச்லோகத்திலுள்ளது. இதனாலும் பெரியாரைப்பணிதலிலேயே இராகவன் மிகுந்த குதூஹலம் வாய்ந்தவனென்பது நன்கு புலனாகும்.

இங்ஙனே பாலகாண்ட கதையொன்று காட்டினதுபோல முடிவான யுத்தகாண்டகதை யொன்றுங் காட்டிநிற்போம். இராவண வதம் முடிந்து அவனுக்கு ஈமக்கடனும் செய்தற்ற பின்பு விபீஷணாழ்வான் இராமனை நோக்கி வேண்டிக்கொண்டான்: "ஸ்வாமிந்! இலங்கையிற்புகுந்து இனிது வாழ்ந்து நன்னீராடி நல்லுடையுடுத்துச் சிரம பரிஹாரம் செவ்வனே செய்துகொண்டு புறப்படலாம்; இவ்வளவு அனுக்கிரகம் செய்தருளவேணும்" என்றான்; அதற்கு இராமன்,

"ந மே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராணி ஆபரணாநி ச,
தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம்"

[தம்பி பரதன் துடித்துக்கொண்டிருக்க எனக்கு இங்கு நீராட்டமோ பீதாம்பரமணிதலோ திருவாபரணம் பூணுதலோ எதுவும் எனக்கு ருசிக்கமாட்டாது] என்று சொல்லி, பரதனுக்குக் கெடுவிட்டுக் கொடுத்திருந்தபடி பதினான்கு வருடம் பூர்த்தியானதையுங் கொண்டு உடனே அயோத்திக்குப் புறப்பட்டேயாக வேணுமென்று சொல்லி விபீடணன் கொணர்ந்த புஷ்பகவிமானத்திலேறி அயோத்திக்குச் செல்லுகையில் பரத்வாஜமுனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் அவரைக் காண நேரிட்டது; அப்போது அம்முனிவர் இராமனைநோக்கி 'இன்று நீ இங்கு நான் செய்கிற ஆராதனையை ஏற்றுக்கொண்டு நாளைக்குத்தான் அயோத்தி செல்லவேண்டும்' என்று கட்டளையிட, அதனை மீறமாட்டாது அதற்குக் குறுக்காக ஒரு பேச்சும் பேசாமல் அங்ஙனமே இசைந்திருந்தனன் என்பது யுத்தகாண்டம் நூற்றிருபத்தேழாவது ஸர்க்கத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது. "பரத்வாஜஸ்ய சாஸநாத்"

என்று, அப்பெரியாருடைய கட்டளை இராமனுக்கு மீறவொண்ணுத தாயிருந்தது. இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் "பிதுர்வசந நிர்தேசாத்" என்றும் "விச்வாமித்ரஸ்ய வசநாத்" என்றும் "அகஸ்த்ய வசநாச்சைவ" என்றும் "பரத்வாஜஸ்ய சாஸநாத்" என்றும் இங்ஙனே பல பிரமாணங்களினுல் இராமனது செயல்களுக்கெல்லாம் பெரியார்களின் நியமனமே காரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது காண்க.

இராமனது நடத்தையில் சங்காபரிஹாரம்

இதற்குமேல் ஒரு சிறு கேள்வி தோன்றும்; இராமன் இப்படி பெரியார்களின் சொல் தவருது நடப்பவனுயின் சித்திர கூடத்திற்கு வந்துசேர்ந்த வஸிஷ்டபகவான் ஜாபாலிமுனிவர் முதலான பெரியார்கள் அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்படி வன்மையாகக் கட்டளையிட்டும் இராமன் அதற்கு உடன்படாதது ஏன்? என்று. இதற்குக் கேண்மின். பெரியார்களில் தலைவரான தந்தையார் கட்டளையினுலல்லவோ இராமன் வனவாஸம் புறப்பட்டது;

"ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீ போய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியப் புனல்க ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென்று"

அவர்களிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றியாகவேண்டியது ப்ராப்தம். இதற்கு மாருக வேறு பெரியார் வேறு கட்டளையிட்டால் அதனையும் நிறைவேற்றுவது நியாயமாகாது.

அப்படியானுல், வஸிஷ்டர் ஜாபாலி முதலான பெரியாருடைய பேச்சுக்கிணங்கி அயோத்திக்குத் திரும்புதலும், அயோத்தி சேர்ந்த பின் மற்றுஞ் சில பெரியார் வந்து 'இராமா! இப்படி நீ திரும்பி வந்தது தகுதியன்றே, தந்தை தாயர் கட்டளையை முற்றும் நிறைவேற்ருது மீண்டு வந்துவிடலாமா? திரும்பவும் கானகமே செல்வாயாக' என்று கூறினுல் அப்பெரியாரது வார்த்தைக்கிணங்கி மறுபடியும் கானகம் புறப்படுதலும், மீண்டும் அங்குச் சில பெரியார்வந்து வேண்ட (அல்லது) நியமிக்க அயோத்திக்குத் திரும்புதலுமாய் ஒரு வியவஸ்தையில்லை யாகுமன்ருே! ஆகவே கீழே செய்த ஆக்ஷேபம் யுக்தமன்று.

இராமபிரானது மாத்ருபக்தி

சாரித்ர மென்பதற்குப் பொருளாக நாம் கூறியவற்றில் முதற் பொருளை இவ்வளவாக விவரித்தோம். இனி இரண்டாவது பொருளான தந்தை தாய்ப் பேணுதல் என்பது தனிப்பட விவரிக்க வேண்டாததாயினும் சிறிதே விவரிப்போம். இராமனுக்குத்

தந்தைதாயரிடத்துப் பக்தி அபரிமிதமானது. உபநிஷத்தில் "மாத்ருதேவோபவ" என்று சொல்லிப் பிறகே "பித்ருதேவோபவ" என்று சொல்லியிருத்தலால் பித்ரு பக்தியிற் காட்டிலும் மாத்ருபக்தியே மிகச் சிறந்துவிளங்கும் இராமன் பக்கலில். அதிலும் பெற்ற தாயான கௌஸல்யையினும் மாற்றுத்தாயான கைகேயியிடத்தில் அதிக பக்திவாய்ந்தவன். இஃது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், வநவாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் இளையோன் அடிக்கடி கைகேயிகைக் கடிந்து பேசுவன். பரதாழ்வானுடைய ப்ரசம்ஸையை இராமபிரான் செய்யுமளவில் "இப்படி மஹாகுணசாலியான பரதனுக்குக் கொடிய பாதகியான கைகேயி எங்ஙனம் மாதாவாய் வாய்த்தாளோ? என்று பேசத்தொடங்கி அந்த பரத ப்ரசம்ஸையைக் கைகேயி நிந்தனையில் கொண்டுமுடிப்பது லக்ஷ்மணனது வழக்கம். அப்போது இராமன் சொல்லும் வார்த்தை யாதெனில்,

"ந தேம்பா மத்யமா தாத! கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந,
தாமேவ இக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு"

என்றே சொல்லுவது. [லக்ஷ்மணா! நீயோ ஒரு விதத்திலும் கைகேயியை நிந்திக்கலாகாது; இக்ஷ்வாகு குலதிலகனான நம் தம்பி பரதனுடைய கதையை நீ எவ்வளவு சொன்னாலும் அவ்வமுதத்தையே செவியாரப் பருகுவேன்] என்பது மேலெடுத்த சுலோகத்தின் கருத்து. இதனால் மாத்ருபக்தி நன்கு விளங்கும்.

இராமனது வர்ணாச்ரம தர்மப்ராவண்யம்

சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை வழுவறச்செய்தலாகிற சாரித்ரம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது. இக்ஷ்வாகு வம்சமானது ஆசாரப்ரதானமான குடி. அக்குடியில் தோன்றின இராகவன் அனுட்டானங்களில் தலைசிறந்தவன். வைதிக அனுட்டானங்களை வழுவறச்செய்தலில் இராமனுக்குள்ள ஊக்கம் இராமாயணத்திற்பல விடங்களில் பேசப்படுகிறது.

விச்வாமித்திரமுனிவன்பின்னே புறப்பட்டுச்சென்ற இராமன் ஓரிடத்தில் மாலைப்பொழுது வந்தவாறே சயனித்துக் கண்ணுறங்கினன்; பிறகு கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்து கனவிருளகன்று காலையம்பொழுதானவாறே அவனைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகின்ற முனிவன்.

"கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே,
உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்."

என்று சொல்லித் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகிறான். இந்த ச்லோகத்தில் ஈற்றடியான "கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்" என்றது மிகவும் குறிக்

கொள்ளத்தக்கது. நித்ய கருமானுட்டானங்களைச் செய்வதில் இராமன் மிகுந்த மனவூக்கங் கொண்டிருந்தது பற்றியே கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் என்று சொல்லியெழுப்புகிருன் முனிவன்.

ஸ்நாந ஸந்த்யாவந்தன பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி அனுட்டானங் களுக்கு ஆஹ்நிக மென்று பெயர்.

பகவத்கீதையில் கீதாசார்யன் "ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ் யம்......வர்த்தஏவ ச கர்மணி" என்றும்,

"யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேய ஜாது கர்மணி அதந்த்ரித:
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:"

என்றும் கர்மானுஷ்டானத்தில் தான் சோம்பாது ஊன்றியிருத்தலைச் சொல்லியுள்ளான். அது ராமாவதாரத்தில் கேட்கவேணுமோ? ஜாதிக்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் ஏற்ற கருமங்களை யனுட்டித்துப் போரு வதுதான் கர்மாநுஷ்டான மெனப்படுவது. "வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந், விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக:" என்பது முதலான பலபிரமாணங்களில் வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரங் களில் சிறிதும் வழுவுதல் கூடாதென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. வர்ண மாவது—ப்ராம்மண க்ஷத்ரியாதிஜாதி. ஆச்ரமமாவது—பிரமசாரி யாகவோ க்ருஹஸ்தனுகவோ வநப்ரஸ்தனுகவோ ஸந்நியாசி யாகவோ இருத்தல். இராமன் க்ஷத்ரியஜாதியிலே பிறந்தவன்; விச்வாமித்ரமஹாமுனி வேள்வியைக்காக்கப்போனபோது பிரமசாரி; பிறகு ஸீதையை மணந்து க்ருஹஸ்தாச்ரமம் பெற்றவன். இந்த ஜாதிக்கும் இந்த ஆச்ரமத்திற்கும் உரியனவாக அறநூற்களிற் சொல்லப்பட்ட கருமங்களைக் குறையறச் செய்தவனென்று இராமா யணத்தில் ஆங்காங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. பிராட்டியைப் பிரிந்து பரிதாபத்தோடு உழலுங்காலத்திலும் காலந் தவருது அந்தி தொழுதலை [ஸந்தியா வந்தனத்தை]ச் செய்துவந்தனுக வான்மீகி முனிவர் தெரிவிக்கின்ருர். யுத்தகாண்டம் 5-வது ஸர்க்கத்தின் முடிவு ச்லோகம்,

"ஆச்வாஸிதோ லக்ஷ்மணேந ராமஸ் ஸந்த்யாமுபாஸத,
ஸ்மரந் கமலபத்ராக்ஷீம் ஸீதாம் சோககுலீக்ருத:"

என்பது. இப்படி மற்றும் பல விடங்களிலும் சொல்லிற்றுண்டு.

பரதாழ்வான் இராமனை மீட்டுக்கொண்டு போவதற்காகச் சித்திரகூடத்தேற வரும்போது ஓமப்புகை கண்டு ராமாச்ரமம் ஸமீபித்துவிட்டதாக அறிந்து மகிழ்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. [அயோ. 93—27. காண்க] ஸேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வரு கின்ற பரதன்மீது அதிசங்கை கொண்ட லக்ஷ்மணன் இராமனிடம்

சொல்லுமிடத்து *அக்நிம் ஸம்சமயது ஆர்ய:* என்று ஹோமாக்னியை அணைத்துவிடும்படி சொல்லுகிறான்; ஓமப்புகையினால் ராமாச்ரமத்தின் வழியைத் தெரிந்துகொண்டு வருகின்ற பரதனுக்கு வழிதெரியாமற் போவதற்காக இங்ஙனம் சொல்லப்படுகின்றதென்று வியாக்கியானம் செய்துள்ளார்கள்.

இலங்கை செல்வதற்கு வழிவிடவேண்டி ஸமுத்ர ராஜனைச் சரணாகதி செய்யும்போது இராமபிரான் செய்த அனுட்டான விசேஷங்களையும், விபீடணன் இராமனை நோக்கிச் சரணாகதி செய்தபோது ஒரு அனுட்டானமும் செய்யாததையும் பற்றி விசாரம் செய்த நம் பிள்ளைபோல்வாரான ஆசிரியர்கள் இராமனுக்குள்ள ஆசார நிஷ்டையை எடுத்துரைக்கின்றார்கள். "வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது" என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியை விவரித்தருளுமிடத்து மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்ததுங் காண்க.

இடையே ஆக்ஷேபஸமாதானம்

நித்யநைமித்திக கருமங்களை விஷ்ணுபக்தர்களன்றோ செய்ய வேண்டும்; விஷ்ணுதானும் செய்யவேணுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். "ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:, அர்த்திதோ மானுஷேலோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" என்ற வான்மீகத்தின்படி விஷ்ணுதானே இராமபிரானாக அவதரித்தானென்பது உண்மையேயாயினும் அவதார காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளுகிற ஜாதிக்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் தக்கபடி ஒழுகவேண்டியது அவசியமே.

சாரித்ரமாவது தெய்வபக்தியுடைமை

இனி, தெய்வபக்தியுடைமையாகிற சாரித்ரம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியாகிற பரதெய்வமே இராமனாக அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் லோகஸங்க்ரஹத்தை யுத்தேசித்து இராமன் தேவதாராதனம் செய்துகொண்டிருந்தது ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் அநாதி காலமாக ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவாராதனம் நடந்துவந்து அந்தத் திருவாராதனத்தை இராமபிரானும் குறையற நடத்திவந்து, பட்டாபிஷேக ஸமயத்தில் பலர்க்கும் பரிசளிக்கும்போது அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை விபீஷணாழ்வானுக்குப் பரிசளித்ததாக ஸ்ரீராமாயணத்தினால் நன்கு தெரியவருகிறது. அயோத்யாகாண்டத்தில் (6—1) "ஸஹ பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்றுள்ளது. யுவராஜ பட்டாபிஷேகத்திற்கு உறுப்பாக ஸ்ரீராமனும் ஸீதையும் நாராயணனைத் தொழுததாகச்சொல்லிற்று. அடுத்தபடியாக "த்யாயந் நாராயணம்